

D o k u m e n t y
RADY GENERALNEJ

Nr 407

Rok XCI maj - sierpień 2011 r.

Dokumenty

Rady Generalnej Towarzystwa Salezjańskiego Świętego Jana Bosko

Organ urzędowy animacji i łączności dla Zgromadzenia Salezjańskiego
Z języka włoskiego tłumaczył ks. Janusz ZAPĄŁA

Korekta - ks. Mieczysław Kaczmarzyk

W TYM NUMERZE

1. LIST PRZEŁOŻONEGO GENERALNEGO
*« Jezus zlitował się nad nimi, byli bowiem jak owce nie mające pasterza.
I zaczął ich nauczać » (Mk 6,34)*
SALEZJAŃSKIE DUSZPASTERSTWO MŁODZIEŻOWE 3
2. WSKAZANIA I DYREKTYWY (w tym numerze brak)
3. DYSPOZYCJE I NORMY (w tym numerze brak)
4. DZIAŁALNOŚĆ RADY GENERALNEJ
 - 4.1 Kronika Przełożonego Generalnego 55
 - 4.2 Kronika Rady Generalnej 71
5. DOKUMENTY I WIADOMOŚCI
 - 5.1 Ksiądz Generał do Rodziny Salezjańskiej w 150 rocznicę założenia
Zgromadzenia Salezjańskiego 77
 - 5.2 Orędzie Księdza Generała do młodzieży
Salezjańskiego Ruchu Młodzieżowego 85
 - 5.3 Nowi Inspektorzy 97
 - 5.4 Biskupi Salezjańscy (przeniesienie siedziby biskupiej) 103
 - 5.5 Personel salezjański na 31 grudnia 2009 r. 105
 - 5.6 Zmarli Współbracia (4 elenko 2009 i 1 elenko 2010) 108

Druk: Poligrafia Inspektoratu Towarzystwa Salezjańskiego
ul. Konfederacka 6, 30-306 Kraków; tel. (012) 266-40-00

1. LIST PRZEŁOŻONEGO GENERALNEGO

*« Jezus zlitował się nad nimi, byli bowiem jak owce nie mające pasterza.
I zaczął ich nauczać » (Mk 6,34)*

SALEZJAŃSKIE DUSZPASTERSTWO MŁODZIEŻOWE

Rzym, 25 kwietnia 2010 roku.
Niedziela Dobrego Pasterza

Drodzy Współbracia.

Powracam do łączności z wami, życząc wam wiele łaski w blasku Zmartwychwstania Pana Jezusa, który przez swoje Misterium Wielkanocne nappełnił dzieje radością i nadzieją. I my jesteśmy tego świadkami. To jest nasze powołanie i misja: iść „razem z młodymi, prowadząc ich ku osobie Chrystusa Zmartwychwstałego, aby, odkrywając w Nim i w jego Ewangelii ostateczny sens swego istnienia, wzrastali jako ludzie nowi” (Konst. 34).

W ostatnim numerze Dokumentów Rady Generalnej (nr 406) przedstawiłem wam Wiązanekę na 2010 r. Wkrótce napisałem wam ponownie, aby zaapelować o braterską solidarność dla naszych współbraci z Haiti. Po mojej wizycie w tym doświadczonej narodzie znów wam napisałem, dzieląc się z wami moimi przeżyciami i oceną sytuacji, zaznajamiając wszystkich z projektem odbudowy. Ponawiam moją wdzięczność za wielkoduszną odpowiedź, jakiej udzieliły wszystkie Inspektorie wzięły udział i za inicjatywy, jakie podjęło wiele domów i dzieł, aby włączyć wspólnoty wychowawcze we współpracę z Opatrznością i pomóc narodowi haitańskiemu odrodzić się z gruzów, i ożywić ich jako nowych mężczyzn i kobiety.

Na pewno, w Zgromadzeniu były inne ważne i doniosłe wydarzenia, jak połączenie inspektorii argentyńskich, które dokonało się dnia 31 stycznia 2010 r., ale nie będę się nad nimi zatrzymywał także dlatego, że coraz więcej informacji podaje ANS w porę i wszystkim. Natomiast przechodzę od razu do przedstawienia tego listu. Różni się bardzo w swoim gatunku literackim od trzech ostatnich (tego o 150 rocznicy założenia Zgromadzenia Salezjańskiego [DKG 404], tego na stulecie śmierci księdza Rua [DKG 405], i przedstawiającego Wiązanekę o ewangelizacji, [DKG 406]), lecz ten jest ważniejszy od nich. Najpierw, ponieważ jest związany z naszym posłannictwem, które zgodnie z tym, co mówi art. 3 Konstytucji, «nadaje całemu naszemu życiu swój konkretny wyraz, określa zadania, jakie mamy w Kościele i wyznacza miejsce, jakie zajmujemy wśród rodzin zakonnych». Ale, przede wszystkim, dlatego, że zgodnie z tym, o czym mówi KG26 mamy kontynuować przemyślenia dotyczące odnowy naszego duszpasterstwa.

Myślę, że badania, prowadzona na UPS, w innych ośrodkach naukowych Zgromadzenia i w Inspektoriat, znajdują w tej prezentacji Salezjańskiego Duszpasterstwa Młodzieżowego punkt odniesienia. W rzeczywistości, w liście zbieram to, co robi się w Zgromadzeniu i *jak* powinno się realizować Salezjańskie Duszpasterstwo Młodzieżowe. Lecz chciałbym pomóc zrozumieć, dlaczego.

Cytat biblijny, który wybrałem, aby wprowadzić ten list wydaje mi się bardzo pouczający. W odróżnieniu od znanego fragmentu 10 rozdziału Ewangelii Jana, w którym Jezus przedstawił się jako Dobry Pasterz, w tekście Marka 6,30-44 mamy konkretny przejaw umysłu, serca i pasterskich dłoni Chrystusa.

Przypatrując się wielkiemu tłumowi, który Go oczekiwali, ewangelista mówi, że Jezus «złitował się nad nimi, byli bowiem jak owce nie mające pasterza. I zaczął ich nauczać o wielu sprawach». Jego wzruszenie jako dobrego pasterza wyraża się przede wszystkim w tym, że zaczął «ich naucza o różnych sprawach», a dopiero potem w rozmnożeniu chleba oraz nakarmieniu tych wszystkich ludzi. To oznacza, że dla Jezusa pierwszym przejawem pasterskiej miłości jest ewangelizacja, złączona jednak z Jego zaangażowaniem, aby za-

spokoić również elementarne potrzeby człowieka, jak jedzenie. Postaram się ukazać spójny i jasny obraz obecnego stanu Salezjańskie-go Duszpasterstwa Młodzieżowego. Odtąd ten tekst powinien być przedmiotem studium dla inspektorów, rad inspektorialnych, dyrektorów i salezjanów w formacji. Mam wrażenie, że model duszpasterstwa w Zgromadzeniu niezupełnie jest znany, a jeszcze rzadziej przyjęty, nawet w bardziej dynamicznych Inspektoriat i przez gorliwych delegatów duszpasterstwa. Jestem przekonany, że należałoby wprowadzić w czyn autentyczny „przewrót kulturowy” w Zgromadzeniu, który jednocześnie byłby prawdziwym „nawróceniem” ku młodzieży. Zatem, mam nadzieję, że ukazanie naszego Salezjańskiego Duszpasterstwa Młodzieżowego będzie odczytane wzrokiem Jezusa, który uczy nas widzieć to, czego nie widzą nawet ci, którzy Go szukają, mianowicie, zaniedbanie, brak przewodników dla współcześnie żyjącej młodzieży. W ten sposób, nasze działanie wychowawczo-duszpasterskie stanie się objawieniem Boga, pokazaniem, że „Bóg jest Miłością”.

1. Droga zgromadzenia w rozwoju salezjańskiego duszpasterstwa młodzieżowego po Soborze Watykańskim II

Salezjańska działalność wychowawcza i katechetyczna ze swoją strukturą, naśladującą model Oratorium z Valdocco, wewnątrz którego, aby odpowiedzieć na potrzeby młodzieży, rozwinęły się: dom dla młodzieży nie mającej rodziny lub oddalonych od nich, warsztaty sztuk i rzemiosła uczące pracy i szkoła dla tej młodzieży, która mogła realizować studia humanistyczne lub naukowe.

Prowadzenie tych dzieł zostało powierzone osobom, które były ośrodkiem wspólnoty: Dyrektor, który jest ośrodek jedności i przewodnikiem wspólnoty w jej zaangażowaniu wychowawczo-duszpasterskim; Prefekt, pierwszy współpracownik Dyrektora, odpowiedzialny także za administrację; Radca, odpowiedzialny za dyscyplinę, sprawy akademickie i organizacyjne; Katecheta, który animuje aspekt religijny, formację katechetyczną i grupy... Ten model kierował rozwojem wychowawczych dzieł Zgromadzenia i pozostał opublikowany w Konstytucjach i Regulaminach aż do 1972 r.

W ostatnich pięćdziesięciu latach zaczęło się odczuwać potrzebę dostosowania tego modelu do nowych sytuacji społecznych. Tak rozpoczął się proces ponownego przemyślenia i odnowy praktyki wychowawczej i duszpasterskiej, która doprowadziła nas aż do obecnego modelu duszpasterskiego.

1.1. Długa droga

1.1.1. Pierwsze kroki: od KG19 (1965) do KG21 (1978)

Kapituła Generalna 19 stanowi pierwszy akt wspólnotowej świadomości w Zgromadzeniu odnośnie zmian, które dokonują się w środowisku młodzieżowym a także potrzebę ponownego naświetlenia tradycyjnej praktyki wychowawczo-duszpasterskiej. Zapoczątkowano to, wprowadzając pewne częściowe poprawki, lecz przede wszystkim próbowano wprowadzić pierwszą odnowę centralnych struktur animacji i zarządu, by je uczynić bardziej przydatnymi w nowej sytuacji, bez naruszania wierności pierwotnym podstawom.¹

Aż do tamtego momentu struktury animacji i zarządu posłannictwa Zgromadzenia działały zgodnie z głównymi sektorami działalności: Radca Kapituły Wyższej odpowiedzialny za szkolnictwo, inny za kształcenie zawodowe, Katecheta, koordynujący animację aspektów religijnych i chrześcijańskiej formacji... KG19 przyjęła, *ad experimentum*, aż do kolejnej Kapituły Generalnej, strukturalizację animacji światowej, która ukazuje w sposób bardziej całościowy duszpasterstwo salezjańskie ustanawiając Radcę ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego, który jest odpowiedzialny za animację wszystkich sektorów salezjańskiego duszpasterstwa w różnych dziedzinach². Na

¹ Akta KG19. „Struktury Zgromadzenia”. ACS 244, styczeń 1966, pp. 17-47.

² Kapituła Generalna uważała za stosowne powierzyć jednemu Radcy całość Duszpasterstwa Młodzieżowego i parafialnego przez ich ścisłe powiązanie... Radca delegowany zatroszczy się o formację ogólną w aspekcie religijnym, moralnym, intelektualnym we wszystkich domach salezjańskich (Oratoria, Internaty, Bursy, Pensjonaty, Ośrodki Młodzieżowe, Kółka, Towarzystwa, różnego rodzaju Stowarzyszenia młodzieżowe), uwzględniając kompetencje inspektorów i współpracę Rady odpowiedzialnego za grupy Inspektorii, dotyczy części ściśle miejscowej o charak-

szczeblu inspektorialnym, odpowiednio ustanowieni zostają Delegaci inspektorialni, którym powierzane są różne sprawy związane ze studiowaniem, rozwojem, organizowaniem i koordynowaniem.

Kapituła przedstawia tylko niektóre priorytetowe zadania Duszpasterstwa Młodzieżowego: Oratorium „stosownie unowocześnione i zreorganizowane... aby mogło przyciągać i pomagać większej liczbie młodzieży w rozmaitych instytucjach (ośrodkach młodzieżowych, klubach, różnych stowarzyszeniach, kursach, szkołach wieczorowych)”.³ Opracowuje stosowny dokument dla szkół zawodowych zalecając inspektorium «ustanowienie komisji ds. wychowania młodzieży pracującej z zadaniem studiowania, dokumentowania i konsultowania na rzecz domów».⁴ Na szczeblu centralnym, pod przewodnictwem Rady ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego, powołuje Komisję centralną ds. wychowania młodzieży pracującej.

Kapituła Generalna 20 (KGS), w swoim wysiłku, aby na nowo przemyśleć życie i posłannictwo Zgromadzenia ponownie formułuje salezjańskie posłannictwo i swoich odbiorców, potwierdzając „absolutny priorytet Duszpasterstwa Młodzieżowego”⁵, przedstawia zasadnicze postawy duszpasterskie, którymi powinni kierować się Salezjanie w swoim działaniu duszpasterskim⁶ i zachęca do otwarcia obecności salezjańskiej na nowe potrzeby młodzieży poprzez „nowe obecności”, które poszerzyłyby horyzonty działalności duszpasterskiej realizowanej w tradycyjnych dziełach.⁷ Jednocześnie potwierdza nową strukturę centralną Duszpasterstwa Młodzieżowego, włączając ją do Konstytucji.⁸

terze organizacyjnym, technicznym, szkolnym, zawodowym, ecc.” *Idem*, s. 24.

³ KG19. „Apostolat młodzieżowy”. ACS 244, styczeń 1966, s. 103.

⁴ *Idem*, s. 125.

⁵ KG20, n. 180.

⁶ Por. KG20, nn. 360-365.

⁷ „Posłannictwo salezjańskie nie potrafiło stworzyć, w wielu miejscach, nowej obecności, której wymagał świat w toku przeobrażeń. Wiele z postanowień KG XIX pozostało na papierze” (KG20, n. 393).

⁸ Konstytucje Towarzystwa św. Franciszka Salezego. Ed. 1972. Art. 137.140.

Kapituła Generalna 21, podejmując ukierunkowania KG20, na nowo je rozważa i rozwija, przedstawiając treści wychowawcze w ramach dojrzałego obrazu odniesienia istniejącego do tej pory; proponuje fundamentalne linie dla Projektu Wychowawczo-Duszpasterskiego, który da odpowiedź na nową sytuację młodzieży⁹; potwierdza ścisłą integrację wychowania i ewangelizacji w salezjańskim systemie wychowawczym.¹⁰ Ponadto, zobowiązuje Inspektorie do przemyślenia na nowo Systemu Zapobiegawczego, studiowania dzisiejszego stanu życia młodzieży, wyrażenia w odpowiedni sposób celów, treści i salezjańskiego stylu w Projekcie Wychowawczo-Duszpasterskim, utworzenia i rozwijania w każdym salezjańskim dziele Wspólnoty wychowawczo-duszpasterskiej.¹¹ Następnie ukierunkowania te zostaną skodyfikowane w Konstytucjach i Regulaminach przez Kapitułę Generalną 22.¹²

1.1.2. Rozwój linii KG21 zatwierdzony przez Dykasterię (1978-1990)

Kapituła Generalna 21 zobowiązała Zgromadzenie do głęboką odnowy Duszpasterstwa Młodzieżowego. Aby pomóc wspólnotom i inspektoriom w pełnym jej zrozumieniu i przyjęciu, Radca ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego, ks. Juan E. Vecchi, wraz ze swoim zespołem podjęli wielki wysiłek pogłębienia istotnych elementów salezjańskiego Planu Wychowawczo-Duszpasterskiego oraz wspólnoty wychowawczo-duszpasterskiej, proponując praktyczne środki do wprowadzenia jego opracowania, aby móc ocenić programy wychowawcze i duszpasterskie w różnych dziełach według wskazówek Kapituły.¹³ Poprzez te narzędzia Dykasterium ukierunkowuje Inspektorie

⁹ KG21, por. n. 14.80ss.96ss; por. n. 105 (inspektorialny projekt wychowawczy); i następnie dla różnych dzieł: n. 127 (oratorium); n. 132.134 (szkoła), n. 140 (parafia).

¹⁰ Idem, por. n. 4.14.

¹¹ Idem, por. nn. 63-68.79.

¹² Por. Konstytucje art. 47; Regulaminy art. 4 i 5.

¹³ Por. Dokumenty opracowane przez Dykasterium ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego w latach 1979 – 1988. Elenko znajduje się w *La pastorale giovanile salesiana*.

na poznanie, przyjęcie i rozwój w ich konkretnej sytuacji głównych linii modelu salezjańskiego Duszpasterstwa młodzieżowego jako rzeczywistości jednolitej i organicznej.¹⁴

Trzeba przyznać, że ten systematyczny i ogólny wysiłek refleksji, formacji i komunikacji postępował w Inspektoriatach niezbyt regularnie. Podczas gdy niektóre Regiony i Inspektoriaty podjęły go i poddały próbie, inne, z różnych powodów, kontynuują poprzedni wzorzec, zmieniając czasami tylko niektóre nazwy. Ogólnie, dostrzega się trudność współbraci i wspólnot w przyjęciu nowej mentalności i odnowie zwyczajnej praktyki.

1.1.3. Kapituły Generalne 23 (1990) i 24 (1996)

Następnie KG23 zebrała to, co zostało wypracowane wcześniej przez Zgromadzenie i przedstawiła jednolitą propozycję programu duszpasterskiego, który zbiera w sposób organiczny wszystkie fundamentalne elementy salezjańskiego programu wychowawczo duszpasterskiego.

W swoim sprawozdaniu na Kapitule o stanie Zgromadzenia, ksiądz Generał powiedział: «Strefa Duszpasterstwa młodzieżowego potrzebuje nowego i poważnego rozważenia organicznego i operatywnego [...] Oceniając na szczeblu światowym, można powiedzieć, że aspekt młodzieżowy był przedmiotem ogólnych zachęt, lecz nie konstrukcyjnych posunięć innowacyjnych, przełomowych i operatywnych, z zaangażowaniem osób, środków i ukierunkowań zobowiązujących».¹⁵ Można stwierdzić, że KG23 stanowi odpowiedź na tą potrzebę: przedstawienie jednolite, organiczne i operatywne całego projektu salezjańskiego duszpasterstwa.

Quadro di riferimento fondamentale. Seconda Edizione. Roma 2000, ss. 13-14.

¹⁴ Jako końcową syntezę zobacz książkę: Dicastero per la Pastorale Giovanile. *Pastorale giovanile salesiana.* Roma 1993. W niej zebrane są fundamentalne elementy Salezjańskiego Duszpasterstwa Młodzieżowego, na rysunkach z krótkimi objaśnieniami

¹⁵ Por. „La Società di San Francesco di Sales nel sessennio 1984-1990”. Relacja Ks. Generała (KG23), n. 180.

Kapituła proponuje Zgromadzeniu fundamentalne linie salezjańskiego procesu wychowawczego do wiary, który odpowiadałby złożonej sytuacji młodzieży w jej odmiennych kontekstach, by w praktyce dokonać syntezy między wychowaniem i ewangelizacją, co charakteryzuje nasz system wychowawczy; przedstawia też, dynamicznie i stopniowo, główne elementy czterech procesów wychowania do wiary, obszarów, które doskonale zgadzają się z czterema wymiarami salezjańskiego planu wychowawczo-duszpasterskiego, czyli, obszar dojrzałości ludzkiej, obszar spotkania z Jezusem Chrystusem, obszar przynależności do Kościoła, obszar zaangażowania dla Królestwa Bożego.¹⁶

Kapituła rozwija także wartości Salezjańskiej Duchowości Młodzieżowej, która jako autentyczny plan życia chrześcijańskiego i droga do świętości, stanowi cel i inspirację, która powinna prowadzić i wspierać cały proces wychowania do wiary.¹⁷

Oprócz przedstawienia treści, wartości i przebiegu tego projektu, Kapituła podsuwa także pewne ukierunkowania, aby uczynić go operatywnym: wspólnota salezjańska, jest animatorką wspólnoty wychowawczo-duszpasterskiej, jako podstawowy podmiot projektu¹⁸; inspektorialna animacja duszpasterska, niech wspiera i promuje organiczną jedność różnych aspektów duszpasterskich (Delegat inspektorialny ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego wraz ze swoim zespołem)¹⁹; ukierunkowanie powołaniowe jako kwalifikowany element planu²⁰; znaczenie środków komunikacji społecznej jako aktualnej drogi i formy dla ewangelizacji.²¹

Po Kapitule wiele Inspektorii z wysiłkiem i entuzjazmem podjęło się konkretnego wdrożenia w swoim środowisku wskazówek prze-

¹⁶ Por. KG23, nn. 120-157.

¹⁷ Por. KG23, n. 161 ss.

¹⁸ Por. KG23, nn. 232-238.

¹⁹ Por. KG23, nn. 239-246.

²⁰ Por. KG23, nn. 247-253.

²¹ Por. KG23, nn. 254-260.

biegu wychowania do wiary. Często jednak niewystarczająca formacja animatorów czyni mało operatywnymi te plany.

Kapituła Generalna 24 zgłębia główny aspekt modelu duszpasterskiego, jego fundamentalny podmiot, wspólnotę wychowawczo-duszpasterską, w której Salezjanie i osoby świeckie dzielą się duchem i posłannictwem Księdza Bosko. W świetle szerokiej weryfikacji sytuacji i przebytej drogi w Zgromadzeniu, Kapituła przedstawia uzasadnienia eklesjalne, charyzmatyczne i kulturowe, które wzywają do pójścia dalej oraz podaje kryteria działania i niezbędne ukierunkowania energiczne.

Nowość, jak mówił Ksiądz Generał na zakończenie Kapituły, «wynika z wtargnięcia osób świeckich w zakres salezjański i włączenia ich doświadczenia w sedno charyzmatu».²² Kapituła wzywa nas do przejścia od uznania osób świeckich jako zwykłych współpracowników do prawdziwego włączenia ich w posłannictwo, od operatywnej pomocy do prawdziwej i właściwej współodpowiedzialności, od zależności przeważnie funkcjonalnych do głębokiej komunikacji międzyosobowej i grupowej co do wartości pedagogii i duchowości salezjańskiej, i to wszystko w systematycznym przebiegu kwalifikowanej formacji.

W ten sposób KG24 potwierdza i zgłębia znaczenie WWD, jako konkretnej formy realizacji salezjańskiego planu wychowawczo-duszpasterskiego, włączając w rodzinny klimat młodzież, wychowawców, osoby duchowne i świeckie; określa swoistą rolę salezjańskiej wspólnoty zakonnej w animacji WWD i fundamentalne kryteria dla salezjańskiej formacji duszpasterskiej, którą ma ożywiać.²³

1.2. Wielkie cele tej drogi

Na tej drodze Zgromadzenie odkrywa i potwierdza pewne charakterystyczne aspekty swojej praktyki duszpasterskiej, które, jak sądzą są ważne, aby lepiej zrozumieć całokształt podstawowych informacji o Salezjańskim Duszpasterstwie Młodzieżowym.

²² KG24, n. 231.

²³ Por. KG24, nn. 149-161.

1.2.1. Znajomość coraz bardziej pogłębiona nowej sytuacji młodzieży

Społeczne i eklezjalne środowiska i konteksty dogłębnie się zmieniły. Młodzież żyją nowymi wartościami i mają nowe kryteria życia, które stanowią prawdziwie nową kulturę; tradycyjne kręgi przekazu kulturowego i religijnego (rodzina, szkoła, Kościół...) osłabiły się i często przeżywają kryzys. Sytuacja, w której trzeba podjąć obowiązki wychowawcze i duszpasterskie jest odmienna i ciągle się zmienia. Nie można więc ograniczyć się do małych poprawek dopasowanych do tradycyjnej praktyki, ani myśleć o jednym schemacie działania, jednakowym dla wszystkich.

Ta świadomość coraz bardziej wyraźna, rozpoczyna się od zrozumienia „nowej” salezjańskiej obecności wśród młodzieży²⁴, „nowej ewangelizacji”²⁵, „nowego wychowania”²⁶, a nawet „nowego systemu zapobiegawczego”.²⁷ Poprzez te stwierdzenia chce się wyrazić potrzebę ponownego przemyślenia i pogłębienia treści i ustawienia salezjańskiego wychowania i duszpasterstwa, w odpowiedzi na nową sytuację młodzieży.

1.2.2. Próba ponownego sformułowania treści i sposobów wychowania i duszpasterstwa tradycyjnego

Usilnie powtarzane wezwania Kościoła do odnowienia katechezy i chrześcijańskiej formacji, przede wszystkim młodzieży włączonej w konteksty głęboko zsekularyzowane, dając pierwszeństwo ewan-

²⁴ Por. Pascual Chavez. *Wspólnie dla młodzieży Europy*. Przemówienie końcowe Ks. Generała w czasie spotkania z inspektorami Europy, 5 grudnia 2004. ACG 388, styczeń-marzec 2005, ss. 113-15.

²⁵ Por. Egidio Viganò. „Nowa ewangelizacja”. AKG 331, październik-grudzień 1989.

²⁶ Por. Egidio Viganò. „Nowe wychowanie”. AKG 337, lipiec-wrzesień 1991.

²⁷ Por. Egidio Viganò. *Powołani do wolności. Odkrywamy na nowo system wychowawczy, wychowując młodzież do wartości*. Komentarz do wiązanki na 1995, Roma. FMA. ss. 9-12.

gelizacji i odnowionemu głoszeniu Jezusa Chrystusa, tak samo jak doświadczenie nieadekwatności wielu propozycji zaoferowanych w naszych środowiskach wychowawczych, odczuwają konieczność dogłębnego przemyślenia treści i sposobów wychowania do wiary, a szczególnie do niektórych fundamentalnych punktów:

- Przede wszystkim *jedność i integralność propozycji wychowawczo-duszpasterskiej*, przewyższając fragmentaryczność praktyki, która uważa duszpasterstwo za część („aspekt religijny”), którą dołącza się do innych aspektów działania wychowawczego, a nie za jakość, która charakteryzuje całość propozycji. Uważać działanie duszpasterskie jako organiczną jedność znaczy pojmować go jako jedyny proces, w którym różne elementy, które go tworzą, wzajemnie się dzielą i określają, przyczyniając się wspólnie do realizacji tego samego celu, którym jest integralny rozwój młodego człowieka branego pod uwagę w całości jego bytowania. Przejawem tej jedności jest ścisły związek między czterema wymiarami salezjańskiego duszpasterstwa (wymiar wychowawczy, wymiar ewangelizacyjny, wymiar zrzeczeniowy i wymiar powołaniowy), które powinny być rozważane i rozwijane w wewnętrznej łączności, a zwłaszcza wychowanie i ewangelizacja: wychowanie, które rozwija poczucie religijne życia oraz otwiera i popiera proces ewangelizowania, i ewangelizacja, która proponuje wychowaniu model człowieczeństwa w pełni zrealizowanego i uznaje w jego rozwoju dynamikę wychowania.

- *Wspólnotowe znaczenie salezjańskiego programu*, który bierze początek we wspólnotcie i tworzy wspólnotę. Wspólnota wychowawczo-duszpasterska, w której salezjanie i świeccy podzielać ducha i posłannictwo salezjańskie, jest prawdziwym podmiotem duszpasterstwa salezjańskiego. W tej szeroko pojętej wspólnotcie wychowawczej, salezjańska wspólnota zakonna podejmuje szczególne obowiązki świadectwa, animacji, jedności i formacji, jak stwierdza KG24.²⁸

²⁸ „W szczególności jej specyficzne zadanie polega na głoszeniu prymatu Boga i na całkowitym poświęceniu się dziełu wychowania ewangelizacyjnego poprzez osoby salezjanina kapłana i salezjanina koadiutora; na gwarantowaniu tożsamości chary-

• *Mentalność projektowania*. Pomimo, że już w 1978 r. domagano się od inspektorii opracowania Programu Wychowawczo-Duszpasterckiego²⁹, który został określony w Regulaminach Ogólnych sześć lat później³⁰ i pogłębiony przez Dykasterię, z wytycznymi, które wyjaśniały jego treści i metodologię, to jednak jego konkretna realizacja nie była łatwa. Wspólnoty nie mogły zrozumieć, że nie tyle chodziło o opracowanie dokumentu, z wyliczeniem wielorakiej działalności i uczestnictwa, które chciałyby się rozwinąć w salezjańskim dziele, ile raczej zorganizować je i koordynować w taki sposób, aby stanowiły stopniową drogę do konkretnych i możliwych do zweryfikowania celów, z jasnymi możliwościami preferencji i następstwa. Bez takiego sposobu myślenia, projekt nie był w stanie prowadzić i ukierunkowywać codzienną praktykę.

• *Styl animacji*, który, w nowej sytuacji młodzieżowej wyraża kilka ważnych elementów Systemu Zapobiegawczego: styl obecności wśród młodzieży, który uprzywilejowuje relacje międzyosobowe bardziej niż te instytucjonalne; towarzyszenie, które stara się przede wszystkim o pogłębianie motywacji wytycznych, aniżeli o ich skuteczność; uczestnictwo, które stara się o jedność i zbieżność wspólnego projektu bardziej, niż o mnożenie inicjatyw.

1.2.3. Rozszerzenie pola działania jako odpowiedź na nową sytuację

Z kryzysem tradycyjnych instytucji wychowawczych pojawiają się nowe miejsca i nowe doświadczenia, które mają znaczenie dla młodzieży i są zdolne przekazywać wartości i style życia. Z wydłużeniem okresu młodości wyłaniają się nowe możliwości formacji i uczestnictwa; środowisko stopniowo sekularyzowane i zwiększanie

zmatycznej; bycia ośrodkiem jedności i uczestnictwa; przyjmowaniu, pobudzaniu i wzywaniu świeckich do uczestnictwa w duchu i w posłannictwie Księdza Bosko; popieraniu formacji duchowej, salezjańskiej i powołaniowej” (KG24, n. 159).

²⁹ Por. KG21, n. 105.

³⁰ Por. Regulaminy Ogólne, art. 4.

się marginesu młodzieżowego ukazują nowe wyzwania i otwierają nowe możliwości wychowania młodzieży.

Z tego powodu powstają wszędzie „nowe obecności”, które próbują nowych form nawiązania kontaktu i spotkania z młodzieżą, zarówno wśród młodzieży z marginesu, jak również przez stowarzyszenia, które przeżywały swój rozkwit około roku 1988 jako Salezjański Ruch Młodzieżowy; powstają także Centra duszpasterstwa młodzieżowego i katechizacja, inicjatywy środków przekazu społecznego nastawione na młodzież, aby rozwijać nowe formy językowe i pola ekspresji młodzieżowej, centra duchowości, zwrócenie większej uwagi na świat młodzieżowy uniwersyteckiej poprzez pensjonaty i ośrodki dla nich, rozwój wolontariatu misyjnego, ecc.

Jeżeli początkowo wiele z tych nowych obecności kojarzyło się z zestawieniem a niekiedy z przeciwstawieniem tradycyjnej obecności, to stopniowo zostały one przyjęte przez Inspektorie i włączone do ich programów wychowawczo-duszpasterskich. Co więcej, temat „nowa obecność” rozszerza się na wszystkie dzieła, pobudzając odnowę ich praktyki duszpasterskiej w taki sposób, że stają się nowymi formami obecności i posługi wychowawczej wśród młodzieży.

Ten nowy rodzaj obecności wymaga nowego nastawienia wychowawczego i duszpasterskiego, nowej relacji ze wspólnotą eklezjalną i z terytorium; dlatego powoli, lecz nieustannie, Inspektorie odnawiają swoje obecności i starają się uczynić je bardziej potrzebnymi (szkoły, kształcenie zawodowe, oratoria i centra młodzieżowe...). Począwszy od KG20 zachodzi szybki rozwój obecności parafialnych, które przestają być uważane jako „wyjątkowe”. Pomnażają się w Zgromadzeniu; lecz ten rozwój odbywa się ze znacznymi trudnościami przyjęcia w nich nowych perspektyw i tożsamości salezjańskiego duszpasterstwa. W swoim sprawozdaniu na KG22 (1984) Ksiądz Generał przedstawia napotkane trudności po to, aby nadać naszym obecnościom parafialnym oblicze młodzieżowe i ustawienie spójne z salezjańskim programem wychowawczo-duszpasterskim; skuteczny wzór duszpasterstwa młodzieżowego i drogi wychowania do wiary nie były ani jasne ani podjęte.³¹

³¹ Por. „Towarzystwo św. Franciszka Salezego w latach 1978-1983”. Sprawozdanie

1.2.4. Odnowa struktur animacji i zarządu duszpasterstwa w Zgromadzeniu i w Inspektorciach

Od KG19 Zgromadzenie odczuwa potrzebę odnowienia struktur animacji duszpasterskiej. W nowej sytuacji, naznaczonej przez wielką różnorodność kontekstów, w których działają Salezjanie, jest nie do pomyślenia, aby ten sam program lub plan działania mógł być zastosowany wszędzie w formie jednoznacznej. Wytyczne i ogólne ramy powinny być przyjęte przez Inspektorcie i dostosowane do własnej sytuacji, w dialogu z warunkami społecznymi i kulturowymi, charakterystycznymi dla danego miejsca. Dlatego jest rzeczą niezbędną rozwijać w Inspektorciach system animacji i zarządzania duszpasterskiego, zdolnego dokonać takiej refleksji i towarzyszyć wspólnotom lokalnym w praktycznym wprowadzeniu modelu duszpasterskiego, zapewniając także sprawną komunikację z innymi inspektoriami i z centralą Zgromadzenia.

Jedność organiczna duszpasterstwa salezjańskiego wymaga, aby był jeden punkt odniesienia dla całego duszpasterstwa w jego różnorodnych przejawach i sektorach, którymi są Radca ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego na szczeblu światowym i Delegat ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego na szczeblu inspektorielnym; do nich należy animować i prowadzić rozmaite sektory i zakresy duszpasterstwa w jedności i w koordynacji działania; dlatego Delegat będzie miał zespół, który będzie dzielił z nim odpowiedzialność animacji.

Ta struktura została w pełni zdefiniowana już na KG23³² i rozpowszechniła się w całym Zgromadzeniu. Trudność polega na przyjęciu ze strony współpracowników tej ważnej funkcji animacji duszpasterskiej, która nie może ograniczyć się tylko do zorganizowania pewnej działalności z młodzieżą czy koordynowania pewnych wydarzeń lub sektorów, lecz która musi towarzyszyć wspólnotom lokalnym w ich wysiłku realizowania modelu duszpasterskiego, przewyciężając partykularyzm i rosnący trend w mentalności planowania i w wymiarze wspólnotowym duszpasterstwa młodzieżowego. Prócz tego Delegat

Ks. Generała (KG22), n. 184.

³² Por. KG23, nn. 243-246.

ze swoim zespołem musi koordynować wszystkie sektory duszpasterstwa w inspektorii, troszcząc się, aby w każdym były obecne cztery podstawowe wymiary duszpasterstwa, i by miała miejsce współpraca w działaniu dla dobra posłannictwa wychowawczego i ewangelizacji młodzieży. To domaga się Delegata, który będzie zaangażowany w pełnym wymiarze czasu i łatwości z jego strony kontaktów ze wspólnotami lokalnymi a także ścisłego łączenia animacji duszpasterskiej z zarządem Inspektorii, z Inspektorem i jego Radą.

To nowe ustawienie nie było łatwe do zrozumienia a przede wszystkim do wprowadzenia w niektórych rejonach z konsekwentną zbytnią powolnością w asymilacji i praktyce modelu duszpasterskiego. Można było zauważyć, że Inspektorie, które liczą na zespół w animacji duszpasterskiej, utworzony na bazie kryteriów odnowionych, Rada inspektorialna, która poświęca czas na refleksję o duszpasterstwie, na ciągły dialog i wymianę myśli z Dykasterią i innymi pośrednimi organizmami (Konferencje, krajowe centra itp.) w rzeczywistości postępuje w rozwoju salezjańskiego duszpasterstwa młodzieżowego w sposób dynamiczny, znaczący i odpowiadający nowym sytuacjom.

1.2.5. Punkt zapalny uwagi: jakość działalności wychowawczo - duszpasterskiej

Pierwszy rzut oka na przebytą drogę poczynawszy od 1970 r. pokazuje nam rozwój raczej szeroki. Domagały się tego nowe akcje misyjne, pojawiające się potrzeby społeczne, włączenie laikatu do naszych dzieł. Dlatego starano się o powiększenie każdego poszczególnego dzieła i pomnożenie obecności prawie we wszystkich inspektoriami.

Często taka rozpiętość kończyła się wytworzeniem pewnego rodzaju poczucia obniżenia wartości we wspólnotach, które zostały osłabione i przeciążone obowiązkami z zakresu organizacji i zarządzania a które nie odnawiały sił zgodnie z oczekiwaniami.

W ostatnich dwudziestu latach, kładło się przede wszystkim nacisk na danie pierwszeństwa na kwalifikacjom w działaniu wychowaw-

zo-duszpasterskim. W wielu sektorach złożonego społeczeństwa, przedstawia się jakość jako warunek, aby mieć znaczenie prowadzący do ilości. Starano się więc skoncentrować wszystkie wysiłki animacji na jakości, zwłaszcza w następujących aspektach:

- *nie zadawała się duszpasterstwem początkowym*, rozrywką, ogólnikowymi propozycjami dla dużej grupy, czy też tylko prowadzeniem administracyjnym lub zarządzaniem jakąś działalnością, należy raczej skoncentrować udział na kwestii dojrzenia ludzkiego i wychowania do wiary z wyraźną i silną, intencją poświęcenia czasu i zasobów, aby systematycznie pracować z grupami i osobami, ukazując różnorodność propozycji według osiągniętego poziomu...
- *zapewnić systematyczną drogę ewangelizacji* (głoszenie Jezusa Chrystusa) i wychowania do wiary, zdolnej poprowadzić młodzież do osobistego spotkania z Jezusem i z Kościołem; wychowywać do powołaniowego sensu życia i do solidarnego zaangażowania, które będzie wzbudzało i towarzyszyło powołaniom szczególnego zaangażowania i konsekracji w Kościele i w Rodzinie Salezjańskiej.
- *rozwijać wymiar wychowawczy* w naszych dziełach i w naszych programach, popierając personalizację wartości i poszukiwanie chrześcijańskiego sensu życia, dbając o taki typ kultury, który przekazujemy w treściach i w stosowanych metodologiach wychowawczych, pobudzając uwagę i uznanie innych oraz troskę o wspólne dobro, przykładając szczególną uwagę do rozwoju wymiaru religijnego osoby...
- *włączyć z większą współodpowiedzialnością i dbać o kwalifikację delegatów duszpasterskich*, wspólnoty salezjańskie, współpracowników świeckich, animatorów młodzieżowych, ecc., aby byli zdolnymi odpowiedzieć stosownie na wyzwania wychowawcze i duszpasterskie dzisiejszej młodzieży i przeżywać posłannictwo z entuzjazmem i dynamizmem.

To są priorytetowe troski w animacji duszpasterskiej w tych ostatnich latach.

2. Obecna sytuacja

W końcu lat osiemdziesiątych istniało nadzwyczaj bogate i trwałe dziedzictwo refleksji i praktyki salezjańskiego duszpasterstwa, którego potrzebę się odczuwało, aby mieć całościową wizję i zebrać w organicznej i wspólnej syntezie podstawowe założenia, by ułatwić asymilację osobistą i ukierunkowanie praktyki. Dykasteria Duszpasterstwa Młodzieżowego poczyniła starania, aby odpowiedzieć na taką potrzebę, przekazując Inspektoriom i wspólnotom wyżej wymieniony organiczny zbiór i popierając w tych ostatnich latach systematyczny proces formacji duszpasterskiej, w szczególności współbraci, którzy są odpowiedzialni za animację i zarządzanie, kładąc nacisk na kilka punktów, które jest słusznie przywołać.³³

2.1. Znajomość i asymilacja modelu duszpasterstwa

Niektóre inspektorie i wspólnoty dokonały znaczącego wysiłku asymilacji i zaangażowały się we wprowadzenie w czyn fundamentalnych linii modelu duszpasterstwa. ażeby odpowiedzieć coraz to lepiej na nowe wymagania młodzieży. Na tej drodze doświadczone pewnych trudności, jak różnica między ilością otrzymanych propozycji a możliwością ich zrealizowania, niejednakowy rytm asymilacji nowej mentalności duszpasterskiej ze strony wspólnot i inspektorii, wzrost wymagań i potrzeb, które przynaglają nieraz do rozproszonego i mało zaplanowanego działania, które pozostawia mało miejsca na refleksję. Z tego wynika, że inspektorie z trudem i w ograniczonej formie potrafią asymilować i przede wszystkim przełożyć na praktykę ukierunkowanie Zgromadzenia.

W tych latach został przedstawiony i pogłębiony ten model duszpasterstwa ze wszystkimi zespołami międzyinspektorialnymi Delegatów ds. duszpasterstwa młodzieżowego, weryfikując przebytą drogę, wyjaśniając fundamentalne elementy, w szczególności zrozumienie jedności i integralności duszpasterstwa salezjańskiego w wielości dzieł, posług, działalności, pomagając przezwyciężyć wycinkowe spojrzenie,

³³ Por. Dicastero per la Pastorale Giovanile. *La pastorale giovanile salesiana. Quadro di riferimento fondamentale*. Seconda edizione. Roma 2000.

spotykane jeszcze dzisiaj. Model duszpasterstwa był też przedmiotem studium na spotkaniach inspektorów w czasie Konferencji inspekcyjnych; przyłączyły się też niektóre Regiony i Inspektorie, popierając większą znajomość podstawowych linii i koordynację duszpasterstwa bardziej skuteczną.

Niemniej jednak, w tym wysiłku asymilacji dostrzega się nieraz pomysły zmniejszające duszpasterstwo, jak wtedy, kiedy zostaje ono ograniczone do działania doraźnego, które faworyzuje niejednorodną wizję między duszpasterstwem, życiem wspólnotowym i duchowością, czyniąc trudnym przeżywanie jedności powołaniowej i integralnego rozwoju „*Da mihi animas*”.

Duchowość salezjańska, konkretny wyraz duszpasterskiej miłości bliźniego, stanowi fundamentalny element działania salezjańskiego duszpasterstwa: jest źródłem jego witalności ewangelicznej, kryterium dla rozeznania i stawienia czoła codziennym wyzwaniom, źródłem entuzjazmu i zamięłowania duszpasterskiego, podstawą jedności tych wszystkich, którzy uczestniczą i współpracują w posłannictwie. «Dla nas, powrót do duchowości nie może być oderwany od posłannictwa... Dlatego staje się niepojęte i niewytłumaczalne uważać, że posłannictwo mogłoby być przeszkodą do spotkania z Bogiem i do pielęgnowania więzi z Nim».³⁴

W ten sam sposób, życie wspólnotowe nie jest jedynie praktyczną pomocą dla skuteczności działania duszpasterskiego, lecz stanowi jej fundamentalny element: „*Żyć i pracować razem, to dla nas salezjanów wymóg zasadniczy i niezawodna droga do wypełnienia naszego powołania*” (Konst. 49). Jak przypominała nam KG25: «pierwszą posługą, której młodzież oczekuje od nas, jest świadectwo życia braterskiego, które stałoby się odpowiedzią na ich głęboką potrzebę jedności, propozycją uosobienia, zapowiedzią Królestwa Bożego, zaproszeniem do przyjęcia daru Bożego».³⁵

Duchowość, wspólnota i działanie duszpasterskie wyrażają razem bogactwo naszego posłannictwa z różnych punktów widzenia, i należy rozważać je i żyć nimi w stałej łączności i w głębokiej jedności.

³⁴ KG25, n. 191.

³⁵ KG25, n. 7; por. także n. 192.

2.2. Bardziej systematyczny związek Dykasterii z zespołami delegatów inspektorialnych ds. PG

Ważną strategią w tym wysiłku było popieranie we wszystkich Regionach lub grupach Inspektorii systematyczną współpracę Delegatów inspektorialnych poprzez regularne spotkania weryfikacyjne, studium i programowanie. Częsty kontakt i towarzyszenie zespołom inspektorialnym ze strony Dykasterii pozwoliło ukierunkować działanie duszpasterskie poszczególnych Inspektorii zgodnie z kierunkiem zaprogramowanym na sześćdziesiąte i pobudzać korzystną łączność między nimi.

Aby ułatwić łączność i dialog między Dykasterią a zespołami Delegatów inspektorialnych, została utworzona „Rada Światowa” z przedstawicielami Delegatów wszystkich grup międzyinspektorialnych, która stanowi dobrą okazję do refleksji i pogłębiania głównych aspektów duszpasterstwa, wspierając jedność koncepcji i ukierunkowania. Patrząc na poszczególne Inspektorie stwierdza się, że została bardziej zrozumiana i doceniona funkcja animacyjna Delegata inspektorialnego i jego zespołu na przykład przy wyborze Delegata, ciągłości w posłudze, weryfikacji i reorganizacji *équipe* inspektorialnego, aby uczynić go bardziej operatywnym i skutecznym, itp...; jednakże należy przyznać, że w niektórych Inspektoriiach trzeba jeszcze wzmocnić figurę Delegata i jego rolę jako koordynatora całości duszpasterstwa.

2.3. Kilka aspektów odnowy duszpasterstwa

• *Wielkoduszne i twórcze otwarcie na nowe wyzwania młodzieżowe*, przede wszystkim na nowe i dawne ubóstwa (dzieci z ulicy, drop-out, imigranci...), na świat zrzeczeń młodzieżowych i na nowe sposoby wyrażania się (muzyka, teatr, turystyka...), na wolontariat i, w sposób bardziej skromny, lecz znaczący, na obszar duchowości młodzieżowej (domy i *équipes* duchowości młodzieżowej).

Doprawdy te sektory nie są jeszcze w pełni zrealizowane w Projekcie poszczególnych Inspektorii, napotykają trudności w skoordynowaniu się z obecnościami bardziej zinstytucjonalizowanymi, jak

szkoły, parafie, ecc. i nieraz ich zarządzanie i organizacja wymagają takiego wysiłku, że salezjanom odpowiedzialnym za dane dzieło pozostaje niewiele sił, aby zadbać o jakość i systematyczność propozycji wychowawczej, które w nich zostają zaoferowane.

- Odnowiona wrażliwość, aby dać więcej **wartości wychowawczej i ewangelizacyjnej** w propozycji wychowawczo-duszpasterskiej, którą proponujemy w naszych dziełach, poprzez przemyślenie na nowo Systemu zapobiegawczego, aby dostosować go do nowych wyzwań, które przedstawia świat edukacji, do nowych wymagań pracy z młodzieżą trudną, do konieczności odnowy ewangelizacji i wychowania do wiary.

Lecz ta woła odnowy znajduje trudność w przełożeniu się na konkretne programy i procesy. W rzeczywistości, nasze duszpasterstwo jest jeszcze mało misyjne, to znaczy okazuje niewystarczającą uwagę pierwszemu głoszeniu lub odnowionemu głoszeniu Ewangelii, nie znajduje formy dostosowania się do możliwości dużej grupy, nie zapominając jednak o potrzebach grup bardziej otwartych i dyspozycyjnych; brakuje systematyczności w duszpasterstwie powołaniowym, animowanym przez wspólnotę i włączonym w zwykłe duszpasterstwo młodzieżowe. Stąd wielość inicjatyw, które się promuje, z trudem zdołają stworzyć trwały plan wychowania do wiary, który pomógłby młodzieży wcielić i zintegrować ją w ich życiu.

- • **Systematyczne procesy formacji duszpasterskiej i salezjańskiej wychowawców.**

W inspektoriatkach istnieje zatroskanie o formację duszpasterską i salezjańską współpracowników i animatorów młodzieżowych, przez różne inicjatywy: kursy formacji nauczycieli szkół i centrów kształcenia zawodowego, centra formacji dla animatorów młodzieżowych, rozmaite spotkania we wspólnotach i inspektoriatkach, ecc. Oprócz tego jest kilka centrów dla formacji duszpasterskiej i salezjańskiej dla Salezjanów i współpracowników świeckich, jak Regionalne Centrum Formacji Ciągłej w Quito, dla Regionu Ameryki Środkowej, które zintegrowało w swoim programie formację duszpasterską i rozszerza kurs formacji duszpasterskiej dla Delegatów

i członków zespołów inspektorialnych duszpasterstwa młodzieżowego; Centrum Don Bosco w Lyonie (Francja) lub „DonBoscovormingsentrum” w Północnej Belgii, ecc. We współpracy z IUS i z Amerykańską Komisją Szkoły Salezjańskiej rozpoczął się w Ameryce wirtualny kurs formacji salezjańskiej dla nauczających w szkole, według linii wytyczonych na drugim spotkaniu kontynentalnym (Cumbayá II), w którym uczestniczyło już 702 nauczycieli.

Na tym polu formacji duszpasterskiej należy bardziej zadbać o systematyczność propozycji, ich konkretne odbicie w codziennym życiu dzieł, o koordynację i uczestnictwo w inicjatywach i programach, o ustawienie według modelu Salezjańskiego Duszpasterstwa Młodzieżowego, który będzie popierał bardziej harmonijną i zintegrowaną wizję duszpasterstwa; ponadto, trzeba zadbać o pracę w équipe i w sieci, i o rozwój odpowiednich metodologii aby pozytywnie stawić czoło złożoności duszpasterstwa i przezwyciężyć sektorializm.

W szczególny sposób, strategicznym celem do osiągnięcia jest formacja duszpasterska Salezjanów, aby mogli stać się animatorami nowego modelu PG i podjąć się swojego specyficznego zadania jako propagatorów i przewodników salezjańskiej i duszpasterskiej formacji współpracowników.³⁶

3. Różne sektory salezjańskiego duszpasterstwa młodzieżowego

Salezjańskie duszpasterstwo młodzieżowe realizuje się na określonym terytorium w „różnorodnych formach, uwarunkowanych w pierwszym rzędzie potrzebami tych, dla których się poświęcamy” (Kost. 41) i w środowiskach, w których młodzież żyje, przede wszystkim są to środowiska zubożenia ekonomicznego, politycznego i kulturowego. Poprzez tę różnorodność dzieł i posług przejawia się jego jedność i zarazem jego bogactwo. Każde dzieło i struktura wnosi do całości swoją specyficzną i przyczynia się do realizacji kryterium oratoryjnego z art. 40 Konstytucji. Aby przejrzeć

³⁶ Por. KG24, n. 159.

wyrazić tą jedność salezjańskiego duszpasterstwa na terytorium i w Kościele lokalnym, to te różnorodne dzieła i posługi, które stanowią salezjańską obecność na danym terytorium, muszą być pomyślane we wzajemnym odniesieniu i komplementarności.³⁷

3.1. Oratoria i Centra Młodzieżowe

Oratorium jest na początku i stanowi pierwowzór każdego salezjańskiego dzieła. Jako takie jest również dziś pierwszą formą salezjańskiej obecności wśród młodzieży. Dziś jednak rzeczywistość Oratorium przybiera wielorakie formy i charakterystyki, usiłując odpowiedzieć na potrzeby i oczekiwania młodzieży i dotrzeć do możliwie największej ich liczby, w szczególności tych, którzy są bardziej ubodzy i potrzebujący.

W grudniu 2007 r. w Zgromadzeniu mieliśmy 635 Oratoriów świątecznych lub na weekend³⁸, plus 164 Oratoria codzienne, które ofiarują rozmaite posługi dla młodzieży po zajęciach szkolnych; mieliśmy także 529 Centrów Młodzieżowych dla nastolatków i młodzieży; wiele z nich proponuje młodzieży bezrobotnej oraz nieuczęszczającej do szkoły, możliwość zdobycia podstawowego wykształcenia lub przygotowanie się do pracy; niektóre z nich usiłują ratować młodzież w ciężkich sytuacjach zagrożenia społecznego.

Ta różnorodność form stanowi wielkie bogactwo, daje wielorakie możliwości kontaktu z dużą ilością dzieci, nastolatków oraz młodzieży i jest ogromnym potencjałem wychowawczym. Lecz przedstawia także ryzyko skoncentrowania aktywności Oratorium niemal tylko na działaniach rozrywkowo-rekreacyjnych, zmniejszając szczególnie te bardziej wychowawczo-formacyjne. Dlatego wiele Inspektorii podjęło się przemyślenia na nowo tożsamości Oratorium i Centrum Młodzieżowego i poprawienia jego pierwotnej metodolo-

³⁷ Por. DICASTERO PER LA PASTORALE GIOVANILE. *La Pastorale Giovanile Salesiana. Quadro di riferimento fondamentale*. Seconda edizione, Roma 2000, pag. 63-64.

³⁸ Przytoczone liczby w tym i w następujących działach tej części są wzięte z: *Dati statistici. Allegato alla Relazione del Rettor Maggiore*. CG26. Roma 2008.

gii duszpasterskiej, włączając w to wspólnoty salezjańskie i wspólnoty wychowawcze, razem z innymi grupami Rodziny Salezjańskiej. Jest to zaangażowanie, któremu należy dodawać odwagi i wspierać.

Chce się zapewnić drzwi otwarte do Oratorium - Centrum dla całej młodzieży, w szczególny sposób tej najuboższej lub trudnej, która nie jest w stanie osiągnąć innych struktur i propozycji wychowawczych, tak, aby Oratorium stało się celem misyjnym wspólnoty chrześcijańskiej. Poszukuje się takiej metodologii duszpasterskiej, ażeby zdołała odpowiedzieć na bezzwłoczne potrzeby wielkiej masy młodzieży, nie zapominając jednak o propozycjach bardziej absorbujących i wymagających dla młodzieży otwartej na kontynuowanie dogłębnej drogi formacyjnej.

To samo środowisko Oratorium na Valdocco, podczas gdy odpowiadało na potrzeby rozrywki i podstawowej formacji dla większości młodzieży, dawała lepszym z niej propozycje dogłębnej formacji i zaangażowania chrześcijańskiego. Co więcej, istniała w nim aktywność, która wzbudzała u młodzieży chęć wzrastania i pogłębiania własnej formacji, przechodząc od zwykłych potrzeb sportowych lub wykształcenia do zaangażowań bardziej systematycznych i gruntownych w formacji ludzkiej i chrześcijańskiej, od bycia konsumentami działalności do bycia ich protagonistami i animatorami oraz twórcami środowiska wychowawczego w posłudze kolegom. Jak wdrożyć dziś w naszych oratoryjnych środowiskach tę charakterystykę początków?

Następne wyzwanie, na które należy dopowiedzieć jest stworzenie z Oratorium-Centrum Młodzieżowego prawdziwą wspólnotę wychowawczą z silną tożsamością i dynamiką formacyjną, która wyraża się poprzez środowisko gruntownie ludzkie i chrześcijańskie, w którym daje się delikatną obecność Salezjanów i wychowawców wśród młodzieży, uczestnicząc w ich życiu, w różnych propozycjach wychowawczych, stosownie do rzeczywistości i potrzeb samej młodzieży, zwracając uwagę na rozwój współodpowiedzialności świeckich i młodych animatorów w stosunku do SPWD, uznanego przez wszystkich jako dynamika formacyjna i odpowiednie prowadzenie grup i osób, która pozwoli zindywidualizować oferowane propozycje i ich celowość.

3.2. Parafia powierzona Salezjanom

Zaangażowanie Salezjanów w dziedzinie parafialnej wyraża się przede wszystkim poprzez parafie powierzone Zgromadzeniu i parafie misyjne. W tych latach ich liczba znacząco wzrosła. W roku 2007 istniało 1212 parafii powierzonych Zgromadzeniu i parafii misyjnych, w których więcej niż 3000 salezjanów opiekowało się duszpastersko ponad 11 milionami wiernych.

Większa część tych parafii znajduje się w dzielnicach ludowych lub na obszarach pierwszej ewangelizacji. W wielu miejscach przy parafii powierzonej Salezjanom znajduje się Oratorium, szkoła albo Centrum rozwoju społecznego, ze zwróceniem szczególnej uwagi na młodzież trudną. W ten sposób Salezjanie, włączeni bezpośrednio w strukturę Kościoła lokalnego, dają mu oryginalny i swoisty wkład swojego charyzmatu.

Pomimo znaczącej jakości parafii powierzonych Zgromadzeniu, nieraz ten sektor salezjańskiego duszpasterstwa nie jest odpowiednio dostrzegany, prowadzony i koordynowany przez Inspektorie. W tych latach odbywały się regularne spotkania proboszczów i salezjanów zaangażowanych w parafiach dla ich formacji i ukierunkowania, spotkania międzyinspektorialne lub krajowe, aby zgłębić niektóre ważne wyzwania w naszej działalności salezjańskiej w zakresie parafialnym; lecz pozostaje jeszcze dużo do zrobienia, i do lepszego zrobienia.

Oto niektóre aspekty konieczne do niezwłocznego zgłębienia:

1. *Zapewnić tożsamość salezjańską w pracy duszpasterskiej*, którą realizuje się w parafii. Wymaga to podjęcia określonych charyzmatycznych wyborów w życiu i posłannictwie wspólnoty parafialnej; w szczególności:

- budować parafię jako *wspólnotę wiernych, animowaną przez salezjańską wspólnotę zakonną*; wspólnotę podzieloną na grupy i mniejsze wspólnoty, w których będzie większa łączność, większe zaangażowanie, bardziej konkretne uczestnictwo oraz widoczna relacja między tymi wszystkimi grupami, i środowiskiem ludzkim i społecznym parafii;

- zaofiarować wszystkim *systematyczną propozycję ewangelizacji i wychowania do wiary*, promując bardziej misyjne duszpasterstwo, które poszukuje i wchodzi w kontakt ze wszystkimi, przede wszystkim z młodzieżą i z osobami żyjącymi z dala, stając się w ten sposób często, pierwszym miejscem miłego i znaczącego spotkania z Kościołem, z propozycją ewangelizacyjną lub pierwszym głoszeniem Ewangelii dla osób żyjących z dala oraz stałą i stopniową drogą wychowania do wiary, przede wszystkim dla młodzieży i rodzin;
- popierać *wybór młodzieżowy*, który zapewni, że duszpasterstwo młodzieżowe nie będzie tylko jednym z sektorów, lecz wartością, która charakteryzuje całe życie parafii, w taki sposób, aby młodzież w salezjańskiej parafii czuła się „w domu”.

2. Następne ważne wyzwanie polega na promowaniu *bardziej misyjnej i salezjańskiej metodologii duszpasterskiej*, z dużą wrażliwością wychowawczą, zdolnej przyjąć osoby w punkcie, w którym się znajdują, aby wzbudzić w nich pragnienie otwarcia się na wiarę i podjęcia ciągłej i stopniowej drogi życia chrześcijańskiego, razem z ich troskami i doświadczeniami codziennego życia, mając na uwadze w sposób szczególny młodzież, odkrywając w niej ziarna Ewangelii i działanie Ducha.

3. Ponadto, należy wspierać wspólnoty parafialne w opracowaniu *harmonijnego, globalnego i podzielanego programu*, który nadałby jedność i ciągłość wszystkim inicjatywom, jakie w nich się znajdują.

Aby postępować w tym kierunku, istotnym jest dbać o formację duszpasterską Salezjanów i świeckich współpracowników zaangażowanych w parafii, i o koordynację inspektorialną zdatną towarzyszyć i wspierać wspólnoty parafialne na tej drodze.

3.3. Szkoła i świat formalnego wychowania

Obecność salezjańska w obszarze oficjalnego wychowania i w szczególności w szkole, jest jedną z najbardziej solidnych, znaczących i rozpowszechnionych.

W 2007 r. Zgromadzenie było odpowiedzialne za 1208 instytucji szkolnych na różnych poziomach, z nieco więcej niż milionem wychowanków, przede wszystkim w wieku młodocianym, chociaż w tym ostatnim sześcioleciu wzrosła znacznie liczba wychowanków szkół wyższych, a w szczególności tych na poziomie uniwersyteckim. Salezjanów, którzy pracują w pełnym etacie w szkolnictwie jest 2286 i w częściowym zakresie 1364, z dosyć dużym gronem współpracowników świeckich, prawie 60.000.

Szkoła salezjańska jest znaczącą obecnością chrześcijańską w świecie wychowania i kultury; pomaga młodzieży godnie przygotować się do życia i przyczynia się do formowania mentalności i przeobrażenia społeczeństwa według wartości ludzkich i chrześcijańskich; stąd jest fundamentalnym narzędziem dla ewangelizacji. W wielu krajach Azji lub Afryki szkoła jest często jedyną możliwą formą obecności Kościoła, w której wspólnota chrześcijańska ofiaruje świadectwo bezinteresownej służby w najbardziej ubogich sektorach społecznych, wchodząc w środowisko ludzkie z wartościami ewangelicznymi, jak mileżące świadectwo Jezusa Chrystusa, będąc ceną sposobnością dla miejscowych rodzin chrześcijańskich by wychowywać po chrześcijańsku własne dzieci. W tych latach Zgromadzenie dokonało znacznego wysiłku, aby odnowić swoją obecność na tym polu, przede wszystkim w następujących głównych aspektach:

1. *Jakość wychowawcza i duszpasterska* środowiska, w którym się żyje, programów i propozycji, które się oferuje, metodologii, którą się stosuje, samych struktur i zasobów materialnych, osób w niej zaangażowanych, poprzez operatywny SPWD, który byłby podzielany przez całą wspólnotę wychowawczą, w taki sposób, aby stał się zdolny nakierować i poprowadzić codzienną dynamikę szkoły.

W tym znaczeniu ważne jest przewyciężenie niebezpieczeństwa uważania duszpasterstwa jako jednego z sektorów, ale jako jakości całego życia szkoły, kultury, metodologii, relacji, propozycji, ecc., które są w niej przedstawione i realizowane; nieraz, wszystko to jest dobrze przedstawione w dokumentach, lecz pozostaje wyzwaniem, które należałoby przełożyć na praktykę w codziennym życiu wspólnoty wychowawczej.

2. *Wspólnota wychowawczo-duszpasterska*: zaangażować się w tworzenie szkoły jako wspólnoty ludzkiej w służbie wychowania i ewangelizacji młodzieży, a nie tylko jako instytucji z funkcją wychowawczą. Szkoła jest wspólnotą wychowawczo-duszpasterską, kiedy centrum stanowią w niej osoby, przede wszystkim młodzież, poprzez relacje międzyosobowe, współuczestniczenie w wartościach pedagogicznych i w salezjańskiej duchowości, poprzez włączenie się i protagonizm wszystkich w ich różnych funkcjach.

3. Szkoła jest *placówką skuteczną i zwyczajną ewangelizacji*, w sposób szczególny poprzez promocję i przekazywanie kultury i mentalności natchnionej wartościami ewangelicznymi. Salezjańskie duszpasterstwo młodzieżowe w dziedzinie wychowania powinno promować w młodzieży nie tylko życie chrześcijańskie, lecz także kulturę natchnioną wiarą i wartościami ewangelicznymi, która będzie alternatywą kultury środowiskowej, nierzadko charakteryzującej się sekularyzmem, relatywizmem, subiektywizmem, konsumizmem.

Treści kulturowe, które są przekazywane w codziennym życiu szkoły, w różnych dyscyplinach, metodologiach, środowiskach i relacjach, ecc. nie zawsze zwracają odpowiednią uwagę na to, aby zapewnić spójność między przekazywanymi treściami lub stosowanymi metodami a wartościami wiary chrześcijańskiej, w taki sposób aby ona skutecznie kształtowała życie osobiste, zawodowe i społeczne osób i aby się ustalił korzystny związek pomiędzy wiarą a kulturą.

4. Szkoła *uważna i otwarta na najuboższą młodzież*; z dynamiką i metodologią, która zapobiega szkolnemu niepowodzeniu oraz pomaga w jego przezwyciężeniu poprzez kursy uzupełniające, szkoły wieczorowe dla młodzieży, będące poza strukturami szkolnymi, ecc.; która promuje poprzez różne przedmioty i proponowaną działalność, kontakt i włączenie się w rzeczywistość społeczną, ażeby odkryć przyczyny sytuacji odrzucenia i wykluczenia, które w niej przeżywają i aby pobudzić zapał do ich przezwyciężenia; szkoła, która sprzyja kulturze dialogu, współpracy, akceptacji różnorodności, solidarności.

Te cele były w tych latach wspierane poprzez systematyczny wysiłek i ustawiczną realizację w wielu regionach Zgromadzenia. Budujący jest proces, który realizuje się w salezjańskiej Ameryce, począwszy od kontynentalnych spotkań w Cumbayá (1994 i 2001) i Brasilia (2008). Wnioski z tych spotkań są pogłębiane przez różne zespoły inspektorialne i rejonowe, aby przełożyć je w operatywne programy, które kierują działaniem rozmaitych wspólnot wychowawczych, pomagając im zweryfikować ich praktykę wychowawczą i przekształcić ją. Ten wysiłek realizowany jest razem z innymi grupami Rodziny Salezjańskiej, które prowadzą szkoły w Ameryce.

Coś podobnego rozwija się także w Europie (spotkania w Rzymie w 1994 i 2000, w Krakowie w 2004 oraz w Seville w 2010) i w Azji południowej, poprzez koordynacje międzyinspektorialne lub krajowe.

W Brazylii Salezjanie i Córki Maryi Wspomożycielki, w tym samym celu, utworzyli sieć szkół salezjańskich, przy pomocy, której promuje się formację nauczycieli i opracowywanie tekstów szkolnych według pedagogii salezjańskiej.

Ta droga odnowy wymaga z pewnością bardziej systematycznej formacji ciągłej wychowawców. Oprócz wysiłku poszczególnych Inspektorii aby zapewnić dobrą formację wychowawczą i salezjańską z systematycznymi programami, rozwinęły się w niektórych Inspektoriat lub rejonach, różne centra i projekty salezjańskiej formacji wychowawczej i duszpasterskiej współpracowników świeckich, w sposób szczególny nauczycieli z naszych szkół.

3.4. Formacja zawodowa i przygotowanie do pracy

Zgromadzenie salezjańskie od samego początku było znane i cennie ze względu na ośrodki szkolenia zawodowego, poprzez które dawało najuboższej młodzieży, tej, która często do najmłodszych lat musiała pracować, aby pomagać rodzinie lub tej, która nie była w stanie uczęszczać normalnie do szkoły, formację ludzką i przygotowanie do fachowej pracy, która pozwalała im z ufnością i odpowiedzialnością popatrzeć w przeszłość. Również obecnie wiele krajów, które nie

zezwalają na wyraźną działalność Kościoła powierzają, nam dzieła kształcenia zawodowego, poprzez które możemy być cichym, lecz wymownym świadectwem Ewangelii Jezusa Chrystusa.

Dzieła kształcenie zawodowego są dziś bardzo różnorodne, od Szkół techniczno-zawodowych, których jest około 180, a które dają młodzieży systematyczne średnie wykształcenie, pozwalające na późniejszą realizację na Uniwersytecie, do szkół kształcenia zawodowego (457), które młodzieży myślącej o pracy, dają fachowe przygotowanie, oparte o regularny, zatwierdzony program. Wśród tych szkół na szczególną uwagę zasługuje 46 szkół rolniczych.

W dziedzinie kształcenia zawodowego nieoficjalnego, powstało w tych latach ponad 300 małych centrów przygotowania do pracy, które ofiarują młodzieży pracującej lub tej, która szuka pracy, krótkie i bardzo praktyczne kursy, aby im dać pewne kwalifikacje do pracy.

Nieraz te centra kształcenia zawodowego sprzyjają i popierają konkretne inicjatywy pomocy dla zatrudnienia młodych pracowników, spółdzielnie wzajemnej pomocy, centra rzemieślnicze i inne inicjatywy, aby ułatwić zatrudnienie młodzieży najuboższej.

W współczesnych społeczeństwach przyszybkich przeobrażeniach świat techniki i pracy jest sektorem, który doznaje głębokich i raptownych przemian; stąd kształcenie zawodowe, jeśli chce rzeczywiście pomóc młodzieży włączyć się w ten nowy świat, musi przekształcić swoje programy, metody a także unowocześnić narzędzia.

To wszystko sprawia, że potrzebuje ona specjalnego wsparcia i ukierunkowania, a zwłaszcza w następujących aspektach:

1. Promować *integralną formację młodzieży*. Formacja ludzka, moralna i duchowa jest tak samo ważna jak techniczna i zawodowa. Bardzo często wychowanek ośrodka zawodowego Księdza Bosko jest ceniony bardziej niż inni, przede wszystkim za jakość swojej osobowości, niż za wykształcenie lub uzyskane kwalifikacje. To, jednakże, nie znaczy, że kształcenie zawodowe należałoby uważać za drugorzędne. Ostatecznym celem salezjańskiego ośrodka kształcenia zawodowego, jest zapewnienie młodemu człowiekowi zajęcia stosownego do otrzymanego wykształcenia. Przebieg formacji integral-

nej jest właśnie nakierowany na ten cel. W konsekwencji, jest istotne, aby każde centrum miało Program Wychowawczo Duszpasterski, który skutecznie poprowadzi jego codzienne działanie.

2. W zadaniu wychowawczym szkół techniczno-zawodowych umocnić *procesy personifikacji*. Dziś nie jest wystarczy dobre przygotowanie techniczne i zawodowe, lecz coraz bardziej potrzeba ludzi zdolnych myśleć w sposób autonomiczny, zainteresowanych intelektualnie i wyposażonych w zmysł krytyczny; ludzi, które są w stanie nawiązać pozytywne, stabilne i skuteczne relacje, promować współpracę we wspólnych projektach; ludzi zdolnych zarządzać i rozwiązywać konflikty, umiejących z wyobraźnią i w sposób twórczy stawić czoła zmianom. Ten wymóg jest także bardzo odczuwany przez samą młodzież, która chciałaby, aby wychowawcy poświęcali więcej uwagi ich życiu. Dlatego jest rzeczą ważną popierać chwile i tok kontaktów oraz relacji osobistych między wychowawcami i wychowanymi, także z rodzinami, ze środowiskiem społecznym; troszczenie się o pełne szacunku ukierunkowanie wychowawcze, lecz równocześnie traktowane serio; zaprogramować formację moralną i wychowania osobistego, wspólnotowego i solidnego do wartości.

3. Rozwijać w różnych procesach wychowawczych *systematyczną i gruntowną formację społeczną*, która zapewni bardziej solidarne usposobienie i większą zdolność skutecznego zaangażowania się dla sprawiedliwości. Kapituła Generalna 23, wobec wielkiego problemu ubóstwa, sygnalizowała formację do społecznego wymiaru miłości, jako istotne zadanie, aby wychowanie do wiary uczynić konkretnym i wiarygodnym³⁹.

Oto niektóre elementy, których nie powinno zabraknąć w tej formacji:

- właściwa znajomość złożonej rzeczywistości socio-politycznej, poczynając od problemów najbliższych i bezpośrednich;
- całkowite i systematyczne przedstawienie nauki społecznej Kościoła, jako klucza do lektury tej rzeczywistości i jako wskazanie idealnych celów do których należy zmierzać w codziennym zaangażowaniu;

³⁹ Por. KG23, n.204.

- wprowadzić młodych w sytuacje, które proszą o solidarność i pomoc, zwłaszcza w środowisku świata pracy, np. wobec problemu bezrobocia młodzieży, wyzysku, imigracji, rasizmu itp.

4. W naszej propozycji wychowawczej rozwinąć pedagogię pracy jako ważny element w całościowej formacji ludzkiej, górującą nad pedagogią zbyt intelektualną i wybiórczą. Wielu młodych ludzi jest wystawionych na niebezpieczeństwo, albo już przeżyło jakieś doświadczenie szkolnego niepowodzenia lub problemów z integracją osobistą, rodzinną lub społeczną. Dla nich pozytywne doświadczenie pracy zaprogramowanej i przeżytej zgodnie z kryteriami wychowawczymi, może stanowić wielką możliwość do osobistego odnalezienia się. Młody człowiek może odzyskać szacunek dla siebie, na nowo odkryć własne zdolności i motywację dla własnej formacji. To domaga się, abyśmy w propozycji wychowawczej dali okazję większej możliwości do pewnego doświadczenia pracy jak: posługa dla wspólnoty, praca wewnątrz organizacji „non-profit”, oceniając potem przede wszystkim realizację osobistą i pomoc dla dobra wspólnego. Domaga się też, aby popierać kontakty z osobami wykwalifikowanymi i znaczącymi, z instytucjami i środowiskami ze świata pracy, popierając dialog, porównania, wzajemną znajomość i współpracę formacyjną.

5. Przedstawić proces ewangelizacji ściśle włączony w dynamikę wychowawczą i produkcyjną. Całe nasze działanie na korzyść młodzieży pracującej ma za cel ewangelizację, ale ewangelizację naprawdę zintegrowaną w ich świecie.

Taki plan ewangelizacji musi w sposób szczególny starać się o następujące aspekty:

- dać uczniom wizję ludzką i ewangeliczną spraw socjalnych, ekonomicznych i tych ze świata pracy, poprzez lekcję religii lub formację moralną i studium nauki społecznej Kościoła;
- zaproponować przeżycia duchowe i otwarcie się na Boga, czy to w życiu zwyczajnym, czy też w szczególnych jego momentach, popr-

zez stopniowy proces inicjacji do modlitwy i do obrzędów;
- zaproponować także doświadczenie związane z darmową i solidarną pomocą dla najuboższych, rozpoczynając od tych z własnego środowiska;
- zaproponować wyraźne momenty na ewangelizację i wychowanie do wiary w odpowiednich grupach według ich wrażliwości i potrzeb
- mieć łączność z inicjatywami duszpasterskimi Kościoła w świecie pracy i ułatwić młodzieży uczestniczenie w nich.

6. Szczególny wykaz wartości i skuteczności otrzymanej formacji będzie ułatwieniem, dzięki któremu znajdą zajęcie i pracę uczniowie, którzy ukończyli formację i czy są oni zdolni przemienić na lepsze społeczeństwo w którym się znajdują. To wymaga, aby rozwinąć ścisłą współpracę ze światem przemysłowym i z przedsiębiorstwami, popierając ich współpracę przy programowaniu ćwiczeń praktycznych dla uczniów i w „stages” kursy doskonalenia dla nauczycieli, oczekując od nich udzielenia porad w procesach odnowy i modernizacji i przygotowując wspólnie dla przedsiębiorstw i dla przemysłu programy ciągłego kształcenia, a zwłaszcza dla młodych, którzy już pracują, nie zapominając o inicjatywach pomagania młodym w początkach włączenia się w świat pracy. W tym aspekcie mogą mieć wielkie znaczenie i być prawdziwą pomocą byli wychowankowie: mogą oni być świetnym pomostem między szkołą a środowiskiem pracy, w którym już się znajdują; mogą współpracować w pracy wychowawczej szkoły poprzez pracę zawodową lub przez posługę wolontariatu; wielu może pomóc młodym kończącym studia, pomagając im włączyć się w świat pracy, ułatwiając w inicjtywach samozatrudnienia, tworząc kasy zapomogowe itp.

Na polu formacji zawodowej istnieją w Zgromadzeniu piękne doświadczenia: szkoły techniczne, które są awangardą, a dają młodzieży nie tylko formację zawodową o wysokich kwalifikacjach, ale także popierają różne inicjatywy, aby im pomóc włączyć się godnie w środowisko pracy.

Ścisłej, przez znaczenie, jakie ma formacja zawodowa w naszym posłannictwie wychowawczym ubogiej młodzieży a także przez

trudności i wyzwania, na jakie napotyka w dzisiejszym, szybko rozwijającym się, społeczeństwie; jest więc rzeczą naglącą, aby ją popierać, pomagając w większej koordynacji różnych ośrodkami zarówno w inspektorii, jak i na szczeblu krajowym i regionalnym, sprzyjając wymianie doświadczeń, planów, środków i znacznej współpracy pomiędzy ośrodkami bardziej rozwiniętymi i tymi przeciętnymi, przede wszystkim w formacji nauczycieli, w ocenie programów i metod... szukając wspólnie dróg i inicjatyw aby zagwarantować utrzymanie i ciągłą odnowę ośrodków.

W ostatnich latach, Dykasteria ds. duszpasterstwa młodzieżowego poparła niektóre inicjatywy w tym względzie, jest jednak jeszcze bardzo wiele do zrobienia.

3.5 Świat Uniwersytetu: droga przebyta przez IUS i inne formy obecności w świecie uniwersyteckim

Decyzją Księdza Generała Dykasteria ds. duszpasterstwa młodzieżowego przyjęła w tym sześcioleciu animację IUS (Salezjańskie instytucje uniwersyteckie). Nakreślonym celem było przyjęcie i uzupełnienie tożsamości i polityki przyjętej przez Ks. Generała i jego Radę dotyczącą obecności salezjańskiej w szkolnictwie wyższym (styczeń 2003) poprzez « Program Ogólny 2 » (2003-2008) opracowany przez Zjazd wszystkich IUS (lipiec 2003). Program ten odpowiada trzem celom (rdzenie) strategicznym :

1. *Formacja personelu.* Rozwija się ona przede wszystkim poprzez Kurs Wirtualny IUS : « Praktyka i technika wychowania na uniwersytecie w stylu salezjańskim (CVI) ». Chodzi tu o program realizowany w sposób systematyczny i profesjonalnie, który w dość krótkim czasie osiągnął znaczną liczbę profesorów z IUS (około 3000); doświadczyła również poważnego niepowodzenia przy odnowie IUS i przy praktycznym rozwoju „Programu Ogólnego 2”; bez tej podstawy ludzkiej, która rozpoznaje wartości wychowania salezjańskiego byłoby bardzo trudno wykonać proponowany program.

Specyficznym rozwojem CVI jest „Kurs Wirtualny formacji dla profesorów szkół salezjańskich w Ameryce”, realizowany on jest

przez wiele IUS we współpracy z Dykasterią ds. duszpasterstwa młodzieżowego i z Komisją dla szkół salezjańskich w Ameryce; pragnie umocnić tożsamość i kompetencje wychowawcze profesorów, wzbudzając wśród nich kulturę współpracy i pracy w grupach, rozwijając nowe środki dla działalności wychowawczej w szkołach, zgodnie z wytycznymi Drugiego Spotkania amerykańskiego szkół salezjańskich (Cumbayà II). W pierwszym kursie (2006-2007) uczestniczyło 702 profesorów.

2. Drugi rdzeń chce zapewnić podstawy instytucji zgodnie ze wskazaniami „obrazu odniesienia” dokumentów na temat tożsamości i polityki. Obejmuje trzy aspekty lub kolumny:

- „Karta Nawigacyjna” czyli seria narzędzi i procedur, aby zagwarantować ukierunkowanie i kierowanie instytucjami wewnątrz obrazu odniesienia tożsamości i polityki;
- Zasoby ludzkie, kierowanie personelem i osobami kierowniczymi, rola wspólnoty salezjańskiej;
- Zasoby ekonomiczne, fundusze i tworzenie zasobów, kierowanie profesjonalnymi zasobami, polityka inwestowania, współdziałanie itp.

Rozwój tej drugiej części przyjął zadanie podstawowe dla IUS w tych latach. Była to droga dokładna, systematyczna i dobrze zharmonizowana. Odpowiedź ze strony IUS była dobra, ale nie jednolita; mówiąc ogólnie większość uczestniczyła z poświęceniem i zgodnie z wymaganymi warunkami; została wyłoniona znamienita grupa kierownicza, której przewodniczył sam rektor. Uczestnictwo w seminariach w Brazylii, Sao Paulo, Limie, Salwadorze i w konferencjach (Chile 2004, Gwatemala 2006, Porto Alegre 2009) była zadawalająca. Jednak efekt końcowy (wypracowanie „Karty Nawigacyjnej”), nawet jeżeli godne ze względu na ilość (więcej niż 50% IUS było prezentowanych), to ze względu na jakość (była to pierwsza próba), przedstawia jeszcze znaczne problemy, pozwalające realizować na Uniwersytetach prawdziwy proces strategicznego planowania.

3. Trzecim rdzeniem, to propozycja promowania *relacji sektorialnych w IUS*. Jest to bardzo konkretna i ważna inicjatywa, aby utwo-

rzyć między IUS prawdziwą jedność naukową we współpracy co do projektów podzielanych w poszczególnych uniwersytetach, aby dojść do utworzenia i do normalnego funkcjonowania prawdziwej sieci uniwersytetów salezjańskich jakościowo obecnych w świecie nauki, przez stosowny wkład bardziej odpowiedni dla naszego charyzmatu wychowawczego i młodzieżowego. Aktualnie istnieją: grupa Kursu Wirtualnego skierowanego na formację personelu, grupa „IUS-Engineering”, grupa „IUS-Education”; a w przygotowaniu jest grupa „IUS-formazione - pastorale i grupa „IUS-nuove technologie”.

Poprzez rozwój tego programu IUS nie tylko pomnażają się ilościowo (w 2006 było 61 instytucji uniwersyteckich rozmaitego szczebla: 19 w Ameryce, 25 w Indiach, 9 w Europie, 5 w Azji Wschodniej i Oceanii, 1 w Afryce), ale przede wszystkim umacniają się jednak i rosną jakościowo, a zwłaszcza w Ameryce i w Europie. Dzięki temu postępowi zmienia się sposób rozumienia i wprowadzenia obecności salezjańskiej na Uniwersytetach i popiera się nowe formy obecności i kierowania uniwersytetami poprzez zaangażowanie instytucjonalne dla opracowania „Karty Nawigacyjnej”.

W każdym IUS tworzy się bazy ludzkie, które dzielają misję i wizję salezjańską i programy uniwersyteckie; grupy te są zdolne, aby być zaczątkiem animacyjnym wspólnoty akademickiej, inicjatorami i przewodnikami odnowy instytucji. Pobudza się też większe działanie i współpracę pomiędzy IUS, przewyżając robienie odniesienia do siebie a popierając wiadomość ogólną i obraz całości.

W lipcu 2007 r. odbyła się V Assemblea IUS, na której wypracowano Program Ogólny III, który podejmuje i pogłębia cele i kroki poczynione do tej pory.

3.6 Uwaga poświęcona marginesowi młodzieżowemu

Uwaga zwrócona na młodych w sytuacji zagrożenia była zawsze charakterystyczna dla duszpasterstwa salezjańskiego. Nowa sytuacja w naszym społeczeństwie jest wyzwaniem do nowych odpowiedzi. Coraz większe jest ubóstwo przybierając wymiar tragiczny, dotykając wiele osób i wspólnot, wśród których jest bardzo wielu młodych,

stając się rzeczywistością strukturalną i globalną. Możemy nawet mówić o „nowych ubóstwach” a więc o „nowych formach marginalizacji, o wykluczeniu społecznym”, wśród których uderzają w sposób szczególny te, które szkodzą możliwości wzrostu młodych, stwarzając sytuacje wielkiego zubożenia a dla niektórych nawet zbroczenia.

Aspektem bardziej niepokojącym jest rozwój mentalności, czyli forma ułożenia sobie życia (indywidualizm, konsumizm, poszukiwanie za wszelką cenę skuteczności i korzyści...), która niesie ze sobą coraz większą marginalizację, wykluczenie, ubóstwo i cierpienie, w szczególności w słabszych sferach, jakimi są młodzi.

Dlatego w ostatnich pięćdziesięciu latach pomnożyły się projekty, inicjatywy i dzieła, które starają się odpowiedzieć na taką sytuację i dać młodym nową sposobność budowania życia w sposób pozytywny i włączyć się odpowiedzialnie w społeczeństwo. Istnieją „domyrodzina”, by przyjąć i wychować chłopców i młodzieńców, którzy są w sytuacji wielkiego zagrożenia (chłopcy bez rodziny, dzieci ulicy, dzieci ofiary nadużyć seksualnych lub prostytucji...) są projekty zwrócenia uwagi, opieki, wychowania chłopców i młodych pracujących często od młodych lat, przyjęcie i uratowanie młodych ofiar narkotyków lub wypuszczonych z więzienia... przyjęcie i formacja młodych imigrantów często bez rodziny... i cały szereg innych.

Wzrosła w Inspektoriaty wrażliwość i zaangażowanie dla różnych sytuacji ubóstwa i niedostatku młodzieży, nie tylko przez dzieła, projekty i interwencje szczególne na korzyść młodzieży w ciężkich sytuacjach braków, ale przede wszystkim przez włączenie tego obowiązku do Projektu wychowawczego i duszpasterskiego inspektorii, popierając w każdej wspólnotce wychowawczej specjalną uwagę na czynniki marginalizacji i wykluczenia. Ta uwaga i zaangażowanie powinny się coraz bardziej rozwijać w poszczególnych wspólnotach i dzielach; należy zwrócić większą uwagę na kulturę i mentalność, które w nich się popiera, angażując się w rozwój kultury solidarności i aktywnego obywatelstwa; jest również rzeczą ważną pogłębić pracę w sieci, współpracę z różnymi dziełami i posługami w inspektorii a także z innymi instytucjami na danym terytorium, troszczyć się o formację i przygotowanie wychowawcze i salezjańskie wychowawców do tego specyficznego zadania.

Dykasteria ds. duszpasterstwa młodzieżowego poparła i towarzyszyła różnym inicjatywom w tym znaczeniu, np. Spotkanie europejskie na temat imigracji (Barcelona 2003); Spotkanie regionalne na temat wychowania i przysposobienia do pracy młodych (San Salvador 2004); następnie Spotkanie poświęcone propozycji pracy w pedagogii salezjańskiej dla młodzieży zagrożonej (Medellin 2006); Spotkanie na temat formacji zawodowej i przysposobienia do pracy (Afryka i Madagaskar – Johannesburg 2004). Istnieją też różne uzgodnienia regionalne lub krajowe, które popierają pracę w sieci i uważne włączenie i współpracę z instytucjami społecznymi, które pracują na tym polu: Koordynamento YAR („youth At pisk”) w Indiach, SCS we Włoszech, „Platforma Social” (Hiszpania) i inne.

W animacji i koordynacji tego sektora wielką doniosłość mają „*Biura planowania i rozwoju*” ustanowione w wielu Inspektoriatach. Biura te pomagają inspektoriom w strategicznym planowaniu ich udziału w rozwoju i w poszukiwaniu źródeł finansowania tych projektów. Bardzo ważną jest praca wspólna między tymi biurami i delegacją inspektoriatu dla duszpasterstwa młodzieżowego, by zapewnić włączenie tych projektów do PEPS inspektoriatu i popierać równocześnie systematyczne planowanie i wymagającą weryfikację celów PEPS⁴⁰.

3.7 Inne obecności i mniejsze formy służby dla młodzieży

W złożonym i pluralistycznym społeczeństwie obserwujemy powstawanie nowych miejsc i form wychowania młodzieży, które proponują modele i style życia, mogące zafascynować masy młodzieżowe; mowa tu o szkołach paralelnych mass-media, o związkach zainteresowania sprawami muzycznymi i sportowymi, turystyką, nowymi formami zaangażowania społecznego czy kościelnego, sferą wolnego czasu, stały się nowymi miejscami identyfikacji osobistej.

Aby odpowiedzieć na tę nową sytuację rozwinęły się w całym świecie salezjańskim nowe rzeczywistości i zrzeszenia młodzieżowe,

⁴⁰ Por. Konkluzje Spotkania na temat Biur planowania i rozwoju. Rzym, Dom Generalny 2005.

nowe formy wychowawcze, funkcje i dzieła bardziej żywe i lekkie, zdolne odpowiedzieć i dostosować się do zmiennych potrzeb i konieczności z większą wolnością działania i inicjatywy. Rzeczywistości te używają najwięcej możliwości komunikowania się ze środowiskiem naturalnym młodzieży, bardziej niż stabilność środowiska fizycznego; obdarzają przywilejem spontaniczność kontaktów i wolność przyłączenia się, centralne miejsce osoby bardziej niż struktury i projekty; podtrzymują głęboką łączność między różnymi rzeczywistościami i pracują w cichym wzajemnym oddziaływaniu z innymi instytucjami i służbami na terytorium, starając się dać odpowiedź ogólną tym sytuacjom. Jest stosunkowo łatwiej włączyć w nie samą młodzież w przekonaniu, że droga, którą należy razem przebyć jest w ich rękach. Oto niektóre z tych nowych form i obecności wśród młodzieży.

1. *Salezjański Ruch Młodzieżowy*

Jedną z form obecności wśród młodzieży, bardziej popularną i tolerancyjną jest Salezjański Ruch Młodzieżowy (MGS). Jest to Ruch o charakterze wychowawczym, dostępny dla wszystkich młodych, aby się stali podmiotami i protagonistami ich wzrostu ludzkiego i chrześcijańskiego, a przez zapał misyjny byli otwarci na tych, którzy są daleko i mieli wolę wpływania na terytorium i na społeczność cywilną, włączenia się i pomoc dla Kościoła lokalnego.

Grupy i stowarzyszenia młodzieżowe, które chociaż zachowują swoją autonomię organizacyjną, identyfikują się w duchowości i pedagogii salezjańskiej, tworzą w sposób wyraźny czy niewyraźny Salezjański Ruch Młodzieżowy.

Jego animacja jest podzielona między grupy Rodziny Salezjańskiej a szczególnie między salezjanów i Córki Maryi Wspomożycieli. Ważnym momentem dla Ruchu było „Forum Światowe”, które odbyło się w Turynie i Rzymie z okazji roku 2000: w miejscach związanych z początkami charyzmatu salezjańskiego, reprezentanci różnych inspektorii dzielili się swoim doświadczeniem Ruchu, wielkimi wyzwaniami, które dzisiaj przeżywa świat młodzieży, nowymi możliwościami odpowiedzi i zaangażowania, aby zakończyć przedstawia-

jąc wszystkim młodym Ruchu pewne linie pracy na następne lata. To końcowe orędzie Forum dało obraz odniesienia animacji, która się rozwinęła w tych latach poprzez różne inicjatywy:

- doroczne orędzie Ks. Generała do młodzieży zrzeszonej w MGS z okazji święta Księdza Bosko jako przedmiot studium i refleksji w grupach;

- pogłębienie tożsamości Ruchu (niektóre Inspektorie opracowały „Kartę tożsamości MGS”);

- wzrost protagonizmu młodzieży w różnych koordynacjach inspektorialnych lub międzyinspektorialnych Ruchu (szczególnie w ubiegłym sześcioleciu została utworzona Koordynacja europejska MGS z szerokim uczestnictwem samej młodzieży, jako owoc z Confronto 2004);

- wiele spotkań inspektorialnych i regionalnych grup MGS, jako „Campobosco” z Hiszpanii i Portugalii, liczne pielgrzymki grup młodzieży do miejsc związanych z początkami charyzmatu salezjańskiego, spotkania europejskie jak „Confronto” i Eurizon, spotkania grup MGS z Argentyny,

Brazylii, a także „Boscoree” dla skautów Księdza Bosko z Indii, itp.;

- zaangażowanie na korzyść formacji systematycznej i pogłębionej animatorów i rozwój w wielu Inspektoriat „drogi formacji chrześcijańskiej dla różnych grup”; wewnątrz MGS tworzą się różne ruchy i stowarzyszenia o charakterze wyraźnie ewangelizacyjnym;

- większa obecność MGS w Kościołach lokalnych, itp.

MGS jest rzeczywistością obiecującą włączyć wielu chłopców, nastolatków i młodzieńców, wymaga jednak coraz większego wysiłku, bardziej systematycznego i skoordynowanego dla ewangelizacji i formacji chrześcijańskiej zgodnie z wartościami salezjańskiej duchowości młodzieżowej, aby troszczyć się o formację i towarzyszenie osobiste animatorów, dla promocji solidarnego zaangażowania z innymi młodymi, zwłaszcza uboższymi i zagrożonymi i dla obecności czynnej i odpowiedzialnej w różnych środowiskach młodzieżowych, w społeczeństwie i w Kościele.

W czasie ostatniego sześciolecia pomnożyły się i pogłębiły propozycje pielgrzymek młodzieżowych do miejsc salezjańskich w Turynie i na Colle Don Bosco, zwłaszcza z inspektorii europejskich, spot-

kania duchowości (rekolekcje w miejscach salezjańskich z młodzieżą i dorosłymi...), spotkania formacji salezjańskiej dla laików współpracowników, doświadczenie formacyjne dla młodych przed nowicjatem z niektórych inspektorii salezjańskich Europy itp. Inspektoriat ICP czyni poważny wysiłek aby przy pomocy inspektorii europejskich i ubogacić lepiej koordynować zespoły salezjańskie, które animują Progetto Colle i Valdocco. Zgromadzenie jest za to wdzięczne.

Rozpoczęto również przy pomocy i współpracy Instytutu duchowości z UPS refleksję i sprawę podziału pomiędzy odpowiedzialnymi za salezjańskie domy duchowości w Europie (maj 2004); zidentyfikowano podstawowe elementy dla propozycji salezjańskiej duchowości młodzieżowej, które mogą otrzymać w tych domach a także obowiązki salezjańskiego domu duchowości w planie duszpasterskim inspektorii.

2. *Wolontariat*

W tych latach rozwinęła się w Inspektoriat i w MGS wielość grup i stowarzyszeń wolontariatu, zwłaszcza młodzieżowego. KG24 uznała rzeczywistość wolontariatu jako *nowy styl otwarcia na drugiego*, zwłaszcza na polu ubóstwa i marginalizacji, jako wyzwanie przeciw niesprawiedliwości i panującemu egoizmowi, jako szczególną odpowiedź powołaniową i ważne potwierdzenie procesu wychowawczego przeżytego przez młodzież razem z salezjanami⁴¹.

W Zgromadzeniu wolontariat rozwija się ciągle dzięki licznym grupom i organizacjom. W niektórych regionach rozwija się zwłaszcza wolontariat lokalny lub krajowy, zarówno misyjny jak społeczny lub powołaniowy (Ameryka); w innych jest mocno rozwinięty wolontariat międzynarodowy i misyjny (Europa); inne znów otrzymują wolontariuszy (Afryka i Azja).

Wolontariat salezjański realizuje się normalnie jako znacząca oferta dla młodych, którzy przeszli drogę formacyjną duszpasterstwa młodzieżowego i to pomaga im dojrzewać i pogłębiać ich wybór powołaniowy zaangażowanego życia chrześcijańskiego; często jednak staje się również okazją znaczącą kontaktu i oferty ewangelizacyjnej dla młodych, którzy przybywają spoza naszych dzieł.

⁴¹ Por. KG24, n.26.

Dykasterie ds. duszpasterstwa młodzieżowego i ds. misji opracowały dokument :”Wolontariat w posłannictwie salezjańskim” ubogacając go wkładem ze spotkania międzynarodowego w 2000 r. i doświadczeniem inspektorii i ONG salezjańskimi. W tym dokumencie przedstawia się tożsamość wolontariatu salezjańskiego, niektóre wymagania i podstawowe warunki dla jego rozwoju, dla formacji i towarzyszenia wolontariuszy i dla animacji i promocji wolontariatu salezjańskiego w Inspektoriat i w Zgromadzeniu.

Dokument ten został w roku 2007 przedstawiony całemu Zgromadzeniu w siedmiu spotkaniach regionalnych, aby był znany i wykonywany w poszczególnych Inspektoriat poprzez Plan inspektoriatny wolontariatu, włączony do PEPS inspektoriatnego.

4. Perspektywy na przyszłość Salezjańskiego Duszpasterstwa Młodzieżowego

Po ukazaniu jak się rozwijało i jak się dzisiaj dzieli Duszpasterstwo Młodzieżowe w Zgromadzeniu, wraz ze szczerym podziękowaniem Bogu za wielość dobra, jakie On wzbudził wśród nas w posłudze dla młodzieży siłą uroku Księdza Bosko i jego charyzmatu, za hojne zaangażowanie się tylu współbraci, współpracowników świeckich i samych młodych, chciałbym wam zaproponować i podzielać z wami niektóre perspektywy na przyszłość, z których wiele zostało już zaproponowane przez KG26 jako priorytetowe cele na najbliższe lata.

4.1 Kontynuacja wysiłku przyjęcia i praktykowania modelu Salezjańskiego Duszpasterstwa Młodzieżowego

Widzieliśmy wielki wysiłek Zgromadzenia w ostatnich pięćdziesięciu latach, aby przemyśleć i odnowić swoją praktykę wychowawczą i duszpasterską i wiernie odpowiedzieć nowym potrzebom i oczekiwaniom młodzieży i wartościom inspirującym System zapobiegawczy Księdza Bosko. Dzisiaj możemy liczyć na te wszystkie kryteria, ukierunkowania, struktury, linie działania, które w dzisiejszej sytuacji tłumaczą ducha i sposób działania przeżywanego przez

Księżda Bosko w pierwszym Oratorium: System Prewencyjny.

Cały wysiłek przemyślenia praktyki wychowawczej zakłada z konieczności otwarcie na nowe schematy i nowe praktyki, na nową mentalność i nową formę organizowania elementów, które składają się na akt wychowawczy, na nową metodologię i nowy sposób zorganizowania obecności wśród młodzieży... To, co domaga się jeszcze przemyślenia, zweryfikowania codziennego doświadczenia, to odwaga w przyjęciu nowych perspektyw, nowych ustawień, cierpliwości, by dać czas powolnej przemianie form myślenia i postaw, uczestnictwa, aby procesy przemian nie były realizowane przez jednostki, ale w grupie.

Dzisiaj Zgromadzenie ma skuteczny wzorzec Duszpasterstwa Młodzieżowego, czyli konkretną formę, aby ustawiać w sposób strukturalny i organizacyjny poszczególne elementy praktyki wychowania i duszpasterstwa, aby mieć zapewnioną tożsamość, spójność z celami projektu i jego żywotnym charakterem; model wierny inspirującym zasadom Systemu Prewencyjnego Księżda Bosko odpowiadającego lepiej na potrzeby i sytuacje dzisiejszej młodzieży. Jest więc rzeczą nagłą, zaangażować się w dogłębne poznanie tego modelu, przyjąć ustalenia, a przede wszystkim przełożyć go na praktykę w różnych kontekstach i środowiskach. W ostatnich latach poczyniono wielki wysiłek w tym kierunku, należy go jednak kontynuować pomagając poszczególnym salezjanom i wspólnotom lokalnym porównać ich praktykę z modelem, aby ją uczynić bardziej wierną i potrzebną.

Szczególnie jest rzeczą ważną przyjąć koncepcję jednolitą i organiczną duszpasterstwa ukierunkowanego na osobę młodego człowieka a nie tyle na dzieła i posługi, pokonując sektorializm obecny jeszcze w codziennej praktyce. Należy też wzmocnić wymiar wspólnotowości działalności duszpasterskiej, która przede wszystkim przejawia się w zaangażowaniu budowania dzieła salezjańskiego jako wspólnoty wychowawczo duszpasterskiej, w której osoby zajmują naczelną rolę, przeważają relacje międzyosobowe, elementy jedności i współpracy nad troskami związanymi z kierowaniem i organizacją. Innym aspektem, na który należały ostatnie Kapituły jest mentalność planująca, czyli rozważanie działalności duszpasterskiej jako drogi, która stopniowo się rozwija zgodnie z precyzyjnymi celami, które można zwe-

ryfikować, a nie jako suma zdarzeń i akcji mało powiązanych ze sobą.

To wszystko zakłada pomnożenie wysiłku formacyjno duszpasterskiego, zarówno salezjanów jak i współpracowników świeckich. Jest wiele inicjatyw na tym polu, ale trzeba je uporządkować by można je kontynuować w taki sposób, że w każdej wspólnotie wychowawczo-duszpasterskiej utworzy się grupę osób identyfikujących się w pełni z wartościami i z ustawieniem duszpasterstwa salezjańskiego, zdolnych do zachęcania i kierowania resztą.

4.2 Duszpasterstwo ewangelizujące jasno ukierunkowane na głoszenie Chrystusa i na wychowanie młodych do wiary.

Działalność wychowawczo duszpasterska Zgromadzenia zwiększa się wszędzie; potrzeby młodzieży i prośby społeczeństwa i Kościoła są coraz to liczniejsze i naglące. Robiąc wszystko, aby na nie odpowiedzieć, narażamy się na ryzyko rozproszenia i pozostawienia w cieniu sensu naszej misji.

W wielu społecznościach i kulturach, w których wypełniamy naszą posługę wychowawczą i duszpasterską, rozwija się kultura, która usuwa na margines religie a w sposób specjalny chrześcijaństwo, prowokuje taki styl życia, który sprzyja rozwojowi ubóstwa materialnego i duchowego a powiększa czynniki wykluczenia społecznego. W takim środowisku okazują się często bezwartościowymi i mało ważnymi wartości religijne i motywacje wierzących, które w innym czasie ukazywały się i były znane wychowaniu i promocji ludzkiej.

Taka sytuacja zmobilizowała wielu salezjanów i współpracowników świeckich, aby odnowić swoją tożsamość powołaniową i poświęcić się zaangażowaniu wychowawczemu i duszpasterskiemu z wielkim oddaniem i poświęceniem; istnieje jednak niebezpieczeństwo „duchowej powierzchowności, frenetycznego aktywizmu, burżuazyjnego stylu życia, słabego świadectwa ewangelicznego, częściowego zaangażowania w posłannictwo. To z kolei przekłada się na trudność ukazania własnej tożsamości osób konsekrowanych i na apostołską nieśmiałość”⁴².

⁴² KG26, „Nagła potrzeba ewangelizowania”, n.27.

To wszystko domaga się uchronienia korzeni i motoru naszej praktyki duszpasterskiej, pasji misyjnej „Da mihi animas”, jedynej, która może zagwarantować swoje znaczenie i skuteczność i ukierunkować naszą wieloraką działalność wychowawczo-duszpasterską w ewangelizację i wychowanie do wiary, gdzie wszystko znajduje swoją jedność i swój sens⁴³.

W świetle tych linii działania zaproponowanych przez KG26 na temat ewangelizacji, podaję niektóre priorytety, które powinny charakteryzować duszpasterstwo młodzieżowe w najbliższych latach:

1. *Duszpasterstwo bardziej misyjne*, które chce „z radością i odwagą zaproponować młodzieży przeżywanie ludzkiej egzystencji tak, jak ją przeżywał Jezus Chrystus”⁴⁴. Dzisiaj nie wystarczy umieścić młodych w dobrym środowisku o wielu działaniach i propozycjach, ani po prostu dać im formację katechizmową, czy przyzwyczaić ich do praktyk religijnych (modlitwa, sakramenty); potrzeba jasnej i wyraźnej propozycji głoszenia Jezusa Chrystusa, który pobudzi w młodych wolę poznania Go i pójścia za Nim; jest więc koniecznym pouczać ich i wdrażać do modlitwy chrześcijańskiej, do lektury i medytacji Słowa Bożego; potrzeba też wzbudzić w nich pragnienie zaangażowania się na drodze systematycznego pogłębienia wiary i pomóc im ułożyć własne życie zgodnie z wartościami ewangelicznymi.

2. *Ewangelizacja w pełni włączona w wychowanie*. Salezjańskie Duszpasterstwo Młodzieżowe żyje i rozwija się na polu wychowania, **stara się** popierać w młodych nie tylko życie chrześcijańskie ale także kulturę pobudzającą do wiary i do wartości ewangelicznych, co byłoby alternatywą kultury środowiskowej, charakteryzującej się sekularyzmem, relatywizmem, subiektywizmem, konsumizmem. Obserwacja treści kulturalnych, które ukazują się w codziennym rozwoju dzieła, nie zawsze zwraca uwagę na którą zasługuje aby zagwarantować spójność pomiędzy treściami przekazanymi lub metodami

⁴³ Por. Przemówienie końcowe Ks. Generała na KG26: pierwszy klucz lektury dokumentu kapitulnego: „Rozgrzać serca współbraci”.

⁴⁴ KG26 „Nagła potrzeba ewangelizowania”. Linie działania 5, n.36.

używanymi a wartościami wiary chrześcijańskiej (spotkanie kultury i wiary) by zapewnić życie chrześcijańskie zdolne określić ewangeliczne życie prywatne, zawodowe i społeczne osób. Dziś więc jest rzeczą nagłą zorganizować zaangażowanie duszpasterskie, troszcząc się szczególnie o integrację ewangelizacji i wychowania według logiki systemu prewencyjnego⁴⁵. ewangelizacja zdolna przystosować się do warunków rozwojowych młodzieńca, która będzie się troszczyć o rozwój podstawowych postaw ludzkich, czyniąc możliwym osobiste otwarcie na Boga i spotkanie z Jezusem, uważne na wartości i wizje życia, jakie przeżywają młodzi aby ich przemienić w świetle Ewangelii; wychowanie zdolne ukształtować mentalność, pobudzić wizję życia otwartego na wymiar religijny, dojrzewanie wyborów życia pobudzonych przez Ewangelię Jezusa; wychowanie uważne, w sposób szczególnie na rozwój wymiaru religijnego osoby i do promowania fundamentalnych postaw, by otworzyć się pozytywnie na wiarę; wychowanie, które będzie się troszczyć o formację świadomości moralnej i będzie wychowywać młodych do zaangażowania społecznego zgodnie z inspiracją nauki społecznej Kościoła.

4.3 Pogłębić i umocnić wymiar powołaniowy w każdej propozycji duszpasterskiej

Animacja i ukierunkowanie powołaniowe są istotnymi elementami Duszpasterstwa Powołaniowego, które pomaga każdemu młodzieńcowi uczynić wybory odpowiedzialne w życiu w świetle wiary. „Dziś, jak nigdy dotąd, odczuwamy wyzwanie do tworzenia kultury powołaniowej w każdym środowisku, tak, aby młodzi odkryli życie, jako powołanie i żeby całe duszpasterstwo salezjańskie stało się naprawdę powołaniowym”⁴⁶. Jednak najlepsze duszpasterstwo młodzieżowe nie tworzy powołań apostołskich i do życia konsekrowanego bez specyficznej uwagi na wyraźne wezwanie powołaniowe, na zdecydowaną propozycję osobistą, na stałe towarzyszenie duchowe..

⁴⁵ KG26, „Nagła potrzeba ewangelizowania”. Por. Linie działania 6, n.41

⁴⁶ KG26, „Konieczność wezwania”, n.53.

Brak powołań uwrażliwił wspólnoty i współpraci na przemyślenie sposobów animacji powołaniowej; jest ona jednak jeszcze pomyślana i urzeczywistniana jako zadanie uzupełniające w zwyczajnej pracy wychowawczej i duszpasterskiej, realizowane przez niektórych odpowiedzialnych i współpraci szczególnie wrażliwych. To zuboża dwa procesy: duszpasterstwo młodzieżowe, które nie potrafi ukierunkować młodych na wizję powołaniową ich życia, która by ich ukierunkowała na wybory ewangeliczne oddania się i służby, a także animację powołaniową bazującą zbyt na entuzjazmie a mało na głębokiej więzi z wiarą i osobistym kontakcie z Jezusem Chrystusem. Dlatego jest konieczna zmiana mentalności i modyfikacja praktyki, szczególnie w tych trzech aspektach:

1. Promować w każdym naszym środowisku kulturę powołaniową poprzez duszpasterstwo młodzieżowe zdecydowanie ewangelizacyjne, które angażuje młodych do uznania własnego życia jako daru Bożego by odpowiedzieć na niego zdecydowanym zaangażowaniem w służbie dla innych, szczególnie dla bardziej potrzebujących ⁴⁷.
2. Zapewnić w każdym procesie wychowania do wiary szczególną uwagę, aby promować u młodych zaangażowanie apostołskie ugruntowane na relacji osobistej przyjaźni z Jezusem Chrystusem, realizowany w zjednoczeniu i współpracy w ramach silnego doświadczenia wspólnoty, dojrzewające w systematycznym zaangażowaniu formacji osobistej ⁴⁸.
3. Z odwagą i radością świadczyć o pięknie własnego powołania salezjańskiego całkowicie poświęconego Bogu w posłudze młodzieży, czyniąc z niego wyraźną propozycję i zobowiązując się towarzyszyć im na drodze wyboru i formacji powołaniowej ⁴⁹.

⁴⁷ KG26, „Konieczność wezwania”. Por. n. 60.

⁴⁸ KG26, „Konieczność wezwania”. Linia działania 9, por. nn.65-67.

⁴⁹ KG26, „Konieczność wezwania”. Linia działania 8, Por. nn.61-64. Linia działania 10, por. nn.69-73.

4.4 Zwrócenie szczególnej uwagi na młodzież ubogą i zagrożoną jako charakterystyka każdej obecności i dzieła salezjańskiego

Z radością przyznaję, że wzrosła wrażliwość i troska, refleksja i zaangażowanie dla świata z marginesu i problemów młodzieżowych. Rzeczywistość ta nie odnosi się już do szczególnego sektora identyfikowanego z jakimś dziełem specjalnym lub animowanym tylko przez jakiegoś współbrata, który miał szczególne uzasadnienie. Zwrócenie uwagi na ostatnich, na ubogich, strapionych staje się „wrażliwością instytucjonalną”, która powoli wciąga wiele dzieł w Inspektoriaty.

Istnieje jednak jeszcze pewien opór wobec odnowy, podniesienia kwalifikacji, przemiany naszej mentalności i metody wychowania, tak, żeby każda nasza obecność była rzeczywiście dla młodzieży potrzebującej⁵⁰. Wierni wskazaniom KG25 musimy kontynuować tę drogę i koncentrować nasze wysiłki dla rozwoju niektórych procesów, które pochłaniają całe nasze duszpasterstwo młodzieżowe.

1. Zwrócenie uwagi na młodzież w sytuacji zagrożenia jako charakterystyka i zadanie każdej obecności salezjańskiej i każdego programu wychowawczego. Nie wystarczy mieć w inspektorii pewne dzieła i zadania wyraźnie poświęcone młodzieży najuboższej; trzeba aby otwarcie i uwaga podjęte były przez każdą obecność salezjańską, tak, by stało się to charakterystyką jego znaczenia, Jest rzeczą ważną, aby każda wspólnota wychowawcza wyodrębniła elementy środowiska, dynamiki i metodologii lub pewne kryteria oceny mniej lub więcej wyraźne, które rzeczywiście stwarzają selekcję i wykluczenie i zaangażują się w jej przekształceniu; aby popierała obecność, uczestniczenie i protagonizm młodzieży najbardziej potrzebującej i zagrożonej w jej działalności, w grupach, w odpowiedzialności; niech ustali ze szczególną uwagą bardziej odpowiednie elementy pedagogii salezjańskiej dla tej młodzieży i zobowiąże się do ich praktykowania.

⁵⁰ KG26, „Ubóstwo ewangeliczne”. Por. n.82. „Nowe granice” Por. n.101.

2. Stawiać na przemianę mentalności i tendencji kulturalnych nie tylko, aby odpowiedzieć na bezpośrednie oczekiwania, promując kulturę solidarności według kryterium „dawać więcej tym, którzy mniej otrzymali”. Ubóstwo i marginalizacja w naszych domach są nie tylko fenomenem ekonomicznym lub społecznym, ale również, i jak sądzę przede wszystkim, fenomenem kulturalnym; jest sposób indywidualistyczny, konkurujący, hedonistyczny i konsumpcyjny pojmowania życia, który powoduje wyłączenie najsłabszych; nie można więc zadowolić się tym, by pomóc najbardziej nieszczęśliwym w pokonaniu ich sytuacji marginalizacji, ale nasza interwencja musi stawiać na przemianę ich mentalności a zarazem i społeczeństwa. W tym sensie każda wspólnota wychowawczo-duszpasterska musi być bardzo uważna na wartości i style życia które promuje swoim codziennym działaniem wychowawczym.

3. Rozwijać ze specjalną uwagą wymiar religijny osoby uważanej za podstawowy czynnik humanizacji i prewencji. W wizji antropologicznej systemu prewencyjnego Księdza Bosko wymiar religijny jest elementem podstawowym osoby i społeczeństwa; Dlatego jego rozwój, aż do głoszenia Jezusa Chrystusa jest wymogiem koniecznym salezjańskiej propozycji wychowawczej. Sądzimy, że w relacji osobistej z Bogiem, poprzez tajemnicze drogi Ducha Świętego, który działa w sercu każdej osoby a w sposób szczególny osób ubogich i potrzebujących, znajdują się energie podejrzone dla budowania osobowości i dla jego integralnego rozwoju ⁵¹ i sądzimy, że to będzie ważnym elementem aby dać nadzieję młodym, którzy cierpią w sposób szczególnie fatalne konsekwencje ubóstwa i wykluczenia społecznego.

Dlatego każda wspólnota wychowawcza musi zaproponować w programie Wychowawczo duszpasterskim dla tych młodych praktykę i drogę, które pobudzą w nich wymiar religijny życia i pomogą im w odkryciu Jezusa jako Zbawiciela ⁵². Ta propozycja ewangelizacji powinna włączyć się w zupełności w proces wychowawczy zapobie-

⁵¹ J.E. VECCHI, „Zlitował się nad nimi”. AKG 359, s. 33

⁵² KG26, „Nowe granice”. Linia działania 15. Por. nn.105-107

gania i ratowania i powinna dzielić się na proste odcinki, bardzo dopasowane do codziennego życia i zgodne z logiką małego ziarenka. Świadczenie wychowawców i wspólnoty wychowawczej, klimat radości, gościnności i rodziny, obrona i promocja godności osobistej, będą pierwszą zapowiedzią i pierwszą realizacją zbawienia Chrystusa, ofertą wyzwolenia i pełni życia.

Ta pierwsza iskra niech będzie strzeżona i rozwijana z cierpliwością i wytrwałością pobudzając zawsze to co pozytywne, które znajduje się w młodym człowieku, świadomość jego godności jego wolność rozpoczęcia na nowo. Cała wspólnota przekaże mu proste ale wartościowe doświadczenia religijne, takie jak chwile modlitwy czy nabożeństw, które mu pomogą otworzyć się na obecność i osobistą relację z Bogiem. Poczynając od takich doświadczeń wspólnota chrześcijańska będzie mogła głosić z szacunkiem, ale także z radością, osobę Jezusa Chrystusa.

4.5 Na nowo zdefiniować nasze obecności by je uczynić bardziej znaczącymi, czyli „nowe obecności”

Głęboka odnowa duszpasterstwa młodzieżowego, aby lepiej odpowiedzieć na potrzeby i wymagania młodych, domaga się, jako koniecznego warunku, ponownego i dogłębnego przyglądnięcia się dążeniom, organizacji i kierowaniu naszymi dziełami. Dlatego też od lat w Zgromadzeniu jesteśmy proszeni aby zreorganizować nasze obecności, aby je przekształcić i uczynić je bardziej znaczącymi, otworzyć się na nowe granice czyniąc „nowymi” obecności i popierając nowe⁵³.

Czynić nowymi dzieła instytucjonalne, które posiadamy: szkoły, ośrodki formacji zawodowej, parafie, oratoria i ośrodki młodzieżowe, siedziby uniwersyteckie itp. domaga się, aby skupić zadanie wspólnoty salezjańskiej nie tyle na kierowaniu i organizacji dzieła ile na towarzyszeniu i formacji wychowawców i wychowanków zapewniając im bezpośrednią obecność, na animacji stopniowego postępu

⁵³ Por. KG26, „Nowe granice”, n. 100; Przemówienie końcowe Ks. Generała wygłoszone na zakończenie Spotkania Inspektorów Europy, 5 grudnia 2004. ACG 388, 5.2.

w wychowaniu i ewangelizacji aż do propozycji zaangażowanego życia chrześcijańskiego, we włączeniu szerokiego ruchu osób w projekt salezjańskiego duszpasterstwa wychowawczego otwartego i podzielanego. Chodzi również o to, by mieć uprzywilejowaną i zdecydowaną uwagę na osoby zagrożone, podejmując odważnie i ze zdolnością tworzenia konieczne wybory; chodzi także o promowanie inicjatyw i projektów, które włączają wielką liczbę osób i instytucji na służbę edukacji i ewangelizacji młodych, pracując w sieci i w jedności ze społeczeństwem i Kościołem.

Nie wystarczy odnowić już istniejące obecności. Często trzeba również zaangażować się, aby stworzyć nowe rodzaje obecności z mocnym projektem ewangelizacji i wychowania do wiary, formacji salezjańskiej dla współpracowników i zespołów, które duchowo animują domy salezjańskie, ośrodki katechetyczne, ośrodki formacyjne dla współpracowników świeckich; obecności animujące i wyraźna propozycja powołaniowa animacji i przewodnictwa stowarzyszeń i ruchów młodzieżowych ewangelizujących, zaangażowanych, wolontariatu itp.

By ułatwić to zadanie uczynienia bardziej znaczącą i skuteczną obecność salezjańską na jakimś terytorium, lepiej skoordynować różne typy obecności salezjańskiej na nim, sprzyjać nowemu rozmieszczeniu i zdefiniowaniu dzieł, KG25 poprosiła każdą inspekcję o opracowanie Inspektorialnego Projektu Organicznego (POI), aby przedstawił kryteria, warunki i konkretne wymagania potrzebne do osiągnięcia takiego celu⁵⁴. Drogę rozpoczęto, ale musi być kontynuowana poprzez ciągłą weryfikację i odnowienie POI.

4.6 Animacja duszpasterska coraz bardziej złączona i skoordynowana przez różne Dykasterie a w szczególności przez Dykasterię ds. misji salezjańskich, dla duszpasterstwa młodzieżowego i przekazu społecznego i misji

Animacja duszpasterstwa młodzieżowego stała się coraz bardziej złożoną: powiększyły się sektory i środowiska z nowymi aspektami,

⁵⁴ Por. KG25, nn. 82-84. Por. również KG26, „Nowe granice” n. 113.

które należy zorganizować i koordynować. Niektóre z tych aspektów są ściśle związane z innymi, powierzonymi przez Konstytucję innym dykasteriom, na przykład rzeczywistość wolontariatu z jego różnymi rodzajami ma specyficzne i konkretne relacje z misjami (gdzie chodzi o wolontariat misyjny); parafia powierzona salezjanom na terenach misyjnych przyjmuje własną dynamikę właściwą stacjom misyjnym i dlatego towarzyszy im dykasteria ds. misji; dykasteria przekazu społecznego poza animowaniem aspektów specyficznych dla środków masowego przekazu i imprez, promuje formację wychowawców, aby byli twórcami środowiska bogatego w kontakty i w przekaz; ten aspekt łączy się ściśle z duszpasterstwem młodzieżowym, które animuje wspólną wychowawczo-duszpasterską, podstawowy podmiot wychowania i ewangelizacji; formacja duszpasterska salezjanów i świeckich musi upewnić się w cichym powiązaniu i w ścisłej współpracy między dykasterią ds. formacji a dykasterią duszpasterstwa młodzieżowego. Tak również inne pola, które zawsze są zależne a które interesują różne dykasterie w taki sposób, że ich animacja nie będzie realizowana tylko przez jedną, pomijając inne.

W takiej sytuacji KG26 poprosiła Ks. Generała i jego Radę, aby w najbliższym sześcioleciu promowano współpracę bardziej organiczną między trzema dykasteriami w naszym posłannictwie (Duszpasterstwo młodzieżowe, Przekazu społecznego i Misji) w taki sposób, że aby strzegąc jedności organicznej duszpasterstwa młodzieżowego ubogacały się wkładem trzech dykasterii, które animują bezpośrednio aspekty uzupełniające jedynej misji salezjańskiej: wychowanie i ewangelizacja młodych, zwłaszcza uboższych i z klas ludowych w kulturze głęboko uformowanej przez przekaz społeczny i coraz bardziej zsekularyzowanej, żąda ustawienia wyraźnie misyjnego w którym dałoby się priorytet pierwszemu głoszeniu Ewangelii.

To wskazanie KG26 nie ogranicza się do propozycji organizacyjnej, ale zakłada szerszą wizję całkowitą i powiązaną z niektórymi centralnymi aspektami posłannictwa salezjańskiego, powierzone tym dykasteriom. Duszpasterstwo młodzieżowe musi być zawsze bardzo misyjne, to znaczy przyjąć charakterystykę i dynamikę działania misyjnego, starając się ze specjalną uwagą o odnowę wymiaru religijne-

go młodzieży, która znajduje się w środowisku zsekularyzowanym, dając priorytet pierwszemu głoszeniu Jezusa Chrystusa, starając się o dialog z innymi religiami. Duszpasterstwo młodzieżowe musi też zawsze coraz to bardziej przyjmować nową kulturę przekazu społecznego, która dostosowuje styl życia i działania, całość wartości, które charakteryzują środowiska, zwłaszcza młodzieżowe, w których duszpasterstwo młodzieżowe realizuje swoje zadanie wychowawcze i ewangeliczne.

Salezjanin więc, jako wychowawca-pasterz dzisiejszej młodzieży musi przyjąć wiele aspektów misyjnych i komunikatora; wspólnota wychowawczo duszpasterska powinna się stać ośrodkiem przekazu o wielkich wartościach ludzkich i chrześcijańskich; salezjańska propozycja wychowawczo duszpasterska musi zapewnić obecność i rozwój wymiaru misyjnego a także dynamikę i wartości świata przekazu. Salezjańskie duszpasterstwo młodzieżowe, przekaz społeczny i animacja misyjna są aspektami które dopełniają w sposób organiczny całościową realizację Posłannictwa salezjańskiego.

ZAKOŃCZENIE

Drodzy współbracia, chciałem przekazać wam ten list w IV Niedzielę Paschalną, którą Kościół poświęca Chrystusowi Dobremu Pasterzowi, po to właśnie, aby nauczyć się od Niego, jak to umiał robić nasz kochany ojciec Ksiądz Bosko, który czuł się wezwany, aby przez powołanie i posłannictwo być dobrym pasterzem dla chłopców.

Niech Maryja Jego matka i nauczycielka wskaże nam, jak wskazała jemu pole działania, misję do wypełnienia i metodę do zrealizowania.

Z miłością w Księdzu

Pascual Chavez V.

Ks. Pascual CHAVEZ V. sdb

4. DZIAŁALNOŚĆ RADY GENERALNEJ

4.1. Kronika Przełożonego Generalnego

Grudzień 2009

We wtorek, 1 grudnia 2009 r. rozpoczęło się inauguracyjne posiedzenie *zimowej sesji plenarnej* Rady Generalnej, która zakończy się 26 stycznia 2010 r. Jak to zwykle bywa, w trakcie całego tego okresu, zebraniom Rady odbywającym się przed południem i niekiedy po południu towarzyszą spotkania i rozmowy z Radcami i wieloma innymi osobami, współbraćmi i nie tylko, jak również uczestniczenie w szczególnych wydarzeniach.

Spośród spotkań w pierwszym tygodniu grudnia, w czwartek 3, jest do uwypakowania to z J.E. Riccardo Ezzati, Arcybiskupem z Concepción (Chile).

W sobotę 5, po południu, Ksiądz Generał jedzie do Turynu. Z lotniska bezpośrednio udaje się do studia *Eurofilm*, aby nagrać życzenia świąteczne. Następnego dnia jedzie do Druento (prowincja Turynu), gdzie spotyka grupę VDB z regionu, którym wygłasza konferencję i po czym przewodniczy celebracji eucharystycznej, w trakcie której kilka z nich składa pierwszą profesję lub śluby wieczyste. Po południu, w towarzystwie swojego Wikariusza i Przełożonego Inspektorii Lombardo-Emiliana, Don Agostino Sosio, dociera do Mediolanu.

W Mediolanie, dnia 7 grudnia, w uroczystość św. Ambrożego, w czasie ceremonii wręczenia *Ambrogino d'Oro* ze strony Władz Mediolanu, zostaje przekazana Księdzu Generałowi „Grande Medaglia d'Oro”, w 150 rocznicę Zgromadzenia Salezjańskiego. Po południu, po obiedzie we wspólnocie salezjańskiej św. Ambrożego, ks. Chávez powraca do Rzymu.

We wtorek 8 grudnia, w Uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, Ksiądz Generał przewodniczy Mszy św. w Auxilium.

W środę 9 zostają wznowione zebrania Rady Generalnej. Po południu tego samego dnia na UPS Ksiądz Generał przewodniczy spotkaniu Senatu Akademickiego. Z pośród spotkań w trakcie tygodnia na-

leży wyszczególnić to, z czwartku 10, z ks. Luciano Odorico, byłego Radcy Generalnego ds. Misji, a obecnie misjonarza w Papui Nowej Gwinei. Po południu, w piątek 11, ma miejsce spotkanie trzech Rad Generalnych: SDB, CMW i CCSS.

W sobotę 12, rano, Ksiądz Generał spotyka się ze Światowym Sekretariatem Wykonawczym – zdającym urząd i obejmującym funkcję – Salezjanów Współpracowników i przed południem skierowuje słowa pozdrowień do byłych Wychowanków. W godzinach popołudniowych udaje się do Bazyliki św. Piotra, aby wziąć udział w celebracji konsekracji biskupiej J.E. Mario Toso, który został powołany przez Ojca Świętego do podjęcia obowiązku Sekretarza Papieskiej Rady Sprawiedliwości i Pokoju.

W niedzielę 13, rano ks. Chávez przewodniczy Mszy św. z Salezjanami Współpracownikami i w południe jest obecny na obiedzie na cześć Biskupa Toso.

W poniedziałek 14, rano przewodniczy obradom Rady Generalnej. Po południu udaje się do Senatu Republiki, aby dokonać prezentacji na konferencji prasowej Dokumentów Kongresu na temat „System Zapobiegawczy i Prawa Człowieka”. Następnie jedzie na UPS na uroczystość, ze współbraćmi Wizytatorii, w 150 rocznicy Założenia Zgromadzenia.

We wtorek 15, rano Ksiądz Generał przewodniczy powszedniemu zebraniu Rady Generalnej. Po południu, razem z kilkoma Radcami, udaje się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, aby wziąć udział w Sympozjum „Ksiądz Bosko i Instytucje rządowe”.

W czwartek 17 grudnia, wieczorem, razem z całą Radą Generalną, jedzie do Turynu, aby wziąć udział w *uroczystości, w tych samych miejscach pierwszych początków, 150 rocznicy Założenia Zgromadzenia Salezjańskiego*.

W piątek 18, rano, po modlitwie Jutrzni w Kaplicy Pinardi, dokonuje wizji lokalnej w Kaplicy Relikwii i w Kaplicy św. Piotra, aby określić miejsce na nagrobki Przełożonych Generalnych. Po czym następuje czas dnia skupienia w Pokoikach Księdza Bosko. Po południu, w Czerwonej Sali Pałacu Miejskiego zostaje nadane Księdzu Generałowi *honorowe obywatelstwo miasta Turynu*. Wieczorem, pod-

czas celebracji Mszy św., ma miejsce odnowienie Profesji zakonnej, dokładnie w dniu, który upamiętnia 150 lat narodzin Zgromadzenia. Dzień zamyka się w teatrze recitalem, wykonanym przez post-nowicjuszy z Nave.

W sobotę 19, w sali teatralnej, zostaje odprawiona Jutrznia z udziałem Rodziny Salezjańskiej, dla której Ksiądz Generał wygłasza rozważanie. Po czym następuje Msza św., podczas której nastąpiło odnowienie Profesji zakonnej CMW i odnowienie Przymierzeń SSCC. Po obiedzie, Ksiądz Generał i Rady udali się do Auditorium w Lingotto, gdzie odbywał się program kulturalny. Powróciwszy na Valdocco, w Kaplicy Pinardi odprawiają Nieszpory i następnie modlitwę różańcową. Po czym, razem z kilkoma Radcami ks. Chávez zatrzymuje się na kolację w domu inspektorialnym CMW.

W niedzielę 20, wczesnym rankiem Ksiądz Generał i Rady wyjeżdżają do Caselle. Powitani przez Proboszcza, Burmistrza i przedstawicieli ze św. Anny, zwiedzają kościół, gdzie ks. Rua był wyświęcony kapłanem. Następnie, odprawiają Mszę św. w parafii w Caselle Torinese. Potem jadą więc na lotnisko, aby podjąć podróż powrotną od Rzymu. Wieczorem, w Domu Generalny, w czasie kolacji, świętowane są urodziny Księdza Generała.

Następują dwa dni – poniedziałek 21 i wtorek 22 – w ciągu których dwukrotnie odbywają się posiedzenia Rady Generalnej. W środę 23, spotkanie Rady kończy się wzajemnym złożeniem sobie bożonarodzeniowych życzeń i przedstawieniem Radcom prapremiery video Wiązanki 2010.

W czwartek 24, rano Ksiądz Generał udaje się do Domu Generalnego CMW, aby złożyć życzenia z okazji Bożego Narodzenia Matce Przełożonej Yvonne Reungoat i wszystkim Siostrzom z Rady. O północy, w kościele Domu Generalnego przewodniczy Mszy św. Uroczystości Bożego Narodzenia.

W piątek 25 grudnia, Narodziny Pana Jezusa, ks. Chávez odprawia Mszę św. w nowicjacie CMW przy ul. Appia Nuova. Potem ma spotkanie z nowicjuszami.

W poniedziałek 28, rankiem, Ksiądz Generał udaje się do siedziby

Unii Przełożonych Generalnych (USG), na spotkanie z Radą Wykonawczą. Wieczorem przewodniczy Mszy św. na rozpoczęcie Zebrania Wolontariuszy z Księdzem Bosko.

We wtorek 29, przed południem jedzie na UPS, gdzie przewodniczy Mszy św. pogrzebowej ks. Roberto Iacoangeli.

W czwartek 31, rano przyjmuje ks. Josepha Grüner, Inspektora z Niemiec. Po południu udaje się do Domu Generalnego CMW, aby przedstawić Wiązanekę 2010. Następnie, po powrocie, przedstawia Wiązanekę także współbraciom Domu Generalnego.

Styczeń 2010

Od piątku 1 do środy 6 stycznia ks. Pascual Chávez, razem z sekretarzem ks. Juan José Bartolomé, był kilka dni na odpoczynku w Les Combes. Powitani przez Inspektora Piemontu i Valle d'Aosta, ks. Stefano Martoglio, zatrzymują się na obiedzie ze współbraćmi wspólnoty z Châtillon. W poniedziałek 4, udają się do Colle Don Bosco na Mszę św. pogrzebową ks. Luigi Basset.

Po powrocie do Rzymu, w czwartek 7 stycznia, Ksiądz General przewodniczy dwóm posiedzeniom Rady Generalnej, do południa i wieczorem. W ciągu dnia przeprowadza rozmowę z dwoma nowymi Inspektorami, ks. Markiem Chmielewskim (PLN) i ks. Petr Vaculík (CEP). Ponadto, wczesnym popołudniem, przyjmuje na rozmowę Dziekana Auxilium, s. Ausilia Chang CMW.

W piątek 8, rano, przewodniczy, jak zazwyczaj posiedzeniu Rady Generalnej. Po południu przyjmuje Inspektora Piemontu, ks. Stefano Martoglio, i Przełożonego Inspektorii Meridionale, ks. Pasquale Martino, oprócz kilku Radców.

W niedzielę 10, rano, ks. Chávez spotyka członków CISI i Krajowej Rady Salezjańskiego Duszpasterstwa Młodzieżowego.

We wtorek 12, o zwykłej godzinie Ksiądz General przewodniczy obradom Rady. Wczesnym popołudniem przyjmuje Jego Magnificencję Rektora UPS, ks. Carlo Nanni, po czym przewodzi „Curatorium” UPS.

W czwartek 14, przewodniczy Mszy św. na spotkaniu Salezjańskich Proboszczów i Dyrektorów oraz odpowiedzialnych za Oratoria.

W tym czasie kontynuowane są, według kalendarza zwyczajne posiedzenia Rady Generalnej.

W poniedziałek 18, rano ks. Chávez przyjmuje ks. Giuseppe Pelizzari, Inspektora Okręgu Wschodniego i, później, ks. Alfreda Leja, nowego Przełożonego Inspektorii Wrocławskiej (PLO).

W ciągu tygodnia, podczas gdy są kontynuowane posiedzenia Rady, uwydatnia się spotkanie Komisji ds. Stulecia Księdza Rua, któremu przewodniczy Ksiądz Generał wraz z ks. Francesco Cereda. W czwartek 21, po południu Ksiądz Generał przyjmuje Magdi Allam i bierze więc udział w *Dniach Duchowości Rodziny Salezjańskiej*. Przedstawia Wiązanekę 2010 i wieczorem wygłasza „słówko wieczorne”. Uczestnictwo ks. Chávez w Dniach Duchowości kontynuowane jest w pełnym wymiarze czasu, od piątku 22 do niedzieli 24, z dwoma swoimi wykładami i różnymi spotkaniami z odpowiedzialnymi za grupy Rodziny Salezjańskiej. Wśród nich, P. Guido Pedroni, Odpowiedzialny „Wspólnoty Misji Księdza Bosko”; Matka Eulalia Marín, Przełożona Generalna „Hijas de los Sagrados Corazones”; P. Olga Krysova, Koordynatorka Wolontariuszek Księdza Bosko.

W poniedziałek 25, rano ks. Chávez przyjmuje ks. Franco Lever, Dziekana Wydziału Nauk Przekazu Społecznego z UPS, potem udaje się do Kurii Zgromadzenia Braci Mniejszych na spotkanie z nowymi Przełożonymi Prowincji. Wieczorem, po celebracji Nieszporów wygłasza „słówko wieczorne” we wspólnocie Domu Generalnego na temat działalności Rady Generalnej w „plenum” zimowym.

We wtorek 26 stycznia, Ksiądz Generał przewodniczy posiedzeniu Rady Generalnej i Mszy św. na zakończenie działalności sesji plenarnej. Wieczorem wyjeżdża do Argentyny razem z Radcą Regionalnym ks. Natale Vitali, ks. Juan José Bartolomé i ks. Donato Lacedonio. Jednym z głównych zamierzeń podróży jest *wdrożenie dwóch nowych salezjańskich Inspektorii Argentyny*, które jednoczą te istniejące.

W środę 27, po przybyciu do Buenos Aires zostali przywitani przez Wikariusza i Ekonomę inspektorialnego z Buenos Aires oraz ks. Angel Fernández Artime, nowego Przełożonego Inspektorii Południowej Argentyny. Przed południem Ksiądz Generał przewodniczy

Mszy św. dla chorych i w podeszłym wieku współbraci ze wspólnoty „Bł. Artemide Zatti”. Wczesnym popołudniem ks. Chávez, razem z osobami towarzyszącymi i ks. Angel Fernández Artime, udaje się w podróż do Ushuaia. Po przyjeździe zostają powitani przez Gubernatorkę Prowincji „Tierra del Fuego i Antartida”, która wręcza Księdzu Generałowi tytuł „Gościa Honorowego” powyższej Prowincji. Przy wyjściu z lotniska oczekiwała na Księdza Generała także grupa młodzieży i członków Rodziny Salezjańskiej. Po kolacji dla współbraci wspólnoty z Ushuaia i Río Grande Ksiądz Generał skierowuje słowa pozdrowień w „słówku wieczornym”.

W czwartek 28, w kościółku zbudowanym przez pierwszych misjonarzy salezjańskich w Ushuaia, wspólnota salezjańska i członkowie Rodziny Salezjańskiej odprawiają modlitwę Jutrzni. Po śniadaniu zaplanowane jest zwiedzanie z przewodnikiem Narodowego Parku „Tierra del Fuego”. Poranek kończy się celebracją Mszy św. w kościele parafialnym w Ushuaia, na zakończenie której ks. Chávez poświęca posąg bł. Zeffirino Namuncurá. Po południu Ksiądz Generał i towarzyszące mu osoby kontynuują podróż do Río Grande. Tutaj, w kościele parafialnym p.w. „San Juan Bosco”, Rodzina Salezjańska i młodzież z tegoż miasta uczestniczy we Mszy św. Na zakończenie celebracji rzecznik Zarządu miejskiego z Río Grande nadaje Księdzu Generałowi tytuł „Gościa Honorowego” oraz wręcza tabliczkę i inne podarunki.

W piątek 29, Ksiądz Generał i osoby towarzyszące składają wizytę w „La Misión”, pierwszym miejscu misyjnym J.E. Fagnano, i odprawiają Jutrzniew w pierwszej kaplicy. Po śniadaniu zwiedzają całe dzieło i Muzeum Misyjne. Po południu wyjeżdżają do Buenos Aires.

W sobotę 30, rano, Ksiądz Generał, Radca Regionalny ks. Natale Vitali, dwóch nowych Inspektorów Argentyny, ks. Manuel Cayo (ARN) i ks. Ángel Fernández Artime (ARS) oraz inni współbracia jadą do San Nicolás de los Arroyos, kolebki obecności salezjańskiej w Argentynie. Po rozlokowaniu w hotelu, ks. Chávez zostaje powitany przez grupę 450 młodzieży z argentyńskiego MGS, którym poświęca na spotkanie całe popołudnie, na którym są obecni liczni Salezjanie z Argentyny, dwóch nowych Inspektorów, Radca dla Regionu Ame-

ryki – Stożek Południowy i pięciu salezjańskich Biskupów: J.E. Esteban Laxague, J.E. Marcelo Angiolo Melani, J.E. Pedro Pozzi, J.E. Agostino Radrizzani i J.E. Juan Carlos Romanín. Po spotkaniu ma miejsce krótka pielgrzymka do Sanktuarium „Nostra Signora del Rosario”. Tutaj Ksiądz Generał przewodniczy Mszy św., w której uczestniczą tysiące młodzieży i wiernych. Wokół ks. Chávez, oprócz salezjańskich Biskupów, jest obecny także J.E. Héctor Cardelli, Biskup z San Nicolás. W czasie celebracji dziesięciu nowicjuszy, z dwóch Inspektorii argentyńskich i Urugwaju, składa swoje pierwsze śluby zakonne. Przed zakończeniem Mszy św., Burmistrz miasta nadaje odznaczenie „Gościa Honorowego” Księdzu Generałowi. Dzień kończy się „słówkiem na dobranoc”.

W niedzielę 31, Uroczystość św. Jana Bosko, rano, na Colle Don Bosco ks. Chávez przewodniczy modlitwie, w czasie której spora grupa młodych salezjanów odnawia swoje śluby zakonne. Po czym następuje spotkanie z salezjanami z Argentyny, którzy w większości przybyli celowo do San Nicolás de los Arroyos. Są obecni także salezjańscy Biskupi z Argentyny. Od razu po czym następuje prezentacja wydania w języku hiszpańskim książki ks. Braidó: „Don Bosco, sacerdote de los jóvenes, en el siglo de la libertad”. Przerzuwając obiad, ks. Chávez łączy się drogą satelitarną, dzięki twórczości “Missioni Don Bosco”, z Bazyliką Maryi Wspomożycielki w Turynie. Po południu Ksiądz Generał ma zebranie z dwoma nowymi Inspektorami i ich Radami inspektorialnymi. Potem ma spotkanie z Rodziną Salezjańską. Ponad 400 uczestników, przedstawicieli z całej salezjańskiej Argentyny. Punktem kulminacyjnym jest Msza św. odprawiona na dziedzińcu salezjańskiego Instytutu. Tą celebracją zostały wdrożone nowe Inspektorie ‘Argentyna Północ’ (ARN) i ‘Argentyna Południe’ (ARS), ta z Północy poświęcona bł. Artemide Zatti, natomiast ta z Południa bł. Zeffirino Namuncurá. Był również oficjalny moment wprowadzenia na urząd dwóch nowych Inspektorów, ks. Manuel Cayo (ARN) i ks. Ángel Fernández Artime (ARS). Na zakończenie celebracji Administrator Miasta San Nicolás de los Arroyos oficjalnie pozdrowił Księdza Generała, który później odsłonił tablicę upamiętniającą wydarzenie.

Luty 2010

W poniedziałek 1 lutego Ksiądz Generał rozpoczyna dzień celebracją eucharystyczną, razem z dwoma Inspektorami, z dwiema nowymi Radami inspektorialnymi, dyrektorami SDB i dyrektorami świeckimi. W trakcie celebracji dwaj Inspektorzy składają swoje wyznanie wiary. Po przerwie, ma miejsce spotkanie z Dyrektorami salezjańskimi i świeckimi, które kończy się obiadem. Po spożyciu obiadu Ksiądz Generał i towarzyszące mu osoby wracają do Buenos Aires, skąd kontynuują podróż do Mendoza, gdzie po ich przyjeździe zostali powitani przez dyrektorów i współpracowników ze wspólnot z Mendoza i Rodeo del Medio.

We wtorek 2-go, w Rodeo del Medio odbywa się spotkanie ze współpracownikami SDB z tego rejonu, po którym następuje zebranie z Rodziną Salezjańską i celebracja Eucharystii. Po południu Ksiądz Generał poświęca winobranie i składa wizytę w 'Bodega', po czym udziela konferencji prasowej i kończy dzień spotkaniem z młodzieżą. Potem wraca do Buenos Aires.

W środę 3-go, ksiądz Chávez przewodniczy Mszy św. w Sanktuarium Maryi Wspomożycielki Wiernych, następnie przyjmuje z wizytą ks. Fabián Garcia, byłego Przełożonego Inspektorii Buenos Aires i udaje się na lotnisko, aby powrócić do Rzymu.

Dzień 4 lutego spędza w siedzibie, pracując w biurze i uczestnicząc w kilku spotkaniach. W piątek 5-go, w towarzystwie swojego sekretarza, księdza Juan José Bartolomé, wyjeżdża do Brazzaville. Po przybyciu zostaje powitany przez ks. Germain Lager, dyrektora i proboszcza z 'Mission St. Charles Lwanga' oraz ks. Frédéric Mbayani, dyrektora z 'Cité Don Bosco'. W chwilę potem jedzie do Pointe-Noire. Tutaj, na lotnisku 'Agostinho Neto' zostaje powitany przez Radcę Regionalnego, ks. Guillermo Basaños, przez Przełożonego Wizytatorii ATE, ks. José Antonio Vega, przez ks. Miguel Ángel Olaverri, dyrektora salezjańskiej placówki w Pointe-Noire. Przywieszony do 'Mission Don Bosco', został powitany przez liczną grupę osób; ksiądz Olaverri wyraził słowa powitania i po krótkiej modlitwie w kościele, Ksiądz Generał wygłosił do przybyłych „słówko wieczor-

ne”, potem poszli na kolację ze współbraćmi wspólnoty i salezjanami przybyłymi na święto z całej Wizytatorii.

W sobotę 6-go, rano ks. Chávez przewodniczy Mszy św. w kościele parafialnym i po śniadaniu spotyka się z dziećmi z ‘École Primaire’ i następnie z młodzieżą z ‘École Professionnelle’, nauczycielami i współpracownikami. Potem ma zebranie z Salezjanami. Po południu odwiedza dzieci z ‘Foyer d’Accueil P. Anton Tanguy’, później składa wizytę w dziele i we wspólnocie Córek Maryi Wspomożycielki. Powróciwszy do ‘Mission Don Bosco’, ma spotkanie ze świeckimi współpracownikami parafii (Radą parafialną, SS.CC., profesorami, młodymi animatorami i odpowiedzialnymi z różnych ruchów) i kończy modlitwą wieczorną w kościele parafialnym oraz „słówkiem wieczornym”.

W niedzielę 7-go, w towarzystwie ks. Guillermo Basañes, ks. José Antonio Vega i ks. Miguel A. Olaverri, udaje się do siedziby biskupiej, aby pozdrowić J.E. Jean-Claude Makaya Loembra. Po powrocie do ‘Mission Don Bosco’, przewodniczy Mszy św., w której uczestniczy ponad siedem tysięcy osób. Msza św. jest koncelebrowana z Biskupem z Pointe-Noire, J.E. Makaya, Arcybiskupem z Libreville, Biskupem salezjańskim J.E. Basile Mvé i licznymi współbraćmi i innymi zakonnikami. Po homilii, liczna grupa Salezjanów Współpracowników złożyła swoje przyrzeczenie. Po obiedzie, w godzinach popołudniowych, ma miejsce program kulturalny obchodów celebracji 50-ej rocznicy obecności salezjanów w *Pointe-Noire*. Dzień kończy się modlitwą brewiarzową Nieszporów i „słówkiem wieczornym” do współbraci.

W poniedziałek 8-go, Ksiądz Generał, w towarzystwie swojego sekretarza i ks. José Antonio Vega, jedzie do Brazzaville. Z lotniska zostaje przewieziony do ‘Cité Don Bosco’, gdzie jest powitany przez wychowanków, profesorów i członków Stowarzyszenia Księdza Bosko. Po zwiedzeniu dzieła spotyka młodzież, nauczycieli, kierowników warsztatów, współpracowników i przyjaciół dzieła. Po południu udaje się do parafii St. Charles Lwanga, gdzie przewodniczy Mszy św. W trakcie celebracji przybywa Nuncjusz Apostolski, który skierowuje do Salezjanów słowa wdzięczności. Na zakończenie Mszy św.

Burmistrz miasta i przedstawiciele różnych władz skierowują do ks. Chávez słowa pozdrowień. Po kolacji jedzie na lotnisko, gdzie wsiada do samolotu, który zabiera go do Paryża i Rzymu.

Powróciwszy do siedziby, w środę 10 lutego, w godzinach porannych skierowuje słowa pozdrowień do grupy sekretarzy inspektorialnych Regionu Azji Południowej, zwołanych do Rzymu przez sekretarza generalnego. Po południu ma różne spotkania, pośród których to z ks. Manuel Jiménez, byłym Inspektorem z AFO i obecnie nowym Inspektorem z ATE.

W czwartek 11-go, w towarzystwie ks. Donato Lacedonio, p. Antonio Saglia i p. Stefano Bianco z „Missioni Don Bosco” z Valdocco, Ksiądz Generał jedzie do Republiki Dominikańskiej w celu *złożenia wizyty współbraciom z Haiti*. Przybywszy na miejsce, został powitany przez Inspektora z Antille, ks. Víctor Pichardo. Po wspólnej kolacji z pozostałymi współbraćmi z Domu Inspektorialnego w Santo Domingo, Ksiądz Generał pozdrawia ks. Stra, rekonwalescenta w następstwie obrażeń odniesionych w niedawnym trzęsieniu ziemi, które dotknęło Haiti.

W piątek 12-go, rano, wraz z osobami towarzyszącymi leci helikopterem do Port-au-Prince, gdzie oczekują go: Przełożony Wizytatorii, ks. Sylvain Ducange, ks. Jacques Charles, który dopiero co zakończył swoje sześćdziesiąte urodziny, inni współbracia i s. Marie Claire Jean, Inspektorka CMW. Po słowach powitania zaraz udają się do Pétion-Ville. Tam jest przygotowane małe przyjęcie ze strony Inspektora, jego Rady i dyrektorów wspólnot, ponadto delegacja dzieci i młodzieży z salezjańskich dzieł ze stolicy. Zaraz potem ks. Chávez został przewieziony, aby złożyć wizytę w dzielach ENAM (centrum szkolenia zawodowego), Lakou-Lakay (dzieło dla dzieci z ulicy), OPEPB (Opere Piccole Scuole del Padre Bohnen), ‘Cité Soleil’, i w Domu Inspektorialnym. W trakcie wizyty w ENAM modli się za zmarłych współbraci, wychowanków i nauczycieli, których liczne ciała znajdują się pod gruzami oraz spotyka władze Cywilnej Ochrony Włoskiej, które tam pracują. Po obiedzie w domu inspektorialnym, wizytuje obszar najbardziej zniszczony, który przedstawia apokaliptyczną panoramę. Potem udaje się do Fleuriot, siedziby Post-

nowicjatu i Centrum Studiów, także one poważnie uszkodzone przez trzęsienie ziemi. Powróciwszy do Pétion-Ville, celebryje Eucharystię, spotyka się z Radą Inspektorialną i kończy dzień kolacją.

W sobotę 13-go, wczesnym rankiem wyjeżdża, wciąż z osobami towarzyszącymi mu, jedzie do Cap-Haïtien. Skoro tylko przybyli na lotnisko, kierują się do Fort-Liberté, gdzie zostają powitani przez Współbraci i Siostry CMW oraz grupy wychowanków tego złożonego dzieła. Po zwiedzeniu dzieła w jego całokształcie, udają się do Szkoły Rolniczej 'Fondazione Vincent'. Tam są powitani przez współbraci, CMW, innych członków Rodziny Salezjańskiej oraz uczniów i nauczycieli. Zaraz po obiedzie powracają do Port-au-Prince i z lotniska jadą bezpośrednio do Gressier, a w drodze powrotnej odwiedzają Thorland, dom Postnowicjatu i obecnie siedzibę obozu ewakuowanych po trzęsieniu ziemi, z około 12.000 osobami w 2.000 namiotach, nad którymi roztaczają opiekę dwie wspólnoty SDB i CMW.

Powróciwszy do Pétion-Ville, w niedzielę 14-go przed południem, Ksiądz Generał przewodniczy celebracji Eucharystii i ma spotkanie z Rodziną Salezjańską. Po południu odwiedza dom inspektorialny CMW, gdzie spotyka ich znaczącą grupę i potem udaje się do Nuncjatury, aby spotkać J.E. Bernardito Azua, Nuncjusza Apostolskiego; później jedzie, aby pozdrowić i porozmawiać z J.E. Louis Kébreaux, SDB, Arcybiskupa z Cap - Haiti.

W poniedziałek 15-go, rano, zaraz po śniadaniu, Ksiądz Generał dokonuje wizji lokalnej w Szkole Podstawowej w Pétion-Ville, której jedna część nie jest zdatna do użytku. Potem spotyka się z Radą Inspektorialną, następnie z odpowiedzialnymi Cywilnej Ochrony Włoskiej; odprawia Mszę św. dla Salezjanów i kończy wizytę w Haiti pożegnalnym obiadem i przekazaniem przesłania do współbraci z Wizytatorii. Wczesnym popołudniem powraca, z osobami towarzyszącymi mu, do Santo Domingo. Wieczorem przewodniczy Mszy św. dla rodzin byłych wychowanków, przyjaciół i dobrodziejów Inspektorii.

We wtorek 16-go, rano udziela wywiadu dla Radia Watykańskiego, następnie udaje się do dzieła „Don Bosco”, gdzie pozdrowia wychowanków i wspólnotę wychowawczą. Później spotyka się ze współbraćmi z Inspektorii, przewodniczy Mszy św. i zatrzymuje

się z nimi na obiad. Po południu ma zebranie z Radą Inspektorialną i następnie dociera na lotnisko, aby powrócić do Rzymu.

Wśród spotkań Księdza Generała w kolejnych dniach należy wspomnieć to z J.Em. Kard. Tarcisio Bertone, w czwartek 18-go, w Watykanie. W sobotę 20-go, w godzinach przed południowych prowadzi dzień skupienia dla współbraci ze Wspólnoty 'Gesù Maestro' na UPS. Potem przyjmuje Jego Magnificencję Rektora, ks. Carlo Nanni.

Od niedzieli 21 lutego do piątku 26 spędza kilka dni na odpoczynku w górach, w Veneto. W drodze powrotnej zatrzymuje się, aby pozdrowić wspólnotę w Albaré i Bardolino, w Północno-Wschodniej Inspektorii Włoskiej.

W niedzielę 28 lutego, wczesnym rankiem, ks. Chávez wyjeżdża do *Ekwadoru*. Po przybyciu, zostaje powitany przez Radcę Regionalnego ks. Esteban Ortiz, Inspektora ks. Marcelo Farfán, Inspektorke CMW s. Vicenta Jaramillo, licznych Współbraci SDB, Siostry CMW, członków Rodziny Salezjańskiej i młodzież.

Marzec 2010

Od rana, w poniedziałek 1-go marca do wieczora w piątek 5-go, Ksiądz Generał głosi i prowadzi *Rekolekcje dla Inspektorów z dwóch Regionów Ameryki*, w czasie których ma także sposobność rozmawiania z każdym Inspektorem. W ciągu tygodnia jedzie również odwiedzić siostry CMW w podeszłym wieku i ma dwa spotkania na szczeblu inspektorialnym: po południu w środę 3-go ze Współbraćmi i członkami Rodziny Salezjańskiej w Audytorium Uniwersytetu Politechniki Salezjańskiej w Girón oraz rano, w piątek 5-go, z młodzieżą z różnych dzieł wychowawczych SDB, CMW, HHSSCC, z Quito, Cayambe i Riobamba.

W sobotę 6-go, ks. Chávez z wszystkimi Inspektorami, jedzie na całodniową wycieczkę. Zwiedzają Otavalo, San Antonio, Cotacachi, Cuicocha i Cayambe, gdzie kończą dzień, składając wizytę we wspólnocie, spożywając kolację i wysłuchując „słówko wieczorne”.

W niedzielę 7-go, po Mszy św. i śniadaniu, wspólnie z Radcami

Regionalnymi i Inspektorami, jeszcze w Ekwadorze, Ksiądz Generał udaje się do Domu Inspektorialnego w Quito, gdzie udziela wywiadu dla czasopisma Uniwersytetu Politechniki Salezjańskiej. Po obiedzie jedzie na lotnisko, aby udać się w powrotną podróż do Rzymu.

Powróciwszy do siedziby, Ksiądz Generał podejmuje powszednią pracę, połączoną z licznymi spotkaniami i posiedzeniami. Należy wspomnieć, w środę 10-go, spotkanie, które odbyło się w Watykanie, rano w środę 10-go, razem z Ekonomem Generalnym P. Claudio Marangio, J.Em. Kard. Franc Rodé, Prefektem Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego. Wczesnym popołudniem, nadal razem z Ekonomem Generalnym, ks. Chávez przyjmuje Prawnika Giuseppe Guzzetti, Przewodniczącego Fundacji Cariplo i Dr Gentiloni.

W piątek 12-go, późnym popołudniem, Ksiądz Generał, razem ze swoim Wikariuszem, jedzie do Portugalii. Na lotnisku zostaje powitany przez J.E. Joachim Mendes, SDB, Biskupa pomocniczego Archidiecezji Lizbońskiej, Inspektora i pozostałych członków Rady Inspektorialnej.

W sobotę 13-go, w Fatimie odbywa się spotkanie z uczestnikami Kapituły, Radą Inspektorialną i innymi współbraćmi, po czym następuje celebrowanie Eucharystii. Po obiedzie, w godzinach popołudniowych ks. Chávez i ks. Bregolin docierają na lotnisko, aby powrócić do Rzymu.

Następnego dnia, w niedzielę 14-go, wieczorem po modlitwie brewiarzowej Nieszporów, mówiąc „słówko wieczorne” Ksiądz Generał zainicjował głoszenie *Rekolekcji dla dyrektorów czterech Inspektorii Regionu Włochy-Bliki Wschód: ILE, IME, INE e MOR.*

Rekolekcje odbywają się od poniedziałku 15-go do soboty 20-go; w ciągu tygodnia ma sposobność rozmawiania z Przełożonymi czterech Inspektorii i niektórymi dyrektorami; ponadto przyjmuje współbraci, profesorów i młodzież z Centrum Kształcenia Zawodowego z Zepce (Chorwacja) i ks. Carlo Socol, z Inspektorii z Chin.

W środę 17-go, po popołudniowej konferencji, razem z ks. Pier Fausto Frisoli, udaje się do Szpitala Gemelli, aby odwiedzić ciężko chorego J.E. Carlo Chenis.

W piątek 19-go, rano, razem z ks. Adriano Bregolin, spotyka się z Prefektem Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów, J.Em. Kard. Ivan Dias. Wieczorem bierze udział w Koncercie, ofiarowanym mu, w Domu Generalnym przez Chór Polifoniczny i Orkiestrę Kameralną „Don Bosco” z Oratorium San Cataldo i przez Pracownię Teatralną „Don Bosco” z Ranchibile, z Sycylii.

W sobotę 20-go, Ksiądz Generał kończy Rekolekcje w formie otwartego dialogu z uczestnikami, celebracją Eucharystii i obiadem. Po południu jedzie do Wenecji-Mestre, gdzie następnego dnia bierze udział w „Festa dei Ragazzi” w Jesolo. Powraca do siedziby w niedzielę wieczorem.

W poniedziałek 22-go marca, rozpoczynają się zebrania sesji pośredniej Rady Generalnej, która trwa aż do środy 31-go, regularnie z dwoma posiedzeniami dziennie.

We wtorek 23-go, rano przewodniczy Mszy św. na rozpoczęcie Kapituły Inspektorialnej Inspektorii Bliskiego Wschodu, która odbywa się w „Salesianum”. Po południu tego samego dnia, razem z kilkoma Radcami, uczestniczy w pogrzebie naszego współbrata J.E. Carlo Chenis, w Katedrze w Civitavecchia, której był Biskupem. Wieczorem po Nieszporach wygłasza „słówko wieczorne” do kapitułarnych Bliskiego Wschodu.

W czwartek 25-go, uroczystość Zwiastowania Pańskiego, składa wizytę w salezjańskiej wspólnocie w Parafii pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Rzymie, przyłączonej do Domu Generalnego. Następnie, po południu, spotyka Kard. Ivan Dias, Prefekta Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów.

W piątek 26-go przybywa do Rzymu Przełożony Wizytatorii z Haiti, ks. Sylvain Ducange, z którym w godzinach przedpołudniowych ks. Chávez ma pierwszą rozmowę. Wieczorem przyjmuje kilka osób świeckich, którzy wyrażają swoją dyspozycyjność, aby użyzyć współpracy w Haiti. Następnie rano, w sobotę 27-go, Ksiądz Generał przewodniczy zebraniu z tymi, którzy są odpowiedzialni za koordynację odbudowy w Haiti (Dyrektorzy i współpracownicy Prokur Misyjnych i ONG).

Po południu tego samego dnia, razem z ks. Adriano Bregolin, ks.

Francesco Cereda, p. Claudio Marangio i Inspektorem z MOR, ks. Maurizio Spreafico, ma spotkanie z J.Em. Kard. Montezemolo, w związku z naszą obecnością salezjańską w Beitgemal, w Ziemi Świętej.

Dnia 28 marca, niedziela Palmowa, razem z p. Claudio Marangio i Radcą Regionalnym dla Europy Zachodniej, ks. José Miguel Núñez, udaje się do Madrytu na spotkanie z Inspektorami i Ekonomami inspektorialnymi Hiszpanii. Wieczorem powraca do Rzymu.

Pośród spotkań, które miał Ksiądz Generał w kolejnych dniach należy wspomnieć to z Dr Gianni Letta, po południu w poniedziałek 29-go, oraz z Podsekretarzem Guido Bertolaso, odpowiedzialnym za Ochronę Cywilną Włoską, rano we wtorek 30-go. Do południa w środę 31-go przyjmuje Przełożoną Generalną Siostr Miłosierdzia Jezusa, s. Apollinaris, której towarzyszyła jej Wikaria. Przed południem, tego samego dnia 31 marca, ostatnim zebraniem kończy sesję pośrednią Rady Generalnej i po czym następuje koncelebracja eucharystyczna.

Kwiecień 2010

Ksiądz Generał spędza kolejne dni Wielkiego Tygodnia w Domu Generalnym na różnych spotkaniach i posiedzeniach. W Wielki Czwartek, 1-go kwietnia, razem z Wikariuszem odwiedza Matkę Yvonne Reungoat, CMW, aby złożyć jej życzenia Wesołego Alleluja. W drodze powrotnej spotyka P. Emanuele Boaga, O. Carm i P. Luigi Mezzadri CM, którzy dokonali oceny działalności ISS, ACSSA i CSDB. Wieczorem, w kościele Domu Generalnego, przewodniczy celebracji „In Coena Domini”. W Wielką Sobotę wieczorem, począwszy od 21.30 przewodniczy Wigilii Wielkanocnej.

W Niedzielę Wielkanocną, 4-go kwietnia, celebruje Zmartwychwstanie Pańskie ze wspólnotą Obszaru Kalikstańskiego (św. Tarcyzjusz, Katakumby i VIS oraz CNOS/FAP).

W poniedziałek 5-go, po południu, w towarzystwie swojego sekretarza, jedzie do Jakarta na obchody 25-*ej* rocznicy obecności salezjanów w Indonezji.

Przybywszy do Jakarta we wtorek 6-go, zostają powitani przez Inspektora, ks. Andres Calleja, Radcę Regionalnego, ks. Andrew

Wong i innych współbraci z Delegatury w domu formacyjnym w Jakarta-Wisma.

W środę 7-go, rano, Ksiądz Generał wygłasza konferencję do współbraci, którzy do południa przeżywają dzień skupienia. Kończy się on celebracją Eucharystii. Wieczorem, ks. Chávez razem ze wszystkimi współbraćmi o ślubach wieczystych, udaje się do Nuncjatury, zaproszony na kolację przez Nuncjusza Apostolskiego, J.E. Leopoldo Girelli.

W czwartek 8-go, rano, ks. Chávez spotyka aspirantów i prenowicjuszy, następnie Rodzinę Salezjańską. Po południu odwiedza wspólnotę CMW, po czym udaje się do Parafii „Św. Jana Bosko”. Zostaje powitany przez współbraci, członków Rodziny Salezjańskiej i wiernych. Przewodniczy Mszy św., zatrzymuje się na kolacji i kończy program kulturalny, wygłaszając „słowo wieczorne”.

W piątek 9-go, rano, Ksiądz Generał udaje się do Szkoły im. Księdza Bosko w Pulomas. Następnie składa wizytę u Arcybiskupa z Jakarta, J.Em. Kard. Julius Darmaatmadja, SJ. Wracając do Wisma, celebryje Mszę św., zatrzymuje się na obiedzie i po spotkaniu z dyrektorami Wizytatorii jedzie na lotnisko, aby udać się do Sri Lanka, gdzie dojedzie także jego Wikariusz, na *spotkanie z Inspektorami z Regionu Azji Południowej*.

Po przybyciu na lotnisko zostaje powitany przez Przełożonego Wizytatorii, ks. Anthony Humer Pinto, Radcę Regionalnego, ks. Maria Arokiam Kanaga i innych współbraci. Następnie docierając do Domu Inspektorialnego są powitani przez Inspektorów z Indii.

W niedzielę 11-go, całodziwną pracę wraz z Inspektorami Regionu Azji Południowej kończy się Mszą św. i programem kulturalnym z udziałem Nuncjusza Apostolskiego, J.E. Giuseppe Spiteri, J.E. Fernando, Biskupa z Kandi i Przewodniczącego Konferencji Episkopatu z Sri Lanka, Współbraci z Wizytatorii, członków Rodziny Salezjańskiej, przyjaciół Księdza Bosko i młodzieży.

W poniedziałek 12-go, drugi dzień pracy z Inspektorami. Po południu ks. Chávez składa wizytę w aspirancie, w Dankotuwa, gdzie celebryje Mszę św.

We wtorek 13-go, rano, po celebracji eucharystycznej, Ksiądz

Generał uczestniczy w zebraniu z Radą Inspektorialną, po którym następuje spotkanie ze współbraćmi z Wizytatorii. Po obiedzie ks. Chávez, jego Wikariusz i Przełożony Wizytatorii jadą do Nochchiyagama, kontynuując do Murunkan. Zostają powitani, oprócz współbraci, sióstr i dzieci, przez Biskupa z Mannar, J.E. Joseph Rayappu, z którym Ksiądz Generał zatrzymuje się po kolacji.

W środę 14-go, po Mszy św. i krótkim programie kulturalnym, w którym uczestniczy J.E. Thomas Soundruiyagam, Biskup z Jaffna, jadą do Vavuniya, gdzie jest moment powitania ze strony wspólnoty CMW i dziewcząt z ich dzieła. Następnie kontynuuje podróż do Nochchiyagama i Dungalpitiya.

W czwartek 15-go, ks. Chávez powraca do Rzymu, gdzie pozostaje w piątek, aby następnego dnia z powrotem wyjechać do Caserta, w Inspektorii Meridionale, gdzie, aby po południu w sobotę 17-go i niedzielę 18-go wziąć udział w święcie wspólnoty inspektorialnej, która szczególnie wspomina Bł. Michała Rua, któremu jest poświęcona Inspektoria, w stuletnią rocznicę jego śmierci.

4. 2. Kronika Rady Generalnej

Dnia 1 grudnia 2009 roku miało miejsce rozpoczęcie *zimowej sesji plenarnej* Rady Generalnej, która zaabsorbowała Radców aż do 26 stycznia 2010. W zebrania plenarne, w sumie 29, włączyły się spotkania grupowe lub komisji dla studiowania różnych tematów. Radcy dali również swój wkład w spotkania animacji, przede wszystkim w te, które odbyły się w Domu Generalnym. Jak zwykle, razem z tematami lub problemami bardziej znaczącymi dla animacji i kierowania Zgromadzeniem, poświęcono odpowiedni czas na zwykłe sprawy dotyczące Inspektorii, takie jak: nominacje członków Rad inspektorialnych i zatwierdzanie nominacji na dyrektorów, otwarcie i erygowanie kanoniczne domów i/lub działalności, praktyk odnoszących się do współbraci i praktyk ekonomiczno-administracyjnych. Zostaje przytoczona tutaj, po kolei, synteza najbardziej znaczących zagadnień w porządku dziennym.

1. Nominacje Inspektorów

W czasie tej sesji było dziesięć Inspektorii, dla których został mianowany Przełożony. Rada Generalna postępowala ze starannym rozważaniem, biorąc jako podstawę i punkt odniesienia i wyniki konsultacji dokonanych w Inspektorii. Oto elenko, w kolejności alfabetycznej, nominacji Inspektorów, dokonanych w ciągu sesji: CHMIELEWSKI Marek, dla Inspektorii Pilskiej, Polska; COYLE Martin, dla Inspektorii w Wielkiej Brytanii; CRISAFULLI Jorge, dla Wizytatorii w Afryce Zachodniej Anglofońskiej; GARCÍA PEÑA Faustino, dla Wizytatorii w Afryce Zachodniej Frankofońskiej; JIMÉNEZ CASTRO Manuel, dla Wizytatorii w Afryce Tropikalno Równikowej; LEJA Alfred, dla Inspektorii Wrocławskiej, Polska; RAMINEDI Balaraju, dla Inspektorii w Hyderabad, Indie; SYLVAIN Ducange, dla Wizytatorii w Haiti; VACULÍK Petr, dla Inspektorii w Republice Czeskiej; VANZETTA Diego, dla Inspektorii w Recife, Brazylia. W nr 5.3 niniejszego numeru DRG są przytoczone niektóre dane poszczególnych Inspektorów mianowanych.

2. Sprawozdania Wizytacji Nadzwyczajnych

Analiza sprawozdań Wizytacji nadzwyczajnych w Inspektoriiach, przedstawiona przez poszczególnych Radców, obrazuje jeden z najbardziej znaczących momentów pracy Rady Generalnej w animacji Zgromadzenia, podzielonego na różne Okręgi terenowe. Analiza sprawozdania daje sposobność wspólnego zastanowienia się nad sytuacją każdej Inspektorii, gromadząc to, co zostało scharakteryzowane przez Wizytatora i ofiarując dalsze sugestie dla przedsięwzięć zarządu. Wynikają z niej pożyteczne wskazówki dla końcowego listu Przełożonego Generalnego, razem z propozycjami inicjatyw akompaniowania ze strony Rady Generalnej. W trakcie tej sesji zostało przestudiowanych osiem następujących Inspektorii lub Wizytatorii: Inspektoria Chińska, Inspektoria Indyjska – Tiruchy; Inspektoria Brazylijska – Recife; Inspektoria Meksykańska – México; Inspektoria Hiszpańska – Bilbao; Inspektoria Kolumbijska – Bogotá; Inspektoria Polska – Wrocław; Wizytatoria Zambijska.

3. Tematyka badań i praktyczne decyzje

W trakcie sesji, wraz z realizowaniem zadań dotyczących Inspektorii i Regionów, Rada wzięła pod uwagę bardziej ogólnie niektóre tematy odnoszące się do zarządu i animacji Zgromadzenia, ze szczególną uwagą na Projekt animacji i zarządu na sześćciolecie oraz odnośnie do samego życia i działania Rady. Nie zabrakło pewnych decyzji operatywnych, powiązanych z niektórymi rozpatrywanymi punktami. Zostają przedstawione główne poruszane zagadnienia.

– **Sposoby Wizytacji Ogólnych 2011-2012.** W perspektywie Wizytacji Ogólnych, zaprogramowanych na lata 2011-2012, został przedstawiony dokument Przełożonego Generalnego z 5 stycznia 2004 r. na temat Sposobów Wizytacji Ogólnych, podkreślając w szczególności sposób charakter Wizytacji Ogólnej i zadania powierzone Wizytatorowi, między innymi: zweryfikować, jakie jest zaangażowanie w przekazywaniu wiadomości, w studiowaniu i we wdrażaniu w życie ostatniej Kapituły Generalnej; przedstawiać perspektywy na przyszłość. Zagadnienie i sposób następnych Wizytacji Ogólnych będzie ponownie sformułowany na podstawie KG26, na przyszłej letniej sesji plenarnej.

– **Projekt dla miejsc salezjańskich.** Radca Generalny ds. Formacji, ks. Francesco Cereda, przedstawił zarys Projektu Przełożonego Generalnego i Rady dla miejsc salezjańskich, jako odpowiedź na KG26, która zaprasza nas, aby powrócić do Księdza Bosko. Miejsca salezjańskie są drogocennym zasobem i sposobnością do realizacji tego zamierzenia. Głównie nie są one miejscami do zwiedzania i dozoru, lecz odpowiednimi miejscami do zafiarowania duchowego i charyzmatycznego doświadczenia.

– **Zarys Karty Tożsamości Rodziny Salezjańskiej.** W trakcie sesji został przedstawiony przez Księdza Generała pierwszy zarys Karty Tożsamości Rodziny Salezjańskiej, który będzie przesłany również do Rad wszystkich grup Rodziny Salezjańskiej, aby w taki sposób uzyskać wskazówki i spostrzeżenia, które to zostaną zebrane na Konsulcie Rodziny Salezjańskiej. Po czym będzie ona poddana zatwierdzeniu Rady Generalnej SDB, na następnej sesji letniej.

– **Przemysłenie na nowo Duszpasterstwa Młodzieżowego.** W czasie sesji Rada Generalna - w odniesieniu do prezentacji ze strony Rady Generalnego ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego – rozpatrzyła i zatwierdziła wstępny Zarys refleksji na temat salezjańskiego duszpasterstwa młodzieżowego, w linii tego, co zostało wskazane przez KG26. W tej pierwszej fazie, zostały zainicjowane różne Centra Studiów i zaproszone do ofiarowania ich własnego wkładu. Dla Centrów Studiów zaproponowano danie tego wkładu poprzez realizację seminarium naukowego, który sprzyja „refleksji w kontekście”.

– **Projekt Europa.** W odniesieniu do prezentacji dokonanej przez koordynatora „Komisji ds. Projektu Europa”, ks. Francesco Cereda, Rada Generalna rozpatrzyła wyniki spotkania Komisji, mające miejsce w Fatimie (Portugalia) w dniach 15 - 18 stycznia 2010 r., na którym przedstawiono inicjatywy zainicjowane i kontynuowane przez zainteresowane Dykasterium, przy włączeniu Regionów i Inspektorii, według trzech strategii lub obszarów wskazanych przez Księdza Generała: wewnętrzne ożywienie; rozmieszczenie na nowo i reorganizację; Europa ziemią misyjną.

– **Spotkanie z Biskupami salezjańskimi.** Podczas tej sesji został uzupełniony i sprecyzowany program spotkania Biskupów salezjańskich, które odbędzie się w Turynie-Valdocco w dniach 21-25 maja 2010 r., wokół następujących tematów zaproponowanych do refleksji: duchowość salezjańska w stanie biskupim; charyzmat salezjański w animacji i prowadzeniu duszpasterstwa w Diecezji; zakresy łączności między Zgromadzeniem i Biskupami salezjańskimi.

– **Zatwierdzenie nowej Grupy do Rodziny Salezjańskiej.** Rada Generalna dała swoje przychylne zdanie odnośnie przynależności do Rodziny Salezjańskiej nowej grupy pod nazwą „*Wspólnota Misji Księdza Bosko*” (C.M.B.), z główną siedzibą w Bolonii, przy salezjańskiej parafii p.w. Najświętszego Serca Pana Jezusa i z siedzibą działalności przy Salezjańskim Instytucie p.w. Najświętszej Maryi Panny Świętego Łukasza. W istocie Grupa została utworzona w 1988 r. prawnie w 1994 r. W 2001 r. otrzymała zatwierdzenie „ad experimentum” przez Kościół w Bolonii i w 2004 r. defini-

tywną zgodę kościelną jako prywatne Stowarzyszenie wiernych, w znaczeniu Prawa Kanonicznego. Grupa ta włączona jest do MGS Włoch, Madagaskaru, Burundi, Argentyny. Trzy są podstawy duchowości grupy: jedność, miłość do młodzieży i ubogich oraz esencjalność życia, przeżywane w stylu salezjańskim i rodzinnym.

– **Przegląd rocznikowy „Salesiani 2010”**. W odniesieniu do prezentacji Rady Generalnego ds. Przekazu Społecznego, Rada Generalna dała bardzo pozytywną ocenę pierwszego numeru Przeglądu *Salesiani 2010*, który ma za cel zapoznać się z życiem i posłannictwem Zgromadzenia Salezjańskiego poprzez najważniejsze wydarzenia każdego roku, na sposób reportażu (w odniesieniu do wszystkich sektorów i regionów).

– **Biuro prasowe**. W odniesieniu do prezentacji Rady Generalnego ds. Przekazu Społecznego, Rada Generalna poddała pod rozważanie temat **Biura prasowego**. Ma się tutaj na uwadze strukturę, która służyłaby do zarządzania relacjami ze środkami przekazu. Jest to struktura, która selekcjonuje, filtruje i harmonizuje przepływ informacji pochodzących z wewnątrz Instytucji w odniesieniu do wymagań dotyczących funkcjonowania organów informatycznych i równocześnie kreuje informacje mass media na potrzebę wymogów Instytucji. Biuro prasowe stanowi pośrednie ogniwo procesu komunikacji: między szczeblem instytucyjnym i jego członkami oraz między instytucją i mediami.

– **Zatwierdzenie preliminarza Budżetu na 2010**. W trakcie sesji Rada Generalna – w odniesieniu do prezentacji Ekonomii Generalnego – przeanalizowała i zatwierdziła, zgodnie z Regulaminami ogólnymi *Preliminarz Budżetu na 2010 r.* Generalnego Zarządu Dzieł Księdza Bosko.

– **Przydzielanie „Fundusz Misji”**. Rada Generalna wzięła pod uwagę i zatwierdziła propozycje dokonane przez komisję do przydziału nr 145 – grudzień 2009 r., pomocy z Funduszu Misji. Dotyczy to funduszy pochodzących z Prokur Misyjnych na dobroczynność wielu projektów i działalności w Zgromadzeniu.

– **Sprawozdania działalności Dykasteriów**. Rady Generalni odpowiedzialni za Dykasteria przedstawili sprawozdania dotyczące

działalności ich Dykasteriów w okresie sierpień-listopad 2009. Pośród znaczących momentów w toku sesji należy wspomnieć w szczególności:

- Dnia 18 grudnia 2009 w Turynie, miała miejsce **Uroczystość kończąca 150 rocznicę Założenia Zgromadzenia**, z obecnością Księdza Generała i całej Rady Generalnej, podczas której zostało odnowione wyznanie wierności Założycielowi. Należy podkreślić znaczenie obecności Radców Regionalnych, którzy w jakiś sposób reprezentowali wszystkie Inspektorie Zgromadzenia.
- **Spotkanie Rad Generalnych** Salezjanów Księdza Bosko, Córek Maryi Wspomożycielki i Salezjanów Współpracowników odbyło się w piątek 11 grudnia 2009 r. w Domu Generalnym, na Via della Pisana 1111, w dwóch głównych momentach: przemówienie Księdza Generała: „Jak Rodzina Salezjańska świętujemy dar Charyzmatu Salezjańskiego w 150 rocznicę założenia”; przemówienia przedstawicieli trzech grup: wydarzenia i inicjatywy przeżyte w tym minionym roku, w odniesieniu do Wiązanki na temat Rodziny Salezjańskiej i obchodów 150-lecia założenia Zgromadzenia Salezjańskiego.
- **Dni Duchowości Rodziny Salezjańskiej** (21-24 stycznia 2010) były jak zwykle bogatym doświadczeniem duchowości salezjańskiej wokół tematu Wiązanki 2010, z bardzo dobrze udaną integracją inspirujących treści, sprawną pracą w grupach, braterską relacją wśród uczestników i grup Rodziny Salezjańskiej, świętowania i modlitwy.

Sesja Pośrednia Rady Generalnej

Od 22 do 31 marca 2010 r. odbyła się sesja pośrednia Rady Generalnej, przy obecności oprócz Księdza Generała i jego Wikariusza oraz wszystkich Radców poszczególnych sektorów i dwóch Radców Regionalnych zainteresowanych traktowanym tematem. Głównym zagadnieniem spotkań było staranne studiowanie dwóch Regionów: Region Włoch i Bliskiego Wschodu oraz Region Europy Zachodniej. Wnioski tego studium jak to zwykle bywa będą przedstawione i poddane zatwierdzeniu Rady Generalnej na przyszłej letniej sesji plenarnej.

5. DOKUMENTY I WIADOMOSCI

5.1. Ksiądz General do Rodziny Salezjańskiej w 150 rocznicę założenia Zgromadzenia Salezjańskiego

Zostaje przytoczony tekst przemówienia Księdza Generala do przedstawicieli z Grup Rodziny Salezjańskiej, obecnych w Turynie-Valdocco na obchodach 150 rocznicy założenia Zgromadzenia Salezjańskiego. Jak wypowiada się sam Ksiądz General: «chce, aby było ono programowym przemówieniem do całej Rodziny Salezjańskiej, wezwanej... do wzmocnienia swojej tożsamości duchowej i apostołskiej rodziny Księdza Bosko».

Spotkanie Księdza Generala z Rodziną salezjańską w 150 rocznicę założenia Towarzystwa Salezjańskiego

Drodzy Bracia i Siostry,

jestem bardzo zadowolony z możliwości skierowania do was pozdrowień z okazji mojej obecności, tu na Valdocco, w czasie dni kończących obchody 150 rocznicy założenia Zgromadzenia Salezjańskiego, pierwsze ziarno Rodziny Salezjańskiej, które wzięło początek od naszego ojca Księdza Bosko. „Z ziarna wyrosło drzewo i z drzewa las”.

Serdecznie witam was na tym spotkaniu Rodziny Salezjańskiej, które uważam za jedno z bardziej znaczących i ważniejszych momentów tych dni obchodów. Wczoraj przeżyliśmy prawdziwy jubileusz, który ofiarował nam także dar odpustu zupełnego, i z którego jesteśmy uradowani i wdzięczni Bogu. Dzisiaj jest nam zaofiarowana następna sposobność, aby zgłębić razem charyzmat Księdza Bosko.

Łaska tego jubileuszu jest równocześnie zadaniem, które dodaje nam bodźca, aby kontynuować przygotowanie do dwustulecia narodzin Księdza Bosko. Faktycznie ten roku, w którym wspominaliśmy założenie Zgromadzenia Salezjańskiego i następnie początki Rodzi-

ny Salezjańskiej, jest tylko wprowadzeniem do tego dwustulecia.

Moje wystąpienie dzisiaj ma zamiar być *przemówieniem programowym* dla całości Rodziny Salezjańskiej, wezwanej w tym roku 2009 do wzmocnienia swojej tożsamości duchowej i apostołskiej rodziny Księdza Bosko i działania coraz bardziej jako ruch grup i osób oddanych dla zbawienia młodzieży. Elementy, które teraz wam wskażę mogą pomóc wam w osiągnięciu tego podwójnego dążenia.

1. Powrócić do Księdza Bosko

Naszym pierwszym zobowiązaniem jest to, aby kochać Księdza Bosko, poznawać go, naśladować go, modlić się do niego i czynić go znanym dla innych, aby rozpocząć od niego, ponownie odkrywając jego pociągające inspiracje, jego najgłębsze motywacje, jego przekonania, których nie może zrzec się, czyniąc naszą jego apostołską pasję, która wypływa z serca Chrystusa. Nie chodzi o nostalgię do przeszłości, lecz o poszukiwanie dróg na przyszłość! Ksiądz Bosko jest naszym kryterium rozeznania i celem naszego utożsamienia.

W naszej niestrudzonej operatywności to, co nas najbardziej zdumiewa, to właśnie mocna integracja pomiędzy działaniem i zjednoczeniem z Bogiem; chodzi o łaskę jedności, owoc, który był jego jedynym powodem, dla którego żyć: młodzież, jej szczęście, jej zbawienie. Zaświadcza o tym Ksiądz Rua: „nie uczynił kroku, nie wypowiedział słowa, nie podjął przedsięwzięcia, które nie miałyby na celu zbawienie młodzieży... Istotnie, nie miał w sercu czego, innego jak dusze”.

Ksiądz Bosko pojął swoje życie, jako powołanie i misję; on czuł się powołany przez Boga i posłany przez Niego do młodzieży. W istocie, on stał się świętym, całkowicie oddając się dla młodzieży, żyjąc pośród niej, kochając ją jak żaden inny święty kochał ją. Oto sekret jego świętości i jego osiągnięć, jako wychowawcy, księdza, założyciel: prymat Boga. Jedynie Bóg był punktem ciężkości jego działania, źródłem jego życia teologalnego, źródłem jego apostołskiej pasji. Powrócić do Księdza Bosko stanowi kryterium duchowej odnowy, salezjańskiej świętości i stąd skuteczności apostołskiej (por. *Konst. SDB 21*).

2. Powrót do młodzieży

Powrócić do Księdza Bosko, znaczy powrócić z miłością do wszystkiej młodzieży, która nie wyklucza nikogo, lecz uprzywilejowuje niektórych: najbardziej „biednych, potrzebujących, trudnych”. Chodzi o to, aby wyjść jej naprzeciw i mieć możliwość wysłuchania jej jakie ma potrzeby; spotkania jej z radością w życiu codziennym, czujni na jej apele, otwarci na poznanie jej świata; umiejący ożywić jej protagonizm, rozbudzić w jej sens Boga, zaproponować jej szlaki świętości, według salezjańskiej duchowości (por. KG 26).

Dzisiaj wszyscy jesteśmy interpelowani przez młodzież, przez jej wyzwania i oczekiwania życiowe, wolność i miłość, przez trudności w zrozumieniu jej języka. I nie ma innej alternatywy jak ta, aby wyjść jej naprzeciw, powziąć, jak Ksiądz Bosko pierwsze kroki, wsłuchać się i przyjąć i jej oczekiwania i aspiracje, które stają się dla nas istotnymi opcjami. Wszystko to przemawia za bezwarunkową otwartością wobec młodzieży, jako punkt wyjściowy, ażeby stworzyć skuteczną relację wychowawczą.

Nie należy nigdy zapominać, że młodzież dla nas nie jest rozrywką i ani nawet pracą, z którą jak najszybciej należy się uwinąć i w jaki bądź sposób. Młodzież jest dla nas misją, jest racją naszego bycia, „miejscem teologalnym” (por. *Konst. SDB* 95), jest drogą naszego doświadczenia z Bogiem i naszego uświęcenia, dlatego stanowi najlepszą część naszego dziedzictwa.

Od wierności posłannictwu, dla i wśród młodzieży, zależy odnowa naszego Zgromadzenia i całej naszej Rodziny. My jesteśmy konsekrowani przez Pana, aby być apostołami młodzieży. Tylko w ten sposób możemy powrócić do Księdza Bosko.

3. Życie duchowością Księdza Bosko

W zamiarze przewyciężenia duchowej przeciętności, która pozabawia nas zdolności posiadania postawy i spojrzenia wiary, jest absolutnie konieczne znać, pogłębiać i żyć duchowością Księdza Bosko. Mówiłem wiele razy, że znamy jego historię, która jest wie-

le studiowana przez naszych historyków i także jego pedagogikę, zgłębianą przez naszych pedagogów; podczas gdy znamy o wiele mniej jego duchowe doświadczenie i jego duchowość.

Znajomość kolei losu Księdza Bosko, jego działalności i metod wychowawczych, nie wystarcza. Fundamentem wszystkiego, jako źródła owocności jego działania i aktualności, jest coś, co często nam się wymyka, jego głębokie doświadczenie duchowe, to, co moglibyśmy nazwać jego *zażyłością z Bogiem*. Nie powinno nas dziwić, że duchowość Księdza Bosko została zdefiniowana jako „ciągłe zjednoczenie z Bogiem”; tworzona była ona przez niestrudzoną pracowitość, uświęconą przez modlitwę.

Prawdziwe i głębokie życie duchowe nie jest jednak możliwe, bez częstego codziennego Słowa Bożego i Eucharystii, które stanowią centrum bytowego życia apostoła i wspólnoty apostołów.

Bez tej zażyłości z łatwością popadamy w aktywizm, który stwarza tylko psychologiczny stres, fizyczne zmęczenie, aż do wyczerpania (‘burned out’), nieczułość na potrzeby innych, duchową powierzchowność. Słusznie aktywizm może być uważany, jako nowa herezja, która pozwala wierzyć, że wszystko zależy od nas i od naszego działania oraz, że możemy pominąć Boga, zapominając o tym, co powiedział Jezus: „Beze mnie nic nie możecie uczynić” (J 15,5)

Nadszedł czas, aby powrócić do dania Duchowi Świętemu protagonizmu, który jest Mu właściwy i odzyskać prymat łaski. Jedynie w ten sposób, jest możliwe doświadczenie Boga, bez którego nie jest salezjańską misją, ponieważ polega ona, nie na robieniu rzeczy, lecz na byciu „znakami miłości Boga”. Musimy pielegnować naszą zażyłość z Panem Jezusem, który czyni nas rozmiłowanymi uczniami i przeto pełnymi entuzjazmu apostołami.

Dlatego jest oczywiste, że potrzebujemy modlić się i przeobrazić nasze działanie w modlitwę, aż do dojścia bycia kontemplacyjni w działaniu, biorąc pod uwagę, że to do czego zmierzamy, nie jest tylko promocją ludzką i tworzeniem kultury bogatej w wartości, lecz zbawienie młodzieży.

4. Kontemplować serce Chrystusa

Wszystko to jest w zgodności z tym, co pisałem w jednym z moich pierwszych listów do Salezjanów, w którym mówiłem, że „obecnie prawdziwym wyzwaniem życia konsekrowanego jest to, aby przywrócić Chrystusa do życia zakonnego i życie zakonne do Chrystusa, nie biorąc go, jako za zagwarantowane” (DRG 382, 2003, s. 16). Dzisiaj bardziej, niż kiedykolwiek musi być przejrzysta nasza chrześcijańska tożsamość, i w przypadku osób konsekrowanych, nasze powołanie bycia „żywą pamięcią sposobu bycia i działania Jezusa posłusznego, ubogiego i czystego” (VC, 22).

Dla nas, członków Rodziny Salezjańskiej, pasja w „da mihi animas, cetera tolle” przechodzi koniecznie poprzez kontemplację Chrystusa. To pociąga za sobą potrzebę bardziej dogłębnego poznania Go, bardziej intensywnego umiłowania Go, bardziej radykalnego naśladowania Go. Poznanie Go powinno być, jak dla św. Pawła, najbardziej znakomitą wiedzą (por. *Konst. SDB* 34).

Nie przypadkowo ikona chrystologiczna, która najlepiej przedstawia postać salezjanina, jest ta Dobrego Pasterza, tak jak kontemlował Go Ksiądz Bosko, który znalazł w Nim podstawowe elementy swojej misji, streszczonej w jego duszpasterskiej miłości, aż do krańcowego punktu, oddania życia za swoich.

W Jezusie eucharystycznym Ksiądz Bosko odkrywa niewypowiedziane misterium miłości. W Nim Ksiądz Bosko widzi Zbawiciela, który niesie zbawienie. W Jezusie kontempluje Mistrza i Wzór do naśladowania; widzi Przyjaciela i Towarzysza podróży. Krótko mówiąc, w Jezusie Ksiądz Bosko kontempluje Dobrego Pasterza, gotowego oddać własne życie dla dobra swojego stada. Stąd wypływa Jego gorliwość do głoszenia kazań, uzdrawiania i zbawiania.

5. Przyjąć apostołską pasję „da mihi animas”

Powrócić do Księdza Bosko i powrócić do młodzieży, stanowi korzenie oraz horyzont salezjańskiej tożsamości i misji. Ksiądz Bosko był przede wszystkim apostołem i całe jego życie było określo-

ne przez konieczność zbawienia najbiedniejszej i najbardziej potrzebującej młodzieży. Ksiądz Bosko był człowiekiem jednej tylko pasji.

Ten apostołski poryw, który prowadzi nas do oddania wszystkich naszych sił dla młodzieży, dzisiaj jest nazwany „duszpasterską miłością”. Ona jest może najbardziej wiernym wyrażeniem duchowego i apostołskiego programu, którym Ksiądz Bosko żył i przekazał nam w motto „da mihi animas, cetera tolle” (por. *Konst. SDB* 4). Jesteśmy przekonani, że wybrane i przeżyte motto przez Księdza Bosko przedstawia dla nas wszystkich syntezę naszej salezjańskiej duchowości, mistyki i ascetyki.

Taki poryw skupia całą siłę jego miłości, całego jego miłosierdzia, całej jego pasji dla dusz młodzieży. Dla Księdza Bosko pracować dla zbawienia dusz było najbardziej świętym spośród jego dzieł. To było skutkiem jego bycia kapłanem. Dlatego stał się kapłanem i w swoim życiu nie chciał być kimś innym niż kapłanem.

W programie życia Księdza Bosko znajdujemy uzasadnienie i metodę, aby z odwagą i jasnością stawiać czoło obecnym wyzwaniom kulturowym, ponieważ „da mihi animas” stawia w centrum naszego życia poczucie ojcostwa Boga, bogactwa śmierci i zmartwychwstania Chrystusa, siłę Ducha oraz zachęca równocześnie do poznawania i zażywania przez młodzież tej mocy, w taki sposób, ażeby miała ona obecnie szczęśliwe życie i aby miała cieszyć się wiecznym zbawieniem.

Dlatego jest absolutnie niezbędne rozgrzać serce, rozpoczynając od Chrystusa i Księdza Bosko. Nie odnosi się przelotnego entuzjazmu, ale do zobowiązania nawracania, spotkania z Panem, pozwalając, ażeby On przemawiał do naszego serca i wspierał nas w odnajdywaniu w Nim lepszych sił. Właściwie chodzi o to, aby uczynić tak, ażeby Pan Jezus przenikał nasze istnienie i obdarzał nas radością i zachwytem, utwierdzał nasze przekonania, pobudzał nas do kroczenia w dowód wierności przymierzu, układając nasze życie osobiste, wspólnotowe i instytucjonalne według wartości Ewangelii i charyzmatu Księdza Bosko.

6. Odczuwać konieczność ewangelizowania

Powrócić do Księdza Bosko, znaczy również spojrzeć na początki. Otóż nie możemy zapomnieć, że Zgromadzenie Salezjańskie „w swoim początku było zwyczajnym katechizmem”. Jak nasz założyciel i ojciec, my jesteśmy wezwani do bycia „wychowawcami wiary” i jak on musimy kroczyć z młodzieżą, aby poprowadzić ją na spotkanie ze Zmartwychwstałym Panem. Przeto ewangelizacja stanowi centrum naszej misji i dzisiaj, tak jak nigdy, musimy poczuć konieczność uprzywilejowania ewangelizacyjnej obecności wśród młodzieży.

Misja salezjańska dokonuje się wewnątrz misji Kościoła, którego fundamentalne zaangażowanie polega dokładnie na realizacji głoszenia i przekazywania Ewangelii. Głoszenie Ewangelii nie jest działalnością możliwą wśród innych aktywności duszpasterskich Kościoła. Ono jest jego misją. Kościół istnieje, aby ewangelizować i ewangelizacja stanowi jego najgłębszą tożsamość.

Ewangelizacja jest dzisiaj konieczna dla Kościoła, nie dlatego, że społeczeństwo, szczególnie w Europie, jest mocno zsekularyzowane – to czyni po prostu bardziej usilne nasze zaangażowanie -, lecz dlatego, że jest jego zasadniczą misją. Kościół przedstawia dziś taką konieczność jako nową ewangelizację, przekształcając ją w ten sposób w autentyczny program duszpasterski na trzecie tysiąclecie. Chodzi o to, aby głosić osobę Jezusa i Jego postać w pełni ludzkiej egzystencji i tak doprowadzać młodzież do przyłgnięcia do Niego i stania się Jego uczniami.

Fakt, że należy być uważnymi na nowe konteksty społeczno-kulturowe, znaki czasu, wyzwania, które pochodzą ze świata i od młodzieży, zamiast być powodem do nie ewangelizowania, dodaje nam bodźca do nadania więcej jakości naszej działalności ewangelizacyjnej. Globalizacja, sekularyzm, pluralizm, relatywizm naznaczają scenę, w której musi dzisiaj rozlegać się Dobra Nowina, która daje człowiekowi światło i nadzieję.

Nowa ewangelizacja zakłada i wymaga nowych ewangelizatorów, pełnych entuzjazmu, radości i wiarygodności świadectwa, odwżnych w głoszeniu, ufnych współczesnemu człowiekowi, pokornych

i uczynnych, dialogujących, otwartych na pluralizm, posługujących się językiem, który wyrazi Ewangelię w kategoriach współczesnej kultury. Należy przedstawić wiarę jako przyłgnięcie do Osoby i Jego orędzia. Stąd bierze początek imperatyw bycia pierwszymi my sami ewangelizowanymi.

Konieczność ewangelizacji zakłada przede wszystkim poważne duchowe i duszpasterskie zaangażowanie. Bez niego ewangelizowanie staje się prozelityzmem a nie tworzeniem prawdziwej wspólnoty wierzących, zjednoczonych przez wiarę w osobę Jezusa, którzy działają z mocą miłości bliźniego i umieją świadczyć życiem to, co wyznają ustami i sercem.

Przyszł moment ażeby przestąpić próg nieśmiałości i z przekonaniem głosić radość i odwagę Jezusa i Jego Ewangelię, jako największy dar, który Ojciec dał nam, i który my możemy ofiarować wszystkim.

Jako Rodzina Salezjańska, my wychowując, ewangelizujemy. Nie jakiegokolwiek ewangelizowanie wychowuje i nie jakiegokolwiek wychowanie ewangelizuje, właśnie dlatego wychowywać i ewangelizować stanowią dwa odrębne działania, z właściwymi sobie celami i metodami. Podczas gdy pierwsze umieszczone jest w zakresie kultury, drugie ulokowane jest w tym wiary, lecz obydwie działają w jedności podmiotu do którego są skierowane, obydwie mają jako adresata osobę, obydwie poszukują jej wzrostu i rozwoju. Przeto, aby uformować „uczciwych obywateli i dobrych chrześcijan” nasze działanie musi nierozzerwalnie połączyć wychowanie i ewangelizowanie.

7. Pod matczynym przewodnictwem Maryi

Powrócić do Księdza Bosko koniecznie do odkrycia roli, jaką zagrała Maryja w jego życiu. Jeśli jego życie obraca się wokół Boga, możemy powiedzieć, że krąży również wokół Maryi. Matka Boża była stale obecna na jego drodze. Ona była jego mistrzynią i przewodniczką w poszukiwaniu i wypełnianiu woli Bożej.

Wiemy, że od dziecka Mama Małgorzata poświęciła go Matce Bożej i następnie uczy go, aby modlił się do Niej trzy razy dziennie;

Najświętsza Maryja Panna stopniowo staje się dla niego życiowym doświadczeniem, prawdziwą matką, która towarzyszy mu wszędzie. W śnie z 9 roku życia Jezus oddaje Ją jemu jako Mistrzynię, która poprowadzi go w misji, którą jemu powierzył. On był całkowicie przekonany, że Maryja prowadziła go, twierdząc że „Ona jest założycielką naszego dzieła i Ona jest tą, która go podtrzymuje”. Jeśli jest prawdą, że Ksiądz Bosko był świętym Maryi Wspomożycielki, zarówno jest prawdą, że Maryja Wspomożycielka jest „Najświętszą Maryją Panną Księdza Bosko”.

Jej powierzam wszystkich i każdego z was, nasze Zgromadzenie, całość Rodziny Salezjańskiej, naszych współpracowników, młodzież całego świata. Ona będzie kontynuowała prowadzić nas w następnych 150 latach i będzie wspierała nas w ponownym pisaniu tej wspaniałej historii, którą dzisiaj świętujemy.

Valdocco, 19 grudnia 2009 roku.

Don Pascual Chávez V, SDB
Ksiądz Pascual Chávez Villanueva
Przełożony Generalny

5.2. Orędzie Księdza Generala do młodzieży Salezjańskiego Ruchu Młodzieżowego

*Zostaje przytoczony tekst Orędzia, które Ksiądz General, Ks. Pascual Chávez Villanueva, przesłał do młodzieży Salezjańskiego Ruchu Młodzieżowego (MGS), z okazji Uroczystości Księdza Bosko w dniu 31 stycznia 2010 r. Orędzie, które jako tytuł nosi **CHCEMY UJRZEĆ JEZUSA**, odwołuje się do Wiązanki 2010 r., z celem tak wyrażonym przez samego Księdza Generala: «poprzez to orędzie, w formie dialogu między wami i mną, ofiaruję wam Ewangelię i pragnę pokazać wam Jezusa, abyście także i wy mogli stać się Jego uczniami, świadkami i apostołami».*

«CHCEMY UJRZEĆ JEZUSA»***Przesłanie Przełożonego Generalnego do MGS***

Na stulecie śmierci księdza Michała Rua

Droga Młodzieży

oto znów spotykam się z wami z okazji uroczystości Księdza Bosko, „ojca i przyjaciela młodzieży”. Żałuję, że w tym roku nasze spotkanie, będzie możliwe jedynie wirtualnie, co nie znaczy, że będzie mniej naturalne i szczerze, a zbiega się ono z początkiem setnej rocznicy śmierci Księdza Rua, pierwszego następcy Księdza Bosko i, bez wątpienia, jego najwierniejszego i najlepszego ucznia.

Jest to, w istocie, jeden z głównych powodów wyboru tematu Wiązanki, zaproponowanej całej Rodzinie Salezjańskiej na rok 2010: *„Za wzorem Księdza Rua, jako autentyczni uczniowie i pełni pasji apostołowie, niesiemy młodzieży Ewangelię”*.

Otóż, ja chcę być pierwszym, który przyjmuje duchowy i duszpasterski program Wiązanki i poprzez to orędzie, w formie dialogu między wami a mną, dać wam Ewangelię, pragnąc pokazać wam Jezusa, abyście także i wy mogli stać się Jego uczniami, świadkami i apostołami.

Często, kiedy spotykam się z wami, dostrzegam w was wielkie pragnienie odkrywania Jezusa. Być może, nie potraficie jasno tego wyrazić, ja jednak pochwalam wasze gorące pragnienie, to, które żyje w waszym sercu. Biorę was za rękę i prowadzę do mojego Mistrza, mojego Pana i Boga.

«Księżę Pascual, chcemy zobaczyć Jezusa!»

Jeśli naprawdę tego pragniecie, to musicie mieć sprawne nogi i czujny słuch, ponieważ Jezus wędruje i nie zatrzymuje się nigdy! Aby Go znaleźć musicie posłuchać śpiewu ziarenek piasku

unoszonych przez Jego stopy. Kiedy On przechodzi, wszystko staje się nowym a Jego wędrowanie nigdy się nie kończy.

Zawsze jest o krok w przódzie, a Jego słowo jest tak, jak On, bezustannie w ruchu, zdolne dać wszystko bez ograniczeń, we wszystkim dać poznać siebie samego. Upłynęło dwa tysiące lat, lecz wydaje się, że On dopiero, co przeszedł. Drży jeszcze historia po Jego przejściu, niczym po wybuchu bomby. A świat nie jest już taki, jaki był wcześniej. Nikt, nigdy nie mówił o Bogu tak, jak ten Człowiek, nikt nas nie kochał tak, jak On, nikt tak jak On nie ofiarował się całkowicie, aż do unicestwienia. Nikt, tak jak On, nie rozkazał wicherowi i morzu, złym duchom, które nękają i niszczą w człowieku jego lepszą ludzką stronę, nikt, tak jak On, nie pokonał śmierć i nie zwyciężył grzechu. Jest odmienny od wszystkich innych.

Z tego powodu wielu Go nienawidzi, tak jak nienawidzi się tych, którzy nie dostosowali się do powszechnego sposobu myślenia.

«Ja nie mam miejsca do spania, kiedy zapada już mrok. Nie mam ukrycia, jeśli ktoś mnie szuka. Lisy mają swoje nory, ptaki swoje gniazda; ja żyję bez osłony, wśród niebezpieczeństw i zagrożeń. Kto pragnie zrobić karierę stosując te metody, co zawsze, u mnie nie znajdzie tego, czego poszukuje».

«Tym, których spotyka, mówi: «Przyszła pora przemiany!».
«Bóg jest tutaj pośród was, a nikt i nic Go nie powstrzyma».

«On jest tym, którego szukamy. Idź, zanieś mu nasze zapytanie»

Nie ma takiej potrzeby. On wie, czego chcecie. Na brzegach jeziora ludzie Go otaczają i pytają: «Jakie jest Twoje przesłanie?». Jezus spogląda na rybaków, którzy zarzucają sieci. Jego odpowiedź jest bardzo odmienna od tej, na jaką oczekiwali. Nie zwołuje wiecu, ani konferencji, lecz mówi: «Chodźcie! Dlaczego kontynuujecie łowienie? Ratujcie raczej tych, którzy toną, mężczyzn i kobiety, którzy mają

tyle trudności! Potrzebuję was! Chcę was uczynić rybakami ludzi».

I oni pozostawiają sieci, łódź, rodziców, żony i dzieci. Idą z Nim. Jezus mówi: «Chcecie naprawdę wiedzieć, kim jestem? Chodźcie ze mną, a będziecie mieli odpowiedź!». Trzeba odwagi, aby iść pod prąd. Niewygodnie jest porzucić rozleniwiony spokój, ciągle takich samych dni i rozpocząć nową drogę.

Pewnego dnia, jakiś młodzieniec, taki jak wy, idzie, aby szukać Jezusa i pyta Go: «Mistrzu, co mam czynić, aby być takim, jakim chce mnie Bóg? Powiedz mi, jaki jest sekret tego szczęścia!».

Jezus odpowiada: «Znasz przykazania Boże: Nie zabijaj. Nie cudzołóż. Nie kradnij. Nie mów fałszywego świadectwa. Czcij ojca swego i matkę swoją».

«Mistrzu – odpowiada młodzieniec – wszystkiego tego przestrzegałem ściśle od mojej młodości». Jezus spojrział na niego z miłością i powiedział mu: «Jednego ci tylko brakuje, aby osiągnąć cel: wróć do domu, sprzedaj wszystko, co masz i rozdaj to ubogim. Potem przyjdź i chodź za Mną!». Lecz młodzieniec spochmurniał i odszedł.

Naśladować Jezusa nie oznacza powziąć „jakąś” decyzję. Znaczy powziąć „tę” decyzję. Znaczy zaryzykować wszystko, stawiając tylko na jedną kartę. Znaczy przyjąć jako własną tę decyzję, którą On podjął w stosunku do nas: «Zapewniam was, że nie ma większej miłości od tej: ofiarować życie za swoich przyjaciół».

I, aby uczynić to wszystko bardziej zrozumiałym i konkretnym, Jezus objaśnienia to poprzez dwie przypowieści: «Królestwo niebieskie podobne jest do skarbu, ukrytego w roli. Znalazł go pewien człowiek i ukrył ponownie. Z radości poszedł, sprzedał wszystko, co miał, i kupił tę rolę. Dalej, podobne jest królestwo niebieskie do kupca, poszukującego pięknych pereł. Gdy znalazł jedną drogocenną perłę, poszedł, sprzedał wszystko, co miał, i kupił ją».

Jezus posuwa się, aż do paradoksu: w innej przypowieści pochwała zarządcę niewiernego i nieuczciwego, winnego dokonania fałszywego czynu publicznego, oszustwa, defraudacji i korupcji. Tylko po to, aby zwrócić uwagę, że ten człowiek zabiega, aby zapewnić sobie przyszłość: jest przewidujący. Jest nieuczciwy, lecz konsekwentnie podąża w konkretnym kierunku: bez skrupułów dąży do osiągnięcia własnej korzyści.

Droga Młodzieży, Przyjaciele moi i Księdza Bosko, nie możecie żyć, nie wiedząc o tym, co naprawdę ma znaczenie, nie wiedząc, jaki jest sens życia. Gdyż życie jest tym wszystkim, co macie. Jedyną pewną kartą, na którą możecie postawić, ryzykując wszystko, jest właśnie On, Jezus.

**«Ale, Księżę Pascual, Królestwo Boże nie jest dla nas.
Jest ono czymś zbyt wzniosłym i trudnym»**

Jeśli Jezus kocha cię i woła, możesz powstać, możesz poruszać się! Możesz zmienić kierunek, rozpocząć nową drogę. Wystarczy wiedzieć, czuć i chcieć być kochanym przez Niego. Wystarczy zmienić swoje przyzwyczajenia, przemyśleć przekonania. W ten sposób uczynili pierwsi apostołowie: każdy z osobna wezwany po imieniu, bezzwłocznie poszli za Nim.

W życiu każdego człowieka jest pewien dzień, godzina, która pozostawia niezapomniane wspomnienie. Jest to chwila, w której wydarza się coś nowego, chwila, w której życie zmienia się zupełnie. «Było około czwartej po południu, wspomina Jan, kiedy spotkali Jezusa». Bóg – i Pismo Święte daje nam wiele świadectw – dokonuje swoich wyborów bez zważania na cenzus, uzdolnienia lub cechy osobowe; a raczej, często, wybiera paradoksalnie najsłabszych, ubogich, niewykształconych z tego świata. Niekiedy powołuje On w sposób gwałtowny: jak jest w przypadku Pawła, powalonego na ziemię w drodze do Damaszku. Często, w przeciwieństwie do tego, czyni to w zwyczajnej i przekonującej formie. Takiego rodzaju było zaproszenie skierowane do dwóch uczniów Jana Chrzciciela.

Wielokrotnie Bóg, aby powołać kogoś, korzysta z ludzkiego pośrednictwa: Jan Chrzciciel dla Andrzeja i Jana, Andrzej dla swojego brata Szymona, Filip dla Natanaela. Tak było wtedy...! A dzisiaj? Dziś posługuje się mną, aby powołać Ciebie! Chodź! Zapraszam cię, abys Go poznał!

To prawda, że nie było łatwo uczniom zrozumieć „logikę” ich Mistrza, lecz w końcu zdali sobie sprawę z tego, że poza Nim nie znalazłby słów pozwalających zrozumieć i dać siłę dla osiągnięcia tej pełni życia, jaką ukazał im Jezus.

I nie tylko oni. Zacheusz, celnik, tzn. poborca podatków, był urzędnikiem celnym, który pobierał opłaty dla rzymian. W oczach ludzi, był „kolaborantem”, zdrajcą, pogardzanym i znieawidzonym przez „prawdziwych” żydów. Właśnie ten Zacheusz, zdrajca i człowiek nieuczciwy, usłyszał, że Jezus wchodzi do Jerycha. Słyszał, co mówiono o tym człowieku. Poczul więc silny, wewnętrzny zachwyt: chciałby poznać, albo przynajmniej zobaczyć Jezusa. Zostawia ławę celną i biegnie tam, gdzie tłum ludzi tłoczy się wokół Mistrza. Jest zbyt wiele ludzi a on, niskiego wzrostu, nawet podskakując, nie mógł właściwie nic zobaczyć. Wówczas biegnie bardziej do przodu i wspina się na drzewo. Bogaty, możny i oczywiście znieawidzony Zacheusz usadawia się wśród gałęzi sykomory. To jego wielkie pragnienie spowodowało utratę wszelkiej godności i ośmieszyło go w oczach ludzi. Wszyscy śmieją się z niego i nawet Jezus musiał się uśmiechnąć, lecz następnie wglądając w głębię jego serca, mówi do niego: «Zacheuszu, zejdź, ponieważ dziś muszę zatrzymać się w twoim domu». Zacheusz schodzi i biegnie do domu.

Zwierzchnicy religijni Jerycha i konserwatywni żydzi są zdeustowani, źli i zaskoczeni. Wszyscy szemrają i mówią: «Do grzesznika poszedł w gościnę!». Są obrażeni i sprawiają wrażenie, że nic nie rozumieją. Wszystko na opak: Mesjasz w domu grzeszników! Ale Jezus zawsze tak robi. Burzy nasz egoistyczny i zakłamaną świat, wstrząsa nim i nie zważa na ustanowiony porządek. Obala ustalone wartości, ażeby umieścić na ich miejscu całkowicie nowy porządek społeczny.

Jezus jest w domu Zacheusza i nie mówi mu, aby zostawił żonę, sprzedał dom, rozdał dobytek ubogim i poszedł za nim. Mówi mu tylko: «Dziś zatrzymam się u ciebie».

Jezus powołuje w dwojaki sposób. Bogatemu młodzieńcowi mówi: «Idź, sprzedaj wszystko, co masz i chodź za mną. Nie bierz ze sobą bagaży, nie będą ci potrzebne, ponieważ Ja zatroszczę się o ciebie. Ja będę twoim Dobrem». Natomiast do Zacheusza mówi: «Dziś muszę zatrzymać się w twoim domu». To drugie powołanie nie jest łatwiejsze od pierwszego. Zacheuszowi pokrzyżowało całe jego życie.

Kiedy Jezus mówi, że chce zamieszkać z nami i my przyjmujemy

Go do naszego domu, wtedy wiele rzeczy przemieni się w nas i nasz tryb życia radykalnie się zmieni. Kiedy do naszego życia przyjmemy Jezusa, to On wyswobodzi nas od tego wszystkiego, co nie jest z Boga.

Tylko jedna rzecz ma znaczenie: przyjąć Go! I dlatego trzeba być przygotowanymi i czujnymi: w chwili, w której usłyszysz Jego wezwanie, masz możliwość stania się wolną osobą, zdolną do zadysponowania sobą, aby ofiarować swoje życie na służbę Jego i bliźnich.

«Wierzysz zatem naprawdę, że Bóg nas potrzebuje?»

Przede wszystkim Jezus potrzebował ludzi wokół siebie: dwunastu przyjaciół, wspólnotę, naród. Następnie dokonuje czegoś więcej: przedstawia siebie i Kościół jako winorośl: «Ja jestem prawdziwym krzewem winnym. Trwajcie we Mnie, a Ja będę trwał w was. Podobnie jak latorośl nie może przynosić owocu sama z siebie – jeśli nie trwa w winnym krzewie – tak samo i wy, jeżeli we Mnie trwać nie będziecie. Ja jestem krzewem winnym, wy – latoroślami. Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity, ponieważ beze Mnie nic nie możecie uczynić».

W jego przyjaciółkach płynie ta sama krew. Stwierdza: «Ja jestem w was i wy jesteście we mnie». «A to jest znak, aby się rozpoznać: Eucharystia. Jesteśmy tym samym ciałem. W nas płynie ta sama krew. Teraz jesteście moimi rękoma, moimi nogami i moim sercem».

Po ukrzyżowaniu Go, jego nieprzyjaciele uważali: wyeliminowaliśmy Go! Raz na zawsze położyliśmy kamień na Jezusie z Nazaretu. Lecz nie można zabronić wzejść słońcu. Nie można zabronić być żywym Temu, który może pokonać śmierć. Nie można zabronić uczestniczenia w Życiu Temu, który jest źródłem Życia. Nie istnieje nic bardziej żyjącego od Boga. I tamtego ostatniego wieczoru, w Eucharystii, Jezus mówi: «Teraz jesteście mną!». Jezus żyje w nas!

Droga Młodzieży, wy możecie być geniuszami, organizatorami, wynalazcami, sławnymi ludźmi, mężczyznami i kobietami sukcesu... Lecz to wszystko jest niczym, wobec możliwości bycia narzędziem w rękach Boga.

Nie możecie prowadzić życia bezużytecznego, które z każdym dniem coraz bardziej jałowuje. Przeciwnie, możecie przynosić owoce. To jest wasza odpowiedzialność: «Ojciec mój jest tym, który uprawia – wyjaśnia Jezus – Każdą latorośl, która we Mnie nie przynosi owocu, odcina, a każdą, która przynosi owoc, oczyszcza, aby przynosiła owoc obfitszy. Wy już jesteście czyści dzięki Słowu, które wam przekazałem».

Możecie być ustami, poprzez które Bóg kontynuuje przemawiać do ludzi, narzędziami, aby ogłaszać prawdziwą wolność. Możecie być oczyma, które potrafią zobaczyć w mrokach świata, aby następnie wskazać innym obecność Boga i Jego Królestwa. Możecie być uszami, które pośród zgiełku i muzyki *iPod* potrafią usłyszeć to, co wydaje się już niesłyszalne: głos płaczącego, wzywającego pomocy, wołającego o szacunek i godność. A także proszącego o sprawiedliwość i chleb. Możecie być rękami i nogami, aby wyjść naprzeciw innym, by ich podnieść i postawić na nogi w imieniu Jezusa. Wówczas odkryjecie, że otrzymaliście o wiele więcej, niż potrafiliście dać. To jest sekretem szczęścia. «Szczęście znajduje się gdzie indziej, tam gdzie się nie domyślacie, mówi Jezus. Jedyne z Bogiem można zbudować szczęście».

Oznajmiła to już młoda żydowska dziewczyna z Nazaretu, Jego matka, zanim On się urodził: «Zaśpiewam moją najpiękniejszą pieśń dla mojego Boga, gdyż On jest potężny. Wielkie rzeczy uczynił mi Wszzechmocny, a Jego imię jest święte. Jego miłosierdzie pozostanie na zawsze z tymi wszystkimi, którzy Mu służą. Okazał moc swego ramienia, zniweczył pyszniących się i ich zamysły. Strącił władców z tronu i podźwignął z ziemi uciśnionych. Ubogich obdarzył dobrami, a bogatych z niczym odprawił».

Bóg jest po stronie pokonanych, ubogich, znękanych, niewinnych i łagodnych. «Ubodzy są szczęśliwi, radośni, błogosławieni, w pokoju, w zgodności z samymi sobą, ze światem i z Bogiem albowiem mają ręce i serce otwarte, aby przyjąć dary Boże i pokładać ufność w Jego mocy. Błogosławieni ci, którzy mają czyste serce, które nie zna egoizmu, i nie kręci się wokół samego siebie, lecz patrzy na Boga. Błogosławieni ci, którzy budują pokój i walczą o sprawiedliwość».

«Wy jesteście solą ziemi, dlatego możecie powstrzymać zepsucie

tego świata. Musicie być płonącymi pochodniami, gdyż jest nadal zbyt wiele ciemności na tym świecie. Jesteście proszeni nie tylko o to, aby nieść światło. Wy musicie być światłem! Wy musicie być płomieniem i aby dać światło, musicie wyniszczyć samych siebie, tak jak pień, który płonie».

Jesteście błogosławieni, jeśli postanawiacie iść z Jezusem, kiedy zgodzacie się na ryzyko, aby przemienić w czyny wasze marzenia; lecz przede wszystkim będziecie szczęśliwi, jeżeli będziecie trwać w Nim a nie tylko będziecie z Nim. Wolni, aby przynosić plon, czyli widzialne wyniki konkretnej miłości, bazującej na prawdzie, poświęceniu, a jeśli konieczne, to i na całkowitej ofercie z życia.

Ostatniego wieczoru, Jezus wstał od wieczerzy i złożył szaty. A wzięwszy prześcieradło nim się przepasał. Potem nalał wody do misy. I zaczął umywać uczniom nogi i ocierać prześcieradłem, którym był przepasany, tak, jak to robili niewolnicy. Zaraz potem Jezus powiedział: «To, co ja wam uczyniłem, czyńcie to i wy jedni drugim».

Formujcie lud z osób, które się kochają, ażeby patrząc na was, zaczęli wierzyć w Boga.

My jesteśmy nowym ludem. Jesteśmy Bożą Rodziną, my jesteśmy prawdziwą latoroślą, którą Ojciec pielęgnuje z miłością. Otrzymujemy limfę Ducha Świętego od Jezusa i jesteśmy winoroślami, które przynoszą plon... My nazywamy się Benedykt z Norci, Franciszek z Asyżu, Dominik Guzman, Ignacy Loyola, Teresa od Jezusa, Franciszek Salezy, Ksiądz Bosko, Matka Mazzarello, Ksiądz Rua, Dominik Savio, Laura Vicuña, Biskup Versiglia, Kalikst Caravario, Józef Calasanz, Józef Kowalski, Zefiryń Namuncurá, Młodzi Męczennicy z Oratorium z Poznania, Piergiorgio Frassati, Matka Teresa z Kalkuty, Damian de Veuster, Józef Quadrio, Nino Baglieri... My... Jest nas wielu. Jesteśmy Rodziną, która każdego dnia przyjmuje Słowo. Jesteśmy winną latoroślą, która każdego dnia ofiaruje owoce Ducha Świętego.

Przeto chodźcie z podniesioną głową. Wasze życie jest w waszych rękach. Miejcie pełną świadomość waszego życia. Stójcie twardo na nogach, choćby sami, naprzeciw tłumowi. Możecie pochylić się tylko przed Bogiem i aby podnieść tych, którzy upadli. Kochajcie Boga z całego serca i osoby, które żyją przy was tak, jak samych siebie.

Kazanie na Górze Jezus zakończył tymi słowami: «Każdego, więc, kto tych słów moich słucha i wypełnia je, można porównać z człowiekiem roztropnym, który dom swój zbudował na skale. Spadł deszcz, wezbrały potoki, zerwały się wichry i uderzyły w ten dom. On jednak nie runął, bo na skale był utwierdzony. Kto jednak tych słów moich słucha, a nie wypełnia ich, można porównać z człowiekiem nierozsądnym, który dom swój zbudował na piasku. Spadł deszcz, wezbrały potoki, zerwały się wichry i rzuciły się na ten dom. I runął, a upadek jego był wielki».

Zważajcie dobrze na samych siebie: budujcie wasze życie na skale albo będziecie zniszczeni.

«Księżę Pascual, czy Jezus domaga się tego wszystkiego od nas?»

To bardzo łatwo służyć Bogu. Bóg nie jest ciemniejszą. Bóg rozmawia z wami, jak ojciec i przyjaciel.

«Nie wyście mnie wybrali, lecz ja was wybrałem i uczyniłem moimi przyjaciółmi. W ten sposób wasza praca będzie wzrastać i przynosić owoce, które będą trwały wiecznie. Jeżeli pójdziecie drogą, którą wam wskażę – mówi Jezus – zobaczycie, że pięknie jest przynależeć do Boga i że ciężar, którego domaga się od nas wiara, abyśmy go nieśli, nie jest uciążliwy».

Musicie nabrać sił, podnieść się, musicie czuć się osobami wolnymi. Moje przesłanie jest zaproszeniem do świętowania. Wasze życie jest stworzone do świętowania, i my wszyscy idziemy, aby świętować. Przyszłość to radosne świętowanie przyjaciół, i Bóg będzie świętował z nami.

Jezus mówi, że Jego słowo jest zasiane w nas, jak na polu, lecz ludzkie serce jest glebą niełatwą i złożoną, udreńczoną przez nieczułość i zduszoną przez cierniste zarośla.

Wy jednak jesteście polem. Jeżeli posłuchacie Słowo, będziecie mogli znaleźć coś drogiego.

Po pierwsze, przede wszystkim możecie odkryć samych siebie i wtedy znajdziecie w sobie Boga. «Nie musicie obawiać się Boga, ale też nie powinniście czynić nic bez Niego».

On zna nas bardzo dobrze, dokładnie takimi, jakimi jesteśmy. Zna

osobliwy świat ciemności i światła, który jest w nas; zna lepiej, niż my sami tę tajemniczą złożoność, jaką jesteśmy.

Wie, do czego jesteśmy zdolni. Niektórzy mogą być rozczarowani, bo mieli pewne zamiary względem nas i mieli dla nas plany, wymarzone. Natomiast Bóg nie czuje się nigdy zawiedziony. Gdyż tym, którego On kocha, jestem ja, taki, jakim jestem obecnie...!

Bóg nie żyje w przyszłości, ani w przeszłości, lecz żyje w teraźniejszości. On jest obecny i widzi mnie w mojej obecnej rzeczywistości. Także przyjaciele Jezusa myśleli, że musieliby być wielkimi i wpływowymi, aby realizować Królestwo Boże; On natomiast mówi: «Aby być przydatnymi Bogu trzeba, abyście byli prostymi jak dziecko». Dziecko jest istotą, która ma jeszcze przed sobą swoją przyszłość. Dziecko żyje marzeniami i jest ufne.

Idźcie prosto z podniesionym czołem. Przyszłość jest przed wami i warto iść jej naprzeciw. Dzieci są bezsilne: to, czego im najbardziej brakuje, to przede wszystkim siła. Jednakże mają ufność. I kiedy wszystko jest w porządku wiedzą, że są kochane.

Mają przed sobą przyszłość. Macie wiele do powiedzenia w waszym życiu i poprzez wasze życie. Słowa pocieszenia, wyzwalające, słowa nadziei, otwarte ku przyszłości. Miejcie odwagę wypowiadać je. Miejcie odwagę bycia tymi, kim jesteście i bądźcie w sposób całkowity: osobami autentycznymi, wolnymi, które zostały powołane. Nie bójcie się! Idźcie odważnie na drugi brzeg.

Ten ocean niebezpieczeństw i zagrożeń jest naprawdę bardzo wielki, a nasza łódź jest nieduża i słaba. Lecz w naszej łodzi mamy Jezusa, Syna Bożego. Co może budzić w nas trwogę?

Droga młodzieży, kocham was i przyjąłem waszą prośbę, aby pokazać wam Jezusa. Zaprowadziłem was do Niego i mogliście Go ujrzeć. Mam nadzieję, że teraz będziecie mogli wyznać, jak uczniowie Jana Chrzciciela: «Znaleźliśmy Chrystusa», i starajcie się, aby zaprowadzić innych do Jezusa.

Kończę, pozostawiając wam modlitwę Kardynała Newmana. Uczynicie ją waszą osobistą i zróbcie z niej program waszego życia.

W RĘCE TWOJE

W ręce Twoje, Panie, oddaję się całkowicie.
Stworzyłeś mnie dla Siebie.
Nie chcę dłużej myśleć o sobie,
lecz jedynie iść za Tobą.

Panie, co chcesz, abym czynił?
Pozwól mi iść razem z Tobą tą samą drogą,
czy w radości, czy w udręce,
chcę Ci stale towarzyszyć.

Składam Ci w ofierze pragnienia, przyjemności,
zamiary, myśli i słabości,
które mnie trzymają daleko od Ciebie
i naginają wciąż ku sobie samemu.

Zrób ze mną, co Ty sam chcesz!
Nie targuję się z Tobą.
Nie chcę naprzód wiedzieć,
jakie są Twoje względem mnie zamiary,
chcę być tym, czym Ty chcesz, żebym był.

Nie mówię: „Będę podążał za Tobą, dokądkolwiek Ty pójdziesz!”
gdyż jestem słaby,
lecz cały poświęcam się Tobie, abyś Ty mnie prowadził.
Chcę iść za Tobą w ciemności,
nie proszę Cię o więcej, jak tylko o niezbędną siłę.

Panie, spraw, abym każdą sprawę przedstawiał Tobie,
i we wszystkich moich decyzjach,
zabiegał o to, co się Tobie podoba,
i o Twoje błogosławieństwo
dla wszystkich moich czynów.

Tak jak zegar słoneczny nie wskazuje godziny
jeśli nie ma słońca,
tak też ja chcę być kierowany przez Ciebie:
zechciej Ty prowadzić mnie i posłużyć się mną.
Panie Jezu, niech tak się stanie!

(Kard. J.H. NEWMAN)

Z wyrazami serdeczności i wielkim szacunkiem.
Rzym, 31 stycznia 2010
Don Pascual Chávez V., SDB
Przełożony Generalny

5.3. Nowi Inspektorzy

Zostają przytoczone (w kolejności alfabetycznej) niektóre dane Inspektorów mianowanych przez Księdza Generała z jego Radą, w trackie sesji plenarnej grudnia 2009 – stycznia 2010.

1. **CHMIELEWSKI Marek**, *Przełożony Inspektorii w PILE (Polska)*

Do prowadzenia Inspektorii „Św. Wojciecha” w Pile, Polska (PLN), został mianowany ks. Marek Chmielewski. Następuje po ks. Zbigniewie Łepko.

Urodzony dnia 10 stycznia 1962 r. w Gdyni (Polska), jest salezjaninem od 22 sierpnia 1981 r., dzień pierwszej profesji zakonnej, złożonej w nowicjacie w Czerwińsku. Profes wieczysty dnia 20 sierpnia 1987 r., został wyświęcony na kapłana dnia 25 maja 1988 r.

Po święceniach kapłańskich, kontynuuje studia w Rzymie, uzyskując doktorat z Teologii Duchowości na Papieskim Uniwersytecie Salezjańskim. Powróciwszy do Polski, pracował przez kilka lat jako wykładowca w Seminarium na teologii w Łądzie; od 1998 do 2001 był też wikariuszem wspólnoty i od 2001 do 2004 dyrektorem. W 2004 r. został mianowany wikariuszem inspektorialnym i przeniósł się do domu inspektorialnego w Pile. Członek Stowarzyszenia Mi-

łośników Historii Salezjańskiej (ACSSA) i Towarzystwa Naukowego Franciszka Salezego, od 1998 r. uczestniczy w radzie redakcyjnej miesięcznika „Magazyn Salezjański Don Bosko” i w „Seminare”.

Obecnie został wezwany na urząd Inspektora.

2. *COYLE Martin, Przełożony Inspektorii w WIELKIEJ BRYTANII*

Ks. *Martin Coyle* następuje po ks. Michael Winstanley jako Przełożony Inspektorii „Św. Tomasza z Canterbury” w Wielkiej Brytanii (GBR).

Urodził się dnia 27 maja 1964 r. w Rutherglen, Lanarkshire (Wielka Brytania). Złożył pierwszą salezjańską profesję zakonną dnia 8 września 1984 r. oraz przechodząc regularną drogę salezjańskiej formacji złożył śluby wieczyste dnia 26 lipca 1991 r. i został wyświęcony na kapłana dnia 19 czerwca 1993 r.

Po święceniach, od 1993 do 2000 sprawował posługę wychowawczą i duszpasterską w domu w Bootle. Po rocznym pobycie w Cherstey, w 2001 r. przeniósł się do domu w Bolton, gdzie był Radcą i Dyrektorem szkoły. Od 1995 do 1999 był także Radcą inspektorialnym. W 2008 r. został mianowany dyrektorem domu w Bollington, który to urząd wykonywał aż do obecnej nominacji na Inspektora.

3. *CRISAFULLI Jorge, Przełożony Wizytatorii w AFRYCE ZACHODNIEJ ANGLOFONSKIEJ*

Ks. *Jorge Crisafulli* jest nowym Przełożonym Wizytatorii „Bł. Artemide Zatti” w Afryce Zachodniej Anglofońskiej (AFW).

Urodzony dnia 19 marca 1961 r. w Bahía Blanca, Argentyna, Jorge Crisafulli złożył pierwszą profesję dnia 31 stycznia 1980 r. jako członek Inspektorii w Bahía Blanca. Profes wieczysty z datą 31 stycznia 1986 r., został wyświęcony na kapłana w Bahía Blanca, dnia 5 maja 1990 r.

Po święceniach kapłańskich, pełnił posługę w Villa Regina przez trzy lata i następnie w domu w Bahía Blanca - La Piedad. W 1996 r. wyjechał, jako misjonarz do Afryki. Pracował przez wiele lat w Sunyani w Ghanie, najpierw jako pełniący obowiązki, potem od 1999 r. jako dyrektor. W 2004 r., z ustanowieniem Wizytatorii w Afryce Zachodniej Anglofońskiej, został mianowany Wikariuszem inspektorialnym,

przenosząc się do siedziby Wizytatorii w Ashaiman. Był też przez trzy lata Delegatem ds. Społecznego Przekazu i od 2007 r. Delegatem ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego.

Obecnie został wezwany do prowadzenia Wizytatorii jako Przełożony. Następuje po ks. Riccardo Castellino.

4. *GARCÍA PEÑA Faustino, Przełożony Wizytatorii w AFRYCE ZACHODNIEJ FRANKOFOŃSKIEJ*

Ks. *Faustino García Peña* jest nowym Przełożonym Wizytatorii „Matki Bożej Pokoju” w Afryce Zachodniej Frankofońskiej (AFO). Następuje po ks. Manuel Jiménez.

Urodzony dnia 10 listopada 1965 r. w Aldeanueva del Camino, Hiszpania, złożył pierwszą profesję dnia 16 sierpnia 1983 r. w nowicjacie w Mohernando. Profes wieczysty dnia 6 czerwca 1992 r., został wyświęcony na kapłana dnia 22 kwietnia 1995 r. w Madrycie.

Po święceniach, tego samego roku 1995 wyjechał do Afryki, przeznaczony do domu w Bobo-Dioulasso (Burkina Faso), gdzie od 1999 do 2002 był wikariuszem dyrektora. W 2002 r. został przeniesiony do nowicjatu w Lomé-Gbodjome (Togo), jako magister nowicjuszy i dyrektor. W 2005 r. przeszedł jako dyrektor do postnowicjatu w Lomé-Maison Don Bosco. Tam został przez trzechniecie. Potem rok czasu spędził w Rzymie-UPS, powrócił do Afryki do domu w Cotonou (Benin). Następnie w lutym 2010 r. został przeznaczony do Abidjan (Wybrzeże Kości Słoniowej), siedziba Wizytatorii. Od 2003 r. w Wizytatorii był Delegatem ds. Formacji, ds. Duszpasterstwa młodzieżowego (sektor wschodni) i ds. Przekazu społecznego.

Obecnie został wezwany do posługi Przełożonego Wizytatorii.

5. *JIMÉNEZ CASTRO Manuel, Przełożony Wizytatorii w AFRYCE TROPICALNEJ RÓWNIKOWEJ*

Następcą po ks. José Antonio Vega jako Przełożonego Wizytatorii „Matka Boża Afryki” w Afryce Tropikalnej Równikowej (ATE) został nominowany ks. *Manuel Jiménez Castro*.

Urodzony dnia 23 października w Tarifa (Cádiz), Hiszpania, jest salezjaninem od 28 września 1977 r., kiedy złożył pierwszą profesję

w Cabezo de Torres, w Inspektorii w Sevilla. Profes wieczysty z datą 21/08/1983, odbył studia teologiczne w Seville, gdzie został wyświęcony na kapłana, dnia 17 maja 1986 r.

Po kilku latach posługi kapłańskiej w Inspektorii pochodzenia (w domu w Sevilla – Wspólnota Teologii, Cádiz-Aspirantat i Sanlúcar la Mayor, jako Magister Nowicjuszy), pojechał na misje do Afryki, przeznaczony do domu w Kara (Togo), którego był dyrektorem od 1996 do 2002, następnie w domu w Lomé, jako dyrektor i proboszcz. W 2004 r. Ksiądz Generał ze swoją Radą wezwał go do pełnienia posługi Przełożonego Wizytatorii w Afryce Zachodniej Frankofońskiej (AFO).

Obecnie, zakończone sześćdziesiąt lat jako Przełożonego w AFO, Ksiądz Generał ze swoją Radą powierza mu prowadzenie w ATE.

6. *LEJA Alfred, Przełożony Inspektorii we WROCŁAWIU (Polska)*

Jako Przełożony Inspektorii „Św. Jana Bosko” z siedzibą we Wrocławiu, Polska (PLO), został mianowany ks. *Alfred LEJA*. Następnie po ks. Bolesławie Kaźmierczaku.

Urodzony dnia 6 października 1959 r. w Niemodlinie, Polska, Alfred Leja złożył pierwszą profesję jako salezjanin zakonnik dnia 22 sierpnia 1980 r. w nowicjacie w Kopcu. Podążając regularną drogą formacyjną salezjańską złożył śluby wieczyste dnia 17 czerwca 1986 r. i został wyświęcony na kapłana dnia 24 czerwca 1987 r. w Krakowie.

Po święceniach rozpoczął swoją działalność duszpasterską w Lubinie. W 1992 r. przeniesiony do domu we Wrocławiu-Najświętszego Serca Jezusowego, był szczególnie zaangażowany w duszpasterstwo z młodzieżą akademicką. Spędza rok 1998-1999 w Poznaniu, jako nauczyciel religii. Następnie, w 1999 r. przechodzi do domu w Lubinie-Najświętszego Serca Pana Jezusa, jako dyrektor szkoły i od 2002r. także jako dyrektor wspólnoty. Od 2004 r. był dyrektorem domu w Tarnowskich Górach i Radcą inspektorialnym.

Obecnie podejmuje posługę Przełożonego Inspektorii.

7. *RAMINEDI Balaraju, Przełożony Inspektorii w HYDERABAD (Indie)*

Ks. *Balaraju Raminedi* jest nowym Przełożonym Inspektorii „Św. Józefa” z siedzibą w Hyderabad, Indie (INH). Następnie po ks. Noel

Maddhichetty. Ks. Balaraju Raminedi urodził się dnia 23 kwietnia 1965 r. w Ramadurgam (dystrykt Kurnool, Andhra Pradesh, Indie) i jest salezjaninem od 24 maja 1987 r., data pierwszej profesji zakonnej złożonej w nowicjacie w Kotagiri. Profes wieczysty dnia 18 marca 1994 r., został wyświęcony na kapłana dnia 29 grudnia 1995 r w Guntur.

Po święceniach kapłańskich pracował przez dwa lata w Guntur, przechodząc następnie do domu w Kadapa, najpierw jako wikariusz i później jako dyrektor (od 2001 do 2004). Był potem dwa lata na U.P.S. w Rzymie, gdzie uzyskał Licencjat z Teologii, specjalizacja Duchowość. Powróciwszy do Inspektorii w 2006 r. został mianowany dyrektorem domu inspektorialnego. W roku 2006-2007 był także sekretarzem inspektorialnym. Od 2007 r. był Wikariuszem inspektorialnym.

Obecnie podejmuje prowadzenie Inspektorii jako jej Przełożony.

8. *SYLVAIN Ducange, Przełożony Wizytatorii w HAITI*

Ks. *Ducange Sylvaini* jest nowym Przełożonym Wizytatorii „Bł. Filipa Rinaldiego” w Haiti (*HAI*). Następuje po ks. Jacques Charles.

Urodzony dnia 6 kwietnia 1963 r. w Port-au-Prince (Haiti), *Ducange Sylvain* złożył pierwszą profesję jako zakonnik salezjanin dnia 16 sierpnia 1986 r. w nowicjacie w Jarabacoa (Rep. Dominikana). Złożył śluby wieczyste dnia 19 września 1992 r. w Bruxelles (Belgia), gdzie ukończył studia teologiczne, i został wyświęcony na kapłana w Port-au-Prince, dnia 8 lipca 1995 r.

Po święceniach sprawował posługę kolejno w domach w Croix des Missions i Carrefour-Thorland. Następnie był przez dwa lata na U.P.S. w Rzymie, aby doskonalić się naukowo. Powróciwszy do Haiti został mianowany dyrektorem domu w Carrefour – Thorland (1998-2004) i potem domu w Pétion-Ville, począwszy od 2004 r. był. Radcą Wizytatorii przez sześćościecie, był także delegatem ds. Duszpasterstwa młodzieżowego i ds. Formacji.

Obecnie został wezwany przez Księdza Generała ze swoją Radą do prowadzenia jako Przełożony Wizytatorii.

9. *VACULÍK Petr, Przełożony Inspektorii w REPUBLICE CZESKIEJ*

Do prowadzenia Inspektorii „Św. Jana Bosko” w Republice Cze-

skiej (CEP) został mianowany ks. *Petr Vaculík*, który następuje po ks. František Blaha.

Petr Vaculík urodził się dnia 3 listopada 1959 r. w Zlín (wówczas Czechosłowacja) i jest salezjaninem od 21 października 1978 r. składając pierwszą profesję zakonną w tajności z powodu reżimu komunistycznego, który ówczesnie panował w państwie. Uzyskał maturę z elektromechaniki. Po odbyciu przez dwa lata służby wojskowej rozpoczął studia teologiczne na wydziale teologicznym w Litoměřice. Dnia 8 września 1984 r., nadal w podziemiu, złożył profesję wieczystą i dnia 25 czerwca 1988 r. został wyświęcony na kapłana w Olomouc.

Po tak zwanej „aksamitnej rewolucji”, w listopadzie 1989 r., został włączony do wspólnoty w Zlín. Przez cztery lata żył we wspólnocie karmelitańskiej w Kostelní Vydří i Frýdlant nad Ostravicí. Od 1997 r. pracował w domu w Prostějov, jako proboszcz i od 2006 r. jako dyrektor wspólnoty. Od dwóch lat jest Radcą inspektorialnym.

Obecnie Ksiądz Generał ze swoją Radą wezwał go do pełnienia posługi Inspektora.

10. VANZETTA *Diego*, Przełożony Inspektorii w RECIFE (Brazylia)

Ks. *Diego Vanzetta* jest nowym Przełożonym Inspektorii „Św. Alojzego Gonzagi”, z siedzibą w Recife, Brazylia (BRE). Następuje po ks. João Carlos Rodrigues.

Diego Vanzetta urodził się we Włoszech, w Ziano di Fiemme (Trento), dnia 16 stycznia 1948 r. Złożył pierwszą profesję dnia 15 sierpnia 1965 r. w nowicjacie w Albarè, w Inspektorii Veneta Ovest. Profes wieczysty dnia 7 września 1971 r., został wyświęcony na kapłana w Trento dnia 27 maja 1978 r.

Po święceniach pełnił posługę wychowawczą i duszpasterską przez trzy lata w domu w Bolzano, następnie w 1984 r. został przeniesiony do Werony do domu inspektorialnego. W 1987 roku wyjechał do Brazylii, przeznaczony do domu w Matriz de Camaragibe (wówczas bliźniaczy z Inspektorią w Weronie). Proboszcz w parafii w Murici w latach 1992-1993, w 1994 r. został mianowany dyrektorem domu w Matriz. Potem od 2000 do 2006 był dyrektorem w domu preno-

wicjatu w Recife-Bongí i od 2006 r. dyrektorem w Natal-Gramoré. W 2004 r. został włączony do Rady inspektorialnej.

Obecnie zostało mu powierzono prowadzenie Inspektorii.

5.4. Biskupi Salezjańscy (przeniesienie siedziby biskupiej)

Podaje się do wiadomości przeniesienie siedziby biskupiej dwóch Biskupów Salezjańskich, które odbyło się niedawno.

1. *SÁNCHEZ ARMIJOS Luis Antonio, SDB, przeniesiony do Diecezji w Machala (Ekwador)*

Z datą 22 lutego 2010 r. Papież Benedykt XVI przyjmując rezygnację z pasterskiego zarządu przedstawionego przez J.E. Néstor Rafael Herrera Heredia, zgodnie z KPK, nominował J.E. *Luis Antonio SÁNCHEZ ARMIJOS, SDB*, Biskupem Diecezji w *MACHALA (Ekwador)*, przenosząc go z Diecezji w Tulcán do tej siedziby biskupiej.

Luis Antonio Sánchez Armijos, urodzony dnia 27 czerwca 1943 r. w Olmedo (diecezja w Loja), Ekwador, złożył pierwszą profesję jako salezjanin zakonnik dnia 16 sierpnia 1963 r. w Inspektorii w Ekwadorze i został wyświęcony na kapłana w Quito, dnia 31 stycznia 1975 r. Z datą 15 czerwca 2002 r. został mianowany przez Ojca Świętego Biskupem w Diecezji w Tulcán, Ekwador, przyjmując konsekrację biskupią następnego dnia 27 lipca (można znaleźć inne dane w (DRG 379, 5.7).

Diecezja w Machala, w Ekwadorze, rozprzestrzenia się na 5.819 km², z populacją 550.000 mieszkańców, z której 521.000 katolicy, z 31 parafiami.

2. *PANFILO Francesco, SDB, Arcybiskup Koadiutor w Archidiecezji w Rabaul (Papua Nowa Gwinea)*

Z datą 18 marca 2010 r. Papież mianował J.E. *Francesco PANFILO, SDB*, Arcybiskupem Koadiutorem w Archidiecezji w *RABAUL (Papua Nowa Gwinea)*, przenosząc go do tej siedziby biskupiej z Diecezji w Alotau-Sideia (PNG).

Francesco Panfilo, urodzony dnia 23 listopada 1942 r. w Schilpario

(Diecezja Bergamo, Włochy) i złożył śluby jako zakonnik salezjanin dnia 16 sierpnia 1964 r. w Inspektorii Lombardo-Emiliana. Zaraz potem wyjechał na Filipiny, gdzie nabył pierwszych doświadczeń salezjańskiego duszpasterstwa. Powrócił do Włoch na studia teologiczne, został wyświęcony na kapłana dnia 27 kwietnia 1974 r. Po powrocie na Filipiny, pełnił różne odpowiedzialne funkcje, wśród których to Inspektora, w sześcioleciu 1987-1993. W 1997 r. został wysłany do Papua Nowa Gwinea, jako Delegat Inspektora do tej Delegatury inspektorialnej. Mianowany Biskupem w Alotau-Sidea (PNG) dnia 15 czerwca 2001 r. przyjął konsekrację biskupią dnia 8 września tego samego roku (można znaleźć inne dane w DRG 376, 5.5).

Archidiecezja w Rabaul, w Papui Nowej Gwinei, ma powierzchnię 15.500 km, z populacją 279.000 mieszkańców, z których około 148.000 katolicy, z 33 parafiami. Arcybiskupem jest J.E. Karl Hesse, M.S.C.

5.5 Personel salezjański na 31 grudnia 2009 r.

Insp.	Razem 2008				Profesi czasowi				Profesi wieczyści				Razem Nowic. Razem profesii		Razem 2009	
	L	S	D	P	L	S	D	P	L	S	D	P				
AET	134	4	44	0	1	18	8	0	46	121	14	135				
AFC	211	6	62	0	0	27	16	0	90	201	19	220				
AFE	178	4	45	0	1	17	10	0	95	172	2	174				
AFM	57	1	7	0	0	6	5	0	33	52	0	52				
AFO	154	2	55	0	0	13	5	0	75	150	9	159				
AFW	128	9	53	0	0	12	5	0	43	122	12	134				
AGL	75	2	16	0	0	8	5	0	39	70	6	76				
ANG	79	2	20	0	0	8	2	0	36	68	3	71				
ATE	136	7	37	0	0	9	10	0	66	129	12	141				
ANT	171	3	24	0	0	12	4	0	119	162	11	173				
ABA	118	1	3	0	0	15	4	0	91	114	1	115				
ABB	86	1	3	0	0	9	4	0	61	78	1	79				
ACO	127	2	17	0	0	11	5	0	84	119	3	122				
ALP	65	0	2	0	0	9	2	0	52	65	0	65				
ARO	89	1	6	0	0	16	5	0	59	87	3	90				
AUL	110	4	9	0	0	12	2	0	80	107	0	107				
AUS	79	0	5	0	0	5	0	0	67	77	0	77				
BEN	212	0	2	0	0	32	1	1	171	207	0	207				
BOL	170	4	36	0	0	15	11	0	93	159	8	167				
BBH	163	4	22	0	0	26	3	0	94	149	6	155				
BCG	157	10	29	0	0	18	6	0	86	149	6	155				
BMA	107	2	22	0	0	11	2	0	58	95	4	99				
BPA	105	3	12	0	0	9	5	0	73	102	4	106				
BRE	117	4	23	0	0	12	9	0	58	106	7	113				
BSP	156	7	22	0	0	15	5	0	101	150	5	155				

CAM	206	4	22	0	0	27	4	0	139	196	10	206
CEP	167	0	6	0	0	11	5	1	137	160	1	161
CIL	183	2	22	0	0	13	5	0	137	179	7	186
CIN	121	0	9	0	0	26	1	1	75	112	0	112
COB	167	2	31	0	1	15	9	0	101	159	6	165
COM	161	3	20	0	0	16	10	0	97	146	10	156
CRO	85	0	10	0	0	2	2	0	67	81	7	88
ECU	194	2	24	0	0	17	6	0	137	186	5	191
EST	114	1	17	0	0	2	6	0	77	103	3	106
FIN	222	2	31	0	0	16	7	0	156	212	2	214
FIS	104	5	20	0	0	10	1	0	66	102	2	104
FRB	264	1	9	0	0	38	3	0	203	254	1	255
GBR	83	2	5	0	0	6	2	0	71	86	1	87
GER	335	3	4	0	0	73	2	2	240	324	2	326
GIA	119	0	7	0	0	16	3	0	88	114	0	114
HAI	62	1	15	0	0	3	2	0	40	61	3	64
INB	207	1	57	0	0	11	6	0	130	205	12	217
INC	236	1	56	0	0	18	4	0	154	233	10	243
IND	224	2	44	0	0	6	19	0	150	221	9	230
ING	421	14	98	0	0	27	54	0	212	405	27	432
INH	190	1	51	0	0	4	15	0	106	177	9	186
INK	343	3	84	0	0	9	31	0	204	331	15	346
INM	354	6	72	0	0	15	21	0	228	342	22	364
INN	168	2	43	0	0	15	18	0	85	163	12	175
INP	104	0	28	0	0	7	2	0	61	98	5	103
INT	210	0	77	0	0	7	24	0	89	197	16	213
IRL	93	1	5	0	0	6	2	0	77	91	0	91
ICC	544	3	24	0	0	74	24	2	414	541	7	548
ICP	559	2	12	0	0	136	8	2	378	538	1	539
ILE	356	2	24	0	0	46	9	0	261	342	5	347

Insp.	Razem 2008	Profesi czasowi				Profesi wieczyści				Razem profesi	Nowic.	Razem 2009
		L	S	D	P	L	S	D	P			
IME	252	1	17	0	0	27	12	0	186	243	3	246
INE	403	4	17	0	0	85	7	1	288	402	7	409
ISI	247	0	12	0	0	19	4	1	208	244	1	245
ITM	172	21	52	0	0	10	17	1	59	160	16	176
KOR	123	5	27	0	0	19	8	0	59	118	4	122
LKC	64	0	19	0	0	3	4	0	33	59	4	63
MDG	90	5	26	0	0	5	3	0	49	88	6	94
MEG	201	2	19	0	0	13	5	0	151	190	6	196
MEM	178	3	23	0	0	11	7	1	120	165	7	172
MOR	103	0	6	0	1	9	7	0	77	100	0	100
MOZ	57	3	11	0	0	6	4	0	32	56	1	57
MYM	77	5	34	0	0	1	5	0	26	71	5	76
PAR	99	3	22	0	0	5	3	0	60	93	4	97
PER	167	5	38	0	0	8	8	0	90	149	5	154
PLE	268	1	15	0	0	14	4	0	230	264	3	267
PLN	289	0	32	0	0	6	8	0	237	283	6	289
PLO	208	1	30	0	0	2	3	0	167	203	4	207
PLS	221	1	17	0	0	6	5	0	182	211	4	215
POR	115	0	1	0	0	29	2	1	76	109	0	109
SLK	221	4	15	0	0	13	11	1	171	215	3	218
SLO	103	0	6	0	0	8	1	0	87	102	1	103
SBA	169	0	0	0	0	26	0	1	135	162	1	163
SBI	186	0	1	0	0	48	7	1	123	180	0	180
SLE	210	3	0	0	0	65	0	0	135	203	1	204
SMA	278	0	4	0	0	67	8	0	195	274	2	276
SSE	227	1	11	0	0	25	7	0	174	218	0	218
SVA	153	0	5	0	0	25	6	1	111	148	1	149

SUE	193	1	9	0	0	34	3	0	135	182	2	184
SUO	102	1	4	0	0	21	1	0	75	102	0	102
THA	87	1	3	0	0	13	5	0	65	87	2	89
UNG	43	0	2	0	0	2	7	0	30	41	0	41
URU	103	0	6	0	0	7	2	0	86	101	2	103
VEN	210	4	31	0	0	15	6	0	142	198	6	204
VIE	274	21	84	0	0	25	28	0	105	263	31	294
ZMB	85	3	26	0	1	6	3	0	42	81	3	84
UPS	137	0	0	0	0	9	1	0	119	129	0	129
RMG	80	0	0	0	0	18	0	0	64	82	0	82

Razem	15975	248	2128	0	5	1722	651	18	10574	15346	487	15833
Ep.	117									119 (*)		
Razem	16092	248	2128	0	5	1722	651	18	10574	15465	487	15952

Uwaga ()*: Na 31 grudnia 2009 jest 119 Biskupów.

** Kolumna D wskazuje Diakonów stałych.

5.6 Zmarli Współbracia (4 elenko 2009 i 1 elenko 2010)

“Wiara w Chrystusa Zmartwychwstałego podtrzymuje naszą nadzieję i zachowuje żywą więź ze współbraćmi, którzy spoczywają w pokoju Pańskim. Oni poświęcili swoje życie w Zgromadzeniu, a wielu cierpiało, aż do męczeństwa dla miłości Bożej... Pamięć o nich pobudza nas do ciągłego pełnienia z wiernością naszego posłannictwa” (*Konst. 94*).

Zmarli 2009 - 4 elenko

Uwaga: Zostaje umieszczone 4 elenko zmarłych w 2009, których dane zostały przekazane po publikacji DRG nr 406.

Tyt. Nazwisko i imię	Miejsce i data śmierci	Wiek INSP
P CANTIELLO Juan José	Stroeder (Argentyna)	31-10-2009 50 ABA
P DONNERMEYER Reinhold	Köln (Niemcy)	02-06-2009 69 GER
P FRECHOU LEANIZ Pedro Raymundo	Montevideo (Urugwaj)	29-10-2009 89 URU
P MACAPINLAC Gerard	Hua Hin (Tajlandia)	05-09-2009 50 FIN
P MOSCHETTO Pietro	Esmeraldas (Ekwador)	31-12-2009 77 ECU
P ŠIMIĆ Petar	Zagreb (Chorwacja)	26-12-2009 71 CRO

* * *

Zmarli 2010 - 1 elenko

Tyt. Nazwisko i imię	Miejsce i data śmierci	Wiek INSP
P ABT Karl	Benediktbeuern (Niemcy)	03-01-2010 82 GER
P AGUS Domenico	Bangkok (Tajlandia)	27-01-2010 83 THA
L ALVES Domingos	Manique (Portugalia)	03-03-2010 93 POR
P AMBROSIO Pietro	Turyń	06-03-2010 94 ICP
P ANTONY Lazar	Vellore (Indie)	17-03-2010 39 INM
P ASTUDILLO BUSTAMANTE Néstor	Guayaquil (Ekwador)	04-01-2010 98 ECU
S ATSIMÉ Wilfrid	Port-au-Prince (Haïti)	12-01-2010 28 HAI

L AVULETEH Philip	Ada (Ghana)	09-01-2010	31	AFW
P BASSET Luigi	Castelnuovo Don Bosco	01-01-2010	68	ICP
<i>Był Inspektorem przez 5 lat</i>				
P BISSOLI Daniel	Vitoria, ES (Brazylia)	18-03-2010	86	BBH
<i>Był Inspektorem przez 9 lat</i>				
P BROECKX Guy	Lier (Belgia)	26-01-2010	57	BEN
P CÁRCAMO AGUILANTE Fernando	Punta Arenas (Chile)	29-03-2010	35	CIL
L CAUDA Giovanni	Nyack, NY (USA)	21-01-2010	87	SUE
P CHACKALACKAL Dominic	Tirupattur (Indie)	24-03-2010	82	INM
E CHENIS Carlo	Rzym	19-03-2010	55	–
<i>Był przez 3 lata Biskupem w Civitavecchia-Tarquinia (Włochy)</i>				
P CHIARLO Guido	Savona (Włochy)	08-04-2010	88	ICC
L COLOMÉ Jacinto	Logroño (Hiszpania)	31-03-2010	87	SBI
P CUMMINS James	Dublin (Irlandia)	04-03-2010	91	IRL
L DAL POZZOLO Pio	Rzym	15-04-2010	85	UPS
L DALLA TORRE Silvano	Turyń	14-03-2010	78	ICP
P DI MANTOVA Giovanni	San Nicolás de los Arroyos	13-04-2010	78	ARN
L DÍAZ RUBIANO Luis	Cúcuta (Kolumbia)	04-01-2010	81	COB
P DIETZ Andreas	Amberg (Niemcy)	17-03-2010	91	GER
P DOBIS Ervin	Székesfehérvár (Węgry)	14-03-2010	90	UNG
P DONAGHY Thomas	Dungiven, Co. Derry (Irlandia)	21-01-2010	76	IRL
P DONNELLAN Patrick	Limerick (Irlandia)	22-03-2010	86	IRL
P FALZONE Calogero	Pedara (Włochy)	21-02-2010	83	ISI
L FERNANDES João Carlos	Resende, RJ (Brazylia)	15-03-2010	76	BH
P FINAMORE Antonio	Rzym	11-01-2010	91	ICC
P FOSCHI Domenico	Rzym	23-01-2010	80	ICC
P FRANZINI Dino	Arese (Mediolan)	09-03-2010	86	ILE
L GRAMLICH Albin	München (Niemcy)	09-04-2010	89	GER
P GRASSI Giovanni	Turyń	20-01-2010	96	ICP
P HONKA Stanislav	Ostrava (Czechy)	18-01-2010	87	CEP
P HRUBY Vojtech	Rzym	03-02-2010	85	ICC
P JARDZIOCH Kazimierz	Płock (Polska)	01-02-2010	73	PLE

P KÖRPER Siegfried	Koblenz (Niemcy)	17-04-2010	70	GER
P LARENA FÚNEZ Honorio	Sevilla (Hiszpania)	25-02-2010	92	SSE
P LEE Tae Seok John	Seoul (Korea)	14-01-2010	47	AFE
P LO GROI Nicolò	Kolkata (Indie)	14-03-2010	88	INC
<i>Był Inspektorem przez 6 lat</i>				
L LOPES Avelino	Manique (Portugalia)	22-02-2010	79	POR
L MANZANA LLENA Juan	El Campello (Hiszpania)	15-01-2010	97	SVA
L MATHYS André	Aalst (Belgia)	03-03-2010	85	BEN
P MICH Mario	San Francisco (USA)	09-03-2010	90	SUO
P MINJ Joachim	Tinsukia (Assam, Indie)	07-04-2010	56	IND
L NETTICKATTIL Chacko	Ettumanoor, Kerala (Indie)	03-02-2010	75	INK
P PANCOT Giovanni	Campo Grande (Brazylia)	05-04-2010	90	BCG
P PEDITTO Marino	Messina (Włochy)	25-03-2010	86	ISI
P PERRINELLA Giuseppe	Caserta (Włochy)	25-03-2010	86	IME
P PERSZKO Piotr	Kobylnica (Polska)	19-04-2010	43	PLN
P PIERLUCA Giuseppe	Civitanova Marche Alta(Włochy)	17-01-2010	93	ICC
L PINEDA ORDÓÑEZ Luis Enrique	Bogotá (Kolumbia)	20-03-2010	56	COB
P PREMOLI Giovanni	Iseo (Włochy)	19-02-2010	81	AET
P PRYSZLAK Mehajlo	Lviv (Ukraina)	11-03-2010	87	EST
P ROCCASALVA Giorgio	Pedara (Włochy)	09-02-2010	71	ISI
P ROCHA Jayme de Oliveira	Belo Horizonte (Brazylia)	13-04-2010	79	BBH
P RUBIO VAQUERO Juan Bosco	Córdoba (Hiszpania)	07-03-2010	67	SSE
L SABALIAUSKAS Ladislas	Kaunas (Litwa)	13-01-2010	88	ILE
P SALVATORI Erasmo	Civitanova Marche Alta(Włochy)	21-02-2010	95	ICC
L SANON FLEUR Hubert	Port-au-Prince (Haïti)	12-01-2010	85	HAI
L SANTA Luigi	Avigliana (Włochy)	08-02-2010	84	ICP
P SCHOBLEN Jozef	Heerlen (Holandia)	15-03-2010	86	BEN
P SERRADEL Eduardo	Americana (Brazylia)	19-04-2010	87	BSP
P SOARES José Antonio	Estoril (Portugalia)	10-01-2010	79	POR
P SPADA Ignazio	Montevideo (Urugwaj)	22-01-2010	86	URU

P TANGUY Antoine	Pointe-Noire (Kongo R.D.)	23-01-2010	84	ATE
P TATURA Edward	Milicz (Polska)	28-02-2010	63	PLO
P THAYIL Thomas	Mannuthy, Kerala	23-02-2010	81	INK
<i>Był Inspektorem przez 6 lat (Indie)</i>				
P TULIGI Nicola	Shillong (Indie)	17-03-2010	82	ING
P TURINESE Emanuele	Palermo (Włochy)	22-01-2010	86	ISI
P VARAGONA Francesco	Messina (Włochy)	07-02-2010	83	ISI
P VASTA Rosario	Pedara (Włochy)	05-03-2010	91	ISI
P VAYALIPARA Sebastian	Madurai (Indie)	27-03-2010	79	INT
S VILBRUN Valsaint	Port-au-Prince (Haïti)	12-01-2020	26	HAI
P VIRGINTINO Pasquale	Salerno (Włochy)	25-02-2010	92	IME
P WALDER Antoni	Dębno (Polska)	18-01-2010	79	PLN
P ZANCANELLA	Niterói, RJ (Brazylia)	30-01-2010	68	BBH
Ovidio Geraldo				
<i>Był Inspektorem przez 6 lat</i>				
L ZANON Luigi	Castello di Godego (Włochy)	20-02-2010	77	RMG
L ZERBATO Davide	Venezia-Mestre (Włochy)	10-03-2010	79	INE